

Quỷ Tâm Nan Án

Contents

Quỷ Tâm Nan Án	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1	4
3. Chương 2	8
4. Chương 3	13
5. Chương 4	17
6. Chương 5	21
7. Chương 6	26
8. Chương 7	30
9. Chương 8	34
10. Chương 9	39
11. Chương 10	43
12. Chương 11	47
13. Chương 12	52
14. Chương 13	56
15. Chương 14	60
16. Chương 15	64
17. Chương 16	68

Quỷ Tâm Nan Án

Giới thiệu

Gần đây Trương gia thôn thường xuyên mất thức ăn, khi thì nhà này mất màn thầu, khi thì nhà nọ mất gà vịt, và lại tấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-tam-nan-an>

1. Chương 1-1

Gần đây Trương gia thôn thường xuyên mất thức ăn, khi thì nhà này mất màn thầu, khi thì nhà nọ mất gà vịt, và lại tất cả đều mất vào lúc đêm khuya. Có một điều lạ là tiền tài trong nhà đều không thiếu, ban đêm cũng không ai nghe thấy động tĩnh gì, đây như một chuyện kỳ lạ trong thôn, khiến già trẻ khắp thôn bàn tán sôi nổi, sau cùng trưởng thôn quyết định, tối nay các trai tráng trong thôn đều không được ngủ, đến tối tắt đèn, để ý động tĩnh, nhất định phải bắt cho được tên trộm vặt đó.

Trăng thanh gió mát, cả Trương gia thôn tắt đèn đi nghỉ, mấy gian nhà tranh, mấy dãy tiểu viện sắp xếp ngay ngắn dưới bầu trời, ngẫu nhiên còn có tiếng côn trùng kêu, làm nổi lên vẻ vắng lặng, tiêu điều trong thôn. Một nhóm trai tráng ngồi trong phòng, nín thở chờ đợi, ai ngờ đợi tới hừng đông cũng không thấy

động tĩnh gì. Cho đến khi con gà trống nhà Trương lão tứ gáy to mấy tiếng báo hiệu trời sáng, ánh nắng cũng đã xuất hiện cuối chân trời, bọn họ mới ngáp một tiếng, chui vào phòng ngủ bù cho đủ giấc.

Cứ tưởng là đêm qua bình an vô sự, ai dè vợ Trương lão tứ đi vào nhà bếp định làm điểm tâm, hét lên: “A —!”

Trương lão tứ mở to mắt ra, giật mình, bật người dậy, xỏ giày vải vào rồi chạy vội vào nhà bếp: “Sao vậy, sao vậy, sao vậy?”

Vợ hần nắm lấy cánh tay hần, nói: “Thịt đầu heo ta vừa xông khói đêm qua không thấy đâu hết, còn có cả một ít bánh trứng hôm qua còn sót lại!”

Mặt Trương lão tứ lập tức nhả lại thành một nhúm: “Con mẹ nó, lại để tên trộm vặt đó lấy mất rồi!”

Người trong Trương gia thôn đều vây tới trước cửa nhà Trương lão tứ, miệng to miệng nhỏ bảo chắc là đêm qua Trương lão tứ lo ngủ, bằng không sao lại mất đồ. Trương lão tứ siết chặt tay, ghen đỏ mặt, quát: “Cả đêm qua ta không hề ngủ!” Mọi người tất nhiên là không tin, bàn tán một hồi lâu mới chịu đi.

Trương lão tứ cảm thấy hần là người oan nhất trong Trương gia thôn, ăn uống không vô, mất ngủ hai ngày.

Vào lúc này, đầu sỏ tạo thành nỗi oan của Trương lão tứ đang cho miếng thịt xông khói cuối cùng vào miệng, ngón tay thon dài xoa xoa hai mép tay, rồi đứng dậy gõ lên cái chén xanh trên giá sách: “Nè, ta muốn ăn thịt thỏ!”

Chén xanh đáp lại: “Còn muốn ta đến tối đi săn thú cho ngươi? Ngươi cũng đúng là dễ hầu hạ quá nha... Hay là vậy đi, ngươi đồng ý cho ta hôn một cái, ta sẽ bắt thỏ cho ngươi!”

Lý Cháp nghe xong, giận đến giơ chân, chỉ chén xanh, mắng: “Ngươi là đồ sắc quỷ, lưu manh, không biết xấu hổ! Sắc quỷ, lưu manh, không biết xấu hổ...”

Chén xanh im hơi lặng tiếng nghe ai đó cứ nhai đi nhai lại ba câu đó, cuối cùng cười ra tiếng: “Tiểu mỹ nhân, nếu không biết mắng người thì đừng có mắng, chất giọng vừa then thùng vừa bên lên đó lọt vào tai ta lại chính là hân hoan nha!”

Lý Cháp nghe xong, giận tới run tay: “Ngươi, ngươi ngươi, ngươi còn nói nữa ta sẽ đập nát cái chén này, cho ngươi hồn phi phách tán!” Nói xong, y cầm chén xanh lên.

Chén xanh lại nói khẽ: “Ngươi đập ta rồi, ai lấy trộm thức ăn cho ngươi? Ngươi là một thiếu niên lang tuấn tú, cái gì cũng không biết làm, lại còn là một tên đào phạm, vừa bước ra cửa này e là lập tức rơi vào kỷ viện, đến lúc đó chắc chắn sẽ có hàng vạn người còn xấu xa hơn ta muốn ăn ngươi, vậy ngươi sẽ làm thế nào?”

Đầu tiên, Lý Cháp cảm thấy có một cơn tức đang xông lên trong lòng mình, y muốn phản bác lại những gì chén xanh nói, nhưng lời vừa tới bên miệng, lại chẳng thốt thành lời. Y quẳng chén xanh lên giường, ngồi xuống cạnh bàn, vò đầu buồn bực.

Phụ thân của Lý Cháp từng là Lại bộ lang trung trong triều, nhưng do theo nhầm chủ trong trận chiến giữa các hoàng tử, tân hoàng lên ngôi, bắt đầu thu dọn những quan lại từng đối đầu với mình, cuối năm nay đến phiên Lý lang trung.

Lý lang trung bị trăm thủ, tam tộc của ông cũng bị sung quân đến Hải Nam, trong đó đương nhiên là có Lý Cháp.

Không biết đây là ơn trời hay do xấu số, đội ngũ sung quân đi tới sông Hoài thì gặp phải mưa to, liên miên không dứt, nước sông Hoài dâng lên, khiến cả đội ngũ loạn thất bát tao. Thế là quan sai áp giải quyết định đưa đội ngũ lên ngôi miếu bên triền núi trón, ai ngờ vừa tới chân núi đã đụng độ sơn tặc, một số nữ quyến bị cướp lên núi. Trong lúc quan binh cùng sơn tặc giao chiến quyết liệt, Lý Cháp bị chuôi kiếm gỗ trúng đầu, ngất đi. Đến khi tỉnh lại, y phát hiện mình bị lũ cuốn tới một bãi tha ma.

Sắc trời đã tối, chút ánh sáng le lói âm trầm ấy lại đáng sợ vô cùng. Thậm chí Lý Cháp có thể cảm giác được cái lạnh phát ra từ ngôi mộ trước mặt y.

Y sợ run lên, cố chịu cảm giác đau đớn trên đầu, bò dậy chạy. Quần áo ẩm ướt dán chặt vào người rất khó chịu, y chạy như bay. Chạy được một hồi, y thấm mệt, đồng thời cũng phát hiện một điều khác thường.

Đường như y đã chạy trở về chỗ cũ, và trước mắt y chính là ngôi mộ mà khi tỉnh dậy y đã trông thấy, trên đây ghi rõ hai chữ: Tần Phi. Lý Cháp ôm ngực, dừng bước, qua một hồi, y lại bắt đầu chạy, nào ngờ cảnh vật trước mắt y lại biến dạng, lung lay giống như ảo ảnh trên sa mạc. Lý Cháp cả kinh, vội vàng nhắm mắt lại, chạy nhanh hơn.

“Tiểu mỹ nhân, người tên là gì?” Đột nhiên có tiếng ai đó vọng vào tai y.

Lý Cháp theo bản năng quay đầu nhìn lại, thấy có một thanh niên đang chạy theo phía sau, nhìn mình, tựa tiểu phi tiểu. Lý Cháp vừa muốn dừng bước thì đột nhiên y ý thức được là người này không phải chạy mà là bay theo y! Trong một phút vội vàng, y ngã rầm xuống đất.

Thanh niên cười, nâng Lý Cháp đang thở phì thò trên đất dậy.

Lý Cháp nuốt một ngụm nước bọt, lấy tay che mắt: “Người là quý?”

Thanh niên kéo tay y xuống: “Người nhìn ta một cái xem có phải hay không?”

Lý Cháp lấy hết dũng khí, từ từ mở mắt ra. Nào ngờ lại thấy gương mặt đang mỉm cười bỗng chốc run lên, mặt mày xanh mét, hai mắt tối om, lồm vào, to đến nỗi có thể với nắm tay trẻ con vào, y nhắm hai mắt lại, ngất thêm lần nữa.

Tỉnh lại, Lý Cháp thấy mình đang ở trong một gian phòng. Giờ đang là ban ngày, y đi quanh một vòng, lại không thấy con quỷ khùng bố đó đâu. Sau một đêm, quần áo trên người bị nhiệt độ cơ thể hong khô, nhưng bụng thì đói meo đói mốc. Lý Cháp sờ bụng, đẩy cửa phòng ra, ngoài phòng có một tiểu viện, trong viện có mấy loài cây y không biết tên, lá xanh biếc, nhưng lại không hoa không quả. Ở đó còn có một cái giếng, Lý Cháp tới bên miệng giếng nhìn, nước bên trong xanh đen như ngọc. Y lại đi về phía cửa, ‘xoạch’ một cái, cánh cửa gỗ mở ra.

Bên ngoài là bãi tha ma đó!

Môi Lý Cháp trắng bệch, thân mình cứng ngắc, cảm giác tê dại từ sống lưng đi thẳng lên tay, cổ y. Hôm qua rõ ràng y không hề thấy căn tiểu viện này, nói cách khác, đây là ảo ảnh do quỷ hóa ra? Lý Cháp muốn chạy nhanh ra khỏi đây, nhưng vừa nghĩ tới bên ngoài là bãi tha ma, y lại không dám bước ra khỏi cửa. Y cảm thấy lá gan của mình như cái ***g hấp bánh bao nhỏ, theo tuổi tác tăng trưởng, nó lại càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn bằng hạt đậu tương thôi.

Y ngã ra một lát rồi đi trở vào gian phòng ban nãy, chịu đói hơn một ngày, lại thêm hoảng sợ mấy lần, y mất sức, nằm bẹp trên giường, thêm một chốc nữa thì mê man.

Lý Cháp bị mùi thức ăn gọi tỉnh, y từ từ mở mắt ra, phát hiện cạnh bên ngọn nến trên bàn là một đĩa màn thầu, y chống tay định bò xuống giường, thì bên cạnh y bỗng toát ra một bóng người, nhanh tới nỗi khiến y ngớ ra. Người nọ nhìn y cười: “Tiểu mỹ nhân, tỉnh rồi à?”

Lý Cháp nhìn lại, là con quỷ hôm qua! Y còn không kịp la lên tiếng nào đã vùi đầu vào trong chăn, run lên cầm cập, miệng thì thảo: “Đây là mơ, đây là mơ, đây là mơ...” Nhưng bàn tay nhéo vào mông y một cái khiến chút hy vọng của y tan tành. Lý Cháp oa lên một tiếng, đầu còn trằm chằm tháo chạy ra ngoài.

Tất nhiên là y không chạy khỏi.

Con quỷ đó kéo nhẹ y một cái, ôm y vào lòng rồi đi tới cạnh bàn, đặt y ngồi lên đùi hần. Lý Cháp cố giãy giụa nhưng cũng vô ích, ngay cả chiếc chăn trùm trên đầu cũng bị quăng trở lại giường, sau cùng y chỉ đành nhắm chặt hai mắt, lui lui người lại.

Con quỷ đó vuốt ve mặt y: “Tiểu mỹ nhân, đừng sợ, ta tìm thức ăn về cho người nè, nhìn đi, màn thầu ăn kèm với thịt heo muối!”

Lý Cháp run rẩy một hồi mới hí mắt liếc trộm đĩa thức ăn trên bàn, quả nhiên bên cạnh mấy cái màn thầu là một chén thịt heo thơm lừng. Nhưng y vẫn không dám nhúc nhích.

Con quỷ đó đành phải xé một cái màn thầu ra, kẹp vài miếng thịt heo vào, rồi đưa tới bên môi Lý Cháp: “Ăn đi!”

Rơi vào tay quỷ dữ rồi, trước sau gì cũng phải chết, thôi thì trước khi chết cứ ăn uống cho no nê cái đi! Lý Cháp quyết định xong, há to miệng, bắt đầu ăn màn thầu.

Tiểu mỹ nhân, cho dù tướng ăn xấu thế nhìn cũng đẹp, xem cái mặt non mịn đó kìa! Lòng con quỷ ngứa ngáy, muốn đưa tay nhéo một cái.

Lý Cháp ôm cái bụng tròn vo, nói với quỷ: “Xong rồi, người có thể ăn ta!”

Quỷ xoay xoay tròn mắt: “Người cam tâm tình nguyện để ta ăn?”

Lý Cháp nắm chặt tay mình: “Có người chịu để quỷ ăn à? Ta chỉ cam chịu bất hạnh mà thôi!”

Quỷ cười khê một tiếng, giờ nóng vội quá sẽ chiếm không hết tiện nghi, hắn vuốt vuốt mái tóc đen của Lý Cháp, nói: “Giờ ta không muốn ăn người, người đừng sợ, người cứ ở đây bầu bạn với ta là được, một mình ta đã ở đây ba mươi năm rồi!”

Bấy giờ Lý Cháp mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt vừa có hoài nghi lại vừa có sợ hãi, y mím môi, không nói được gì.

Quỷ hạ mi mắt, thâm thở dài trong bụng, sau lại nói: “Ta tên Tần Phi!”

Sau đó, quả nhiên Tần Phi chỉ muốn y ở cạnh hắn, đến tối hắn sẽ đến Trương gia thôn cách đó ba dặm lấy một ít thức ăn về cho y. Ban đầu Lý Cháp rất sợ, Tần Phi mang về cái gì y sẽ ăn cái đó, không dám yêu cầu thứ gì. Lâu ngày, biết được đây là một con quỷ háo sắc, cũng không giống những con quỷ bình thường, hắn không đi cướp đoạt hồn phách, cũng không phiêu đảng bên ngoài, mà chỉ nhìn chăm chăm y, chờ thời cơ sẵn sàng. Bởi vậy, lá gan của Lý Cháp cũng to hơn, con quỷ đó mà nhéo má y, y sẽ đánh hắn một cái, cũng không biết là quỷ có đau hay không, nhưng hắn ta cũng sẽ la to, y chang heo bị giết thịt. Có cái ăn, cái mặc, dần dần Lý Cháp có yêu cầu, giống như hôm đó tự nhiên y thấy thèm thịt thỏ, nên muốn Tần Phi săn cho mình một con. Ai ngờ tên sắc quỷ ấy lại nói lung tung, làm y nổi giận.

Thấy y tức giận một hồi, lát sau ánh mắt lại ảm đạm, đôi mi rũ xuống, bày ra một độ cong tuyệt đẹp. Tần Phi biết là y lại nhớ phụ mẫu, cảm thương cho thân phận của mình, hắn đi tới, từ phía sau ôm lấy thiếu niên: “Đừng buồn nữa, để ta kể chuyện cho người giải sầu nha?”

Bị hắn ôm mãi thành quen, Lý Cháp cũng không giãy ra, y thấy tò mò, không biết con quỷ này sẽ kể chuyện gì. Ngẫm một hồi, quỷ kể chuyện thì chắc là ‘chuyện của quỷ’ rồi? Lý Cháp nở nụ cười, đỉnh đầu dưới cằm Tần Phi run lên một cái.

Tần Phi thấy lòng mình ấm áp, mở miệng nói: “Đó là một câu chuyện tình giữa một công tử nhà giàu và chàng thư sinh nghèo!”

...:

2. Chương 1

Phụ thân của La Khiêm Lập là một đại viên ngoại, mỗi tuần, những người đến tặng quà cáp báỉ phóng rất nhiều. Tất nhiên là không phải quà gì La viên ngoại cũng nhận, phải là lễ vật hợp ý mới được vinh hạnh diện kiến một chút. Hai chữ ‘hợp ý’ ấy dĩ nhiên là đáng giá vô cùng, bởi vậy khi ông ta nghe nói có một thư sinh tay không đến muốn gặp mình, ông nhú mày, không khỏi nhảy dựng. Ông ta trách mắng quản gia: “Người như vậy người vào báo với ta làm gì! Nếu ta mà gặp hắn, vậy không phải cửa nhà ta đều bị những tên thư sinh nghèo kiếp xác đập hỏng hết rồi sao? Đuổi ra ngoài!” Quản gia run lên, vén tay áo lau mồ hôi, đi trở ra ngoài.

La Khiêm Lập thấy thế, cảm thấy hứng thú với thư sinh ấy. Hiện giờ chế độ mục nát, hoàng thượng cũng chẳng phải một bậc minh quân, ai chẳng biết muốn gặp quan lại thì trước đó phải có cái lễ gọi là, đến lúc nói chuyện cũng có điều thuận lợi hơn. Thư sinh này như một gốc trúc giữa dòng đời, hơn nửa mấy hôm nay Thúy Nương đến nguyệt sự, bản thân hắn đang buồn bực, giờ lại gặp một thư sinh thú vị như thế, sao không thử giết thời gian?

Nghĩ tới đó, La Khiêm Lập vội vàng đuổi theo quản gia, trên đường, hắn căn dặn mấy câu rồi đi tới đại sảnh. Trước cửa là một thanh sam nam tử đang đứng nhìn chằm chằm người, La Khiêm Lập biết đó chính là người hắn muốn mang ra tiêu khiển.

Hắn đi tới bên cạnh thư sinh: "Chậu lan này trở thật là đẹp!"

Thư sinh giật mình, quay đầu nhìn người tới.

Cái nhìn ấy, khiến cả hai đều ngây ra. Chỉ thiếu chút nữa La Khiêm Lập đã không kìm lòng được, đưa tay xoa mặt đối phương. Bàn tay của thư sinh cũng đã đỏ đầy mồ hôi.

La Khiêm Lập mở miệng trước: "Tại hạ La Khiêm Lập, tự Minh Tâm, các hạ là?"

Ánh mắt thư sinh có hơi tránh né: "Tại hạ Nguyễn Lâu, tự Nhất Phương, lần này vào kinh dự thi!"

La Khiêm Lập cười: "Lần này ta cũng tham gia thi hội, xem ra hai ta đúng thật là hữu duyên, vậy chi bằng tới trà quán đàm đạo một chút?"

Trên gương mặt tuấn tú của Nguyễn Lâu hơi ửng hồng, nếu không phải do nước da của y quá trắng thì La Khiêm Lập cũng không trông thấy. La Khiêm Lập hơi giật mình, dẫn y ra ngoài phủ.

Tuy là Nguyễn Lâu rất cố gắng đọc sách, nhưng cũng không phải là định học chết đi sống lại, cho nên trước khi thi hội cũng không có ôm sách vở nghiên cứu văn vẻ điển cổ gì. Nhưng mỗi ngày y đều quy định bản thân phải viết một bài văn ngắn, xem như luyện tập. Bởi vậy khi La Khiêm Lập tới hẹn y, lúc nào y cũng có thời gian.

Thường xuyên qua lại, hai người cảm thấy rất hợp nhau, sau mỗi lần gặp mặt cả hai đều thấy thỏa lòng, lúc trở về cũng không quên hỏi tường lại mỗi một lời nói, hành động của đối phương. La Khiêm Lập đã sớm quảng Thuyết Nương ở Vạn Hồng lâu ra sau đầu, giờ trong đầu hắn đều là bóng hình của Nguyễn Lâu. Hắn nghĩ, hắn đã thật sự ái mộ một nam tử. Nhưng hắn và Nguyễn Lâu chỉ dừng lại ở đó, không tiến thêm được bước nào. Nguyễn Lâu cảm thấy như vậy rất tốt, có người trong lòng là tri kỷ, như thế cũng đủ lắm rồi.

Cho đến khi kết thúc ba ngày thi hội, hai người lại hẹn đến tửu lâu. Những khấn trương, lo lắng trong mấy hôm qua đều đã trút bỏ qua chén rượu. Hai người uống đến mặt đỏ bừng, men rượu hiện trên làn da trắng nõn của Nguyễn Lâu lại càng thêm đẹp. La Khiêm Lập nhìn ngây người, nhin không được, đưa tay giữ chặt Nguyễn Lâu, khiến Nguyễn Lâu run rẩy. La Khiêm Lập đặt ngân lượng xuống bàn ăn, kéo Nguyễn Lâu tới quán trọ ở đối diện thuê một phòng. Hai người thành chuyện tốt.

Kể tới đó, Tần Phi dán miệng mình lên vành tai tinh xảo của Lý Chấn, nói: "Người có muốn nghe chuyện tốt giữa hai người họ là chuyện gì không?"

Bị hơi thở phả vào tai làm ngứa ngáy, Lý Chấn trừng hắn. Nghe tên sắc quỷ đó kể chuyện nam nam yêu nhau, trong lòng y đã thấy khó chịu, giờ còn nói thêm mấy câu này.

Tần Phi cười to: "Được rồi, không chọc người nữa, vậy người có muốn biết nguyên do hai người họ thiên nhân cách biệt hay không?"

"Thiên nhân cách biệt? Chuyện là thế nào?" Nghe thú vị, Lý Chấn lên tiếng hỏi.

Tần Phi biến ra một thanh thước gỗ, vỗ lên bàn một cái: "Vậy thì từ từ nghe ta kể ——"

Hai người họ đúng là cảm thấy tương hợp, khó lòng xa cách. Cũng không rõ là ai biết chuyện, mách lại cho La viên ngoại hay. Ban đầu La viên ngoại cứ nghĩ là nhi tử nhà mình muốn chơi đùa, thử cho biết, ai ngờ người mật báo đó lại nói là La Khiêm Lập vì tên thư sinh ấy mà không muốn lấy vợ. La viên ngoại vừa nghe, lập tức sai người gọi con trai về nhà. Sau một hồi gạn hỏi, quả nhiên tâm La Khiêm Lập đã trao cho kẻ khác.

La viên ngoại giận dữ, thừa dịp La Khiêm Lập ở nhà một đêm, cho người đánh Nguyễn Lâu một trận. Nguyễn Lâu vốn gầy yếu, chỉ biết đọc sách viết văn, chịu không được trận đòn này, lâm bệnh. Cũng may là La Khiêm Lập thường lén trốn ra ngoài trấn an y, bệnh tình cũng theo đó chuyển biến tốt dần.

Nhưng trời không toại lòng người, hoàng băng hạ uống, La Khiêm Lập đỡ tiến sĩ, Nguyễn Lâu lại không có tên. Bệnh tình vốn đang tốt đẹp, nào ngờ lại đảo trở về. La Khiêm Lập thấy y như vậy, đau lòng không thôi, trở về nhà lại tranh cãi với La viên ngoại một trận. La viên ngoại tức giận đến muốn ngắt đi, vào lúc này, lại có người nói khê vào tai ông ta, ông ta lắng nghe, hừ lạnh một tiếng.

Lần đó, La Khiêm Lập lại lén chạy ra ngoài thăm Nguyễn Lâu, ai ngờ vừa vào tới cửa phòng, lại trông thấy Nguyễn Lâu đang ở cùng một nữ tử khác. Hai má Nguyễn Lâu hồng hồng, ánh mắt khép hờ, đẹp như cái ngày y say rượu. La Khiêm Lập ném gói thuốc vất vả lắm mới có được trong tay, chạy vào màn đêm sâu thẳm, không quay đầu lại.

Yến lướt hồng hạnh, áp đập lục giang, lại là một mùa xuân phồn hoa làm mê mẩn lòng người.

Trên thuyền, ngón tay ngọc khảy nhẹ, tiếng đàn như tâm sự.

La Khiêm Lập ngồi trên thuyền ngắm cảnh sắc trên hồ, thỉnh thoảng ánh mắt lại lướt sang nữ tử đang đánh đàn. Nhưng trong cái nhìn ấy, tình cảm lưu luyến vừa rồi bỗng hóa thành nghiêm túc, rồi lại nhìn dòng nước bị mũi thuyền tạo thành một cái khe.

Hắn nhìn mấy gốc liễu bên hồ, nhớ năm ngoái còn cùng Nguyễn Lâu đi qua đó, luận thi từ ca phú, thỉnh thoảng còn thốt ra vài dòng tâm sự. Những lời ấy khiến Nguyễn Lâu đỏ mặt không lên tiếng, hai mắt to tròn, rất đẹp. Nghĩ tới đó, trong đáy mắt La Khiêm Lập bỗng hiện lên ánh sáng dịu dàng, ánh sáng ấy hoàn toàn khác với ánh mắt khi trêu đùa nữ tử.

La Khiêm Lập nhắm hai mắt lại, cố nén cảm xúc này xuống, bởi vì, hắn vốn nên hận.

Đêm đó, sau khi từ Vạn Hồng lâu trở về phủ, hắn lăn lộn khó an giấc. Khó khăn lắm mới ngủ được một chút, lại bị giấc mơ làm bừng tỉnh. Hắn xuống giường châm nến, rót chén nước, uống cạn. Trong mơ, hắn thấy Nguyễn Lâu hóa thành một cô hồn, Nguyễn Lâu nhìn La Khiêm Lập không nói được một lời, chỉ nhìn theo, trong mắt là vẻ bất đắc dĩ. Tim La Khiêm Lập đập mạnh lên, hắn cảm thấy đến giờ Nguyễn Lâu vẫn còn nhìn hắn.

Nhìn quanh bốn phía, ánh mắt của La Khiêm Lập dừng lại trên gương đồng, nhìn chăm chú. Trong gương xuất hiện một bóng trắng, bóng trắng từ từ tán rộng ra. La Khiêm Lập đứng dậy, nhìn bóng trắng ấy hóa thành Nguyễn Lâu.

Hắn vươn tay ra, giọng khàn khàn: “Nhất Phương!”

Nguyễn Lâu nhìn hắn cười: “Minh Tâm!”

Nghe y gọi, La Khiêm Lập run lên, nhào tới ôm y. Nhưng mới đó hắn lại tức giận, đẩy y ra.

“Không phải người ở cùng nữ tử đó rồi sao? Còn vào trong mộng quá nhiều ta làm gì?”

Bạch y của Nguyễn Lâu như nhiễm lên ánh nến mờ nhạt, y nghiêng đầu sang nhìn hắn: “Minh Tâm, ta chỉ muốn ở cùng người!”

La Khiêm Lập bật cười: “Hôm ấy ta đưa thuốc tới, tận mắt thấy người ôm nữ tử khác, việc như vậy còn giả được hay sao?”

“Mắt thấy chưa tất là thật, đạo lý đó chẳng lẽ người không hiểu?” Thấy La Khiêm Lập tỏ vẻ không tin, mười ngón tay tái nhợt của Nguyễn Lâu đan thành một chỗ, y đưa tay luồn vào tóc hắn, “Minh Tâm, ta đã chết rồi, nửa tháng sau khi người rời khỏi, ta đã bệnh chết. Từ cái lần cuối cùng gặp người, ta vẫn luôn hôn mê, ngoại trừ người đồng hương từ xa tới chăm sóc cho ta ra, ta không thấy nữ tử nào tới cả!”

Đã chết? Tim La Khiêm Lập đập mạnh một cái.

“Đã chết! Đã chết là ý gì?” La Khiêm Lập kinh ngạc, nhìn Nguyễn Lâu chăm chăm: “Không phải cha ta nói là người đã hồi hương rồi sao? Ông ấy nói người đã cùng nữ tử đó về nhà thành thân, người gạt ta, ta đang nằm mơ, nhất định là ta đang nằm mơ!”

Nguyễn Lâu nhìn La Khiêm Lập nóng nảy, đi tới đi lui quanh phòng, nói: “Minh Tâm, người nhìn ta!” Dứt lời, y bẻ gãy ngón tay, sau đó ráp lại, vẫn y như cũ, đến một chút sưng đỏ cũng không có.

La Khiêm Lập sững sốt, hần nhéo đùi mình một cái, đau, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ cha hần vẫn luôn gạt hần? Nữ tử đó cũng là một cái bầy? La Khiêm Lập ngồi sụp xuống ghế, miệng thì thảo gì đó, như người mất hồn.

Nguyễn Lâu nhìn hần, nói: “Minh Tâm, trời sắp sáng rồi, ta phải đi đây!”

La Khiêm Lập còn chưa phục hồi tinh thần lại, Nguyễn Lâu đã biến mất không thấy đâu.

Hôm sau, La Khiêm Lập chất vấn La viên ngoại, quả nhiên thấy ông ta hoảng sợ vô cùng, nói không ra lời. La Khiêm Lập hiểu rõ, mặt mày trắng bệch, hốt hoảng nửa ngày mới nhớ tới chuyện hỏi nơi chôn cất Nguyễn Lâu.

La viên ngoại và gia khách nọ đều không hiểu tại sao lá bùa Trương đạo sĩ cho dán trong phủ năm ngoái lại mất đi hiệu lực, để quỷ hồn của Nguyễn Lâu vào được, báo hại nhi tử ông như thất hồn lạc phách tới hỏi ông nơi chôn cất của Nguyễn Lâu. Ông ta trầm ngâm một hồi, thở dài, bảo quản gia dẫn La Khiêm Lập đi.

La Khiêm Lập theo quản gia đến bãi tha ma cạnh Trương gia thôn. Ở đó, cỏ mọc um tùm, bia mộ tứ tán. Quản gia dẫn La Khiêm Lập tới trước một ngôi mộ, nói là mộ, nhưng đó cũng chỉ là một gò đất nho nhỏ, trên đó có khắc mấy chữ ‘Lư Châu nhân sĩ Nguyễn Lâu chi mộ’. La Khiêm Lập ngậy người, suýt chút nữa đã rơi nước mắt, hần khoát tay, ý bảo quản gia đi trước.

Ngồi trước mộ thật lâu, đột nhiên La Khiêm Lập đưa tay vuốt lên tấm bia, thì thảo: “Dòng chữ này khó coi quá!”

Nói xong, hần xoay người trở về nhà.

“Hần ta đi về nhà?” Lý Cháp cảm giận, quát lên. Tên La Khiêm Lập này đúng là bạc tình thật.

Thấy dáng vẻ tức giận rất đáng yêu của y, Tần Phi nhin không được, nhéo má y một cái, mềm thật.

“Người đừng vội, nghe ta kể tiếp đi!” Tần Phi cười trộm, tiểu mỹ nhân không để ý hần nhéo má nha. Ai da, đúng là tốt thật.

Hôm sau, La Khiêm Lập để lại một phong thư trên bàn sách, đi tới mộ Nguyễn Lâu.

Hần ngồi trước mộ y, lấy trong áo ra một cây đao, rút vỏ đao ra, ánh sáng lóe lên bốn phía, vừa nhìn thì biết đó là một thanh đao hiếm thấy.

“Nhất Phương, dù chữ của ta không đẹp bằng người, nhưng dù sao cũng tốt hơn người này. Trước giờ ta chưa hề khắc đá, nếu khắc không tốt, người đừng trách ta!”

Dứt lời, La Khiêm Lập dùng đao mài đi sáu chữ ‘Lư Châu nhân sĩ Nguyễn Lâu’, tự mình khắc lên một hàng chữ trên bia đá. Khắc xong, hần đưa đao lên cổ, ngã xuống.

Hôm sau La viên ngoại phát hiện lá thư của con mình trên bàn sách, đọc xong, ông vội vàng sai người dẫn mình tới mộ của Nguyễn Lâu, quả nhiên thấy nhi tử ở nơi này, tắt thở. Ông lại nhìn hàng chữ trên mộ, lệ hai hàng. Ông ta như mất hết sức lực, khoát tay, bảo quản gia hợp táng nhi tử và Nguyễn Lâu cùng một chỗ.

Sau lại, La viên ngoại ngã bệnh, mấy năm sau thì mất.

Lý Cháp nghe xong câu chuyện, ngưng ngẩn một lúc mới hồi phục tinh thần.

Tần Phi vuốt đầu y: “Đừng thương cảm, sau khi thành quỷ, La Khiêm Lập và Nguyễn Lâu vẫn ở cùng nhau!”

Nhưng Lý Cháp vẫn thổn thức không thôi, “Nhưng lúc sinh thời lại chẳng thể gần nhau! Phải rồi, dòng chữ mà La Khiêm Lập khắc có phải là ‘La Khiêm Lập Nguyễn Lâu hợp táng chi mộ’ hay không?”

Tần Phi nhéo mũi y: “Thật không minh!”

Lý Cháp phác tay hấn ra.

Tần Phi cũng không thềm để ý, hỏi: “Có muốn xem ngôi mộ hợp táng của hai người họ không?”

“Ở đâu?” Lý Cháp kinh ngạc, y cứ nghĩ chuyện này không phải thật, chỉ do Tần Phi bịa ra thôi.

“Đi theo ta!” Tần Phi nắm tay Lý Cháp.

Một là bởi vì Lý Cháp đang tò mò nên không chú ý, hai là vì trời tối lại ra thăm mộ có chút sợ hãi, cho nên y mới để cho hấn nắm tay.

Có lẽ do con quỷ Tần Phi rất không đứng đắn, mỗi đêm đều nổi tâm tư háo sắc với y, cho nên nắm tay hấn, y không thấy sợ. Y tin là Tần Phi sẽ không hại mình.

“Ồ đó kìa!” Trên tay Tần Phi biến ra một ngọn đuốc, chiếu vào bia đá. Quả nhiên trên đó khắc mấy chữ ‘La Khiêm Lập Nguyễn Lâu hợp táng chi mộ’, giống y như những gì Lý Cháp nghĩ.

Lý Cháp nhìn rõ dòng chữ đó, hỏi: “Sau đó, hai người họ đi đâu thai sao?”

“Ừm, hai người họ triền miên suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thỏa mãn đi đâu thai!” Tần Phi cười híp mắt, nói.

Nghe được hai từ ‘triền miên’, mặt Lý Cháp đỏ bừng, tên sắc quỷ này, chẳng lẽ không biết nói tránh đi sao, lại nói thẳng như vậy.

“Phải rồi, sao lá bùa của Trương đạo sĩ dán ở La phủ lại đột nhiên mất đi hiệu lực?” Đột nhiên Lý Cháp sực nhớ tới vấn đề này.

Tần Phi gãi đầu: “Chuyện này, bùa chú cũng sẽ có lúc mất đi hiệu lực chứ, gió thổi, mưa sa...”

Nghe hấn ngập ngừng, Lý Cháp khó hiểu.

Tần Phi lại giục y: “Mau trở về phòng đi, người không thấy lạnh sao?”

Lý Cháp lại càng nghi ngờ, nhưng do bị giục mãi, y vừa đi trở về vừa ngẫm xem rốt cuộc thì Tần Phi giấu y chuyện gì. Bởi vậy, y không chú ý dưới chân mình.

“Ai da!” Y vấp phải thứ gì đó. Y nâng đầu lên, thấy một ngôi mộ đập ngay vào mắt mình, y lập tức với lấy ngọn đuốc trên tay Tần Phi, soi thấy hai chữ mờ mờ — ‘Hàn Ước’.

...

3. Chương 2

Vu Hàn là một chàng thợ mộc. Cái tên này là do phụ thân hấn đặc biệt mời tiên sinh ở trấn trên đặt cho. Khi đó, Vu lão hấn muốn có một đứa con là người trí thức. Trước đây, đúng thật là Vu Hàn có đọc sách hai năm, tiếc là không khai hóa, cô phụ kỳ vọng của phụ thân, sau cùng đành phải theo một thầy dạy nghề mộc ở trấn trên học tập. Cũng may là khi tới với cái nghề thứ hai này hấn thông tuệ vô cùng, không làm hổ thẹn, cùng phụ thân gánh vác trụ cột nuôi gia đình. Năm lên mười bảy, hấn tiếp nhận cửa hàng của sư phụ mình. Dù cuộc sống không giàu có, nhưng hấn rất lạc quan, cho nên những ngày tháng sau này trải qua cũng tốt, chỉ là thiếu một người vợ. Mắt thấy hấn sắp hai mươi, mẫu thân hấn bắt đầu lo lắng.

Sắc trời ngày càng muộn, Vu Hàn vác túi tảo đồ định về nhà, để mẫu thân mang tới cho đại tỷ đang chuyển dạ.

Đi được nửa canh giờ, Vu Hàn nhú mào, con đường hấn từng đi vô số lần bỗng trở nên xa lạ! Con đường vốn hướng thẳng về trước giờ bỗng cong trái ngã phải, xiêu xiêu vẹo vẹo, rất kỳ quái. Hấn dừng bước, quay đầu lại nhìn, thấy phía sau toàn là sương mù, ra ngoài ba thước không cách nào nhìn rõ.

Vu Hàn toát mồ hôi lạnh, siết chặt nắm tay, hần biết là hần đã gặp quý. Hít sâu một hơi, hần hô to: “Quý quải phương nào?”

Sau đó hần trấn định, quan sát động tĩnh bốn phía, quả nhiên một lát sau vang tới một giọng nam: “Ta đúng thật là quý, người lại không kinh hoảng như những người khác, quả nhiên là duyên phận!”

Vu Hàn xoay người, tức thì, một gương mặt tuấn tú đi ra khỏi lớp sương, có vẻ càng hấp dẫn, khiến người kinh diễm.

“Người là ai? Sao lại cản đường ta?” Giọng Vu Hàn mạnh mẽ, cổ trăn áp con quý này. Hần tự hỏi là bản thân chưa từng hại người, cũng chưa từng mạo phạm quý thần, bởi vậy trong lòng cũng không thấy sợ.

“Ta là Hàn Ước, người đúng là không còn nhớ ta!” Quý công khỏe môi, thấy Vu Hàn còn đang ngây ra, nụ cười cũng mang theo vẻ chua xót, tiếp lời: “Ta à? Ta từng là tiểu khát cái ở trấn trên, khi đó, mỗi ngày người đều cho ta một bát canh nóng, cũng không ngại người ta bẩn thối. Khi đó chắc là người cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu, là một cậu thợ mộc học nghề!”

Vu Hàn chợt nhớ là khi đó bên ngoài cửa hàng có một tiểu khát cái không xin cơm, cả ngày chỉ ngồi một chỗ, ai cho hần ta ăn gì, hần ta sẽ ăn đó, ngay cả cái chén bể xin tiền để trước mặt cũng không có. Khi đó do hần thấy người này đáng thương nên cố ý trích một phần cơm của mình ra cho. Cứ như vậy, chừng ba bốn tháng sau, tiểu khát cái ấy đột nhiên biến mất. Lúc đó Vu Hàn từng ngạc nhiên một trận, nhưng dù sao thì hai người họ cũng chưa bao giờ nói chuyện, chưa có tình cảm gì.

Thì ra người này chính là tên tiểu khát cái ấy. Chắc khi đó trên mặt y toàn là vết bẩn, cho nên hần không thể nhìn rõ mặt mày y như thế nào, hần chỉ nhớ tiểu khát cái ấy gầy như cái que, cứ như chỉ cần một ngọn gió thổi qua đã có thể bẻ gãy cổ tay.

“Là người à?” Vu Hàn nở nụ cười.

Hàn Ước vung tay áo, sương mù tán đi, con đường bình thường cũng hiện ra ngay trước mặt.

Y vươn tay, ý bảo Vu Hàn đi cùng mình.

“Người họ gì?” Y hỏi.

Vu Hàn do dự một chút, đuổi theo.

“Ta họ Vu, Vu của cảm thán!”

Hàn Ước gọi một tiếng ngọt ngào: “Vu đại ca!” Quay đầu nhìn Vu Hàn.

Vu Hàn bị gương mặt tươi như hoa ấy làm sững sốt, không biết nên ừ một tiếng hay nên đáp lại cái gì.

Có lẽ Hàn Ước cũng không trông cậy vào chuyện hần sẽ nói được gì, quay đầu đi, dưới chân không tiếng động.

Mới đó, hai người họ đã đi tới một tiểu viện đơn sơ. Hàn Ước mời Vu Hàn vào nhà, ngồi xuống, rót chén nước mời hần.

Chính y cũng uống một ngụm trà: “Vu đại ca, giờ ắt hần người đang có nhiều nghi vấn lắm phải không?”

Vu Hàn gật đầu.

Ánh nến chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của Hàn Ước, như tô đậm thêm nét ôn nhu. Y từ từ kể lại.

“Ta sinh ra ở một nhà phú quý, cha ta từng là thương gia buôn trà trong kinh thành, đáng lẽ, những ngày tháng sau này của ta cũng không tệ lắm. Mẹ ta qua đời sớm, bà ấy là nguyên phối của cha ta. Tuy trong nhà ta có nhiều huynh đệ tỷ muội, nhưng cha ta vẫn thương ta nhiều hơn, đơn giản là vì ta giống mẹ. Trên ta có ba người ca ca, dưới ta có hai đệ đệ, một muội muội. Bọn họ là con thứ, cũng không thân với ta, thậm chí còn ghen tị cha thương ta nhiều hơn họ. Sau khi cha ta lâm bệnh qua đời, ba ca ca ta hợp mưu đuổi ta ra ngoài, ta không muốn xin ăn, cũng không còn nơi nương tựa, ta đành phải ngồi trên đường cả ngày, sống được bao lâu thì hay bấy lâu. Thoáng chốc, ta đã làm tiểu khát cái được hai năm, tuy là không nói chuyện với người, nhưng ta vẫn luôn ghi nhớ lòng tốt đó, thêm nữa là ta còn có tôn nghiêm của mình, không muốn thừa nhận bản thân là một tên khát cái, cho nên mới không lấy lòng người!”

Nói tới đó, Hàn Ước bỗng nở nụ cười, nụ cười thật dịu dàng, khiến Vu Hàn phải giật mình.

Hàn Ước lại nói tiếp: “Sau lại, bà chủ Bách Hoa lâu đi ngang qua nơi này nhìn thấy ta, mang ta về, ta cũng không kháng cự, theo bà ta đi. Tiếp đó, ta làm thanh quan! Vu đại ca, người có biết thanh quan là gì không?” Hàn Ước nhìn về phía Vu Hàn.

Ở trần nhỏ của Vu Hàn giao thông thuận tiện, thường xuyên có một ít công tử nhà giàu đi ngang, tất nhiên cũng có nghe thấy những từ này. Hắn gật đầu, dưới cái nhìn soi mói của Hàn Ước, hắn cảm thấy cả người tê dại, mất tự nhiên.

Hàn Ước thở dài, nói tiếp: “Làm được hai năm, ta phát sốt rồi mất. Sau khi chết, ta được mang tới chôn ở bãi tha ma cách Trương gia thôn ba dặm đường, tuy là mạng khổ, nhưng do ai oán không cam lòng, cho nên vẫn còn du dương quanh đây!”

Vu Hàn nhin không được, muốn đưa tay vuốt ve gương mặt bị thương trước mặt mình, nhưng chỉ mới vừa nhúc nhích một chút hắn đã dừng lại.

Đột nhiên giọng Hàn Ước hoạt bát lên hẳn: “Vu đại ca, người đoán xem suốt những ngày tháng du dương đó ta đã làm những gì?”

Vu Hàn cảm thấy ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt của người trước mặt mình rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn bất kỳ đóa hoa nào trong trần. Hắn cũng tò mò, hỏi: “Người đã làm những chuyện gì?” Theo bản năng, hắn cảm thấy Hàn Ước sẽ không hại người.

“Ta à? Mỗi ngày đều dọa một người đi đêm, mỗi lần, bọn họ đều bỏ chạy, la to quỷ quỷ, ha ha! Thật ra quỷ cũng không kêu to như họ nha!” Hàn Ước đưa tay chống cằm, “Vu đại ca, ta cũng không quá sợ như vậy đúng không?”

Vu Hàn đỏ mặt, cũng may là da hắn đen, cho nên nhìn không ra. Hắn vội vàng gật đầu, nghẹn ra một tiếng ‘ừ’. Hắn vừa ngẩng đầu lên định xem Hàn Ước có phát hiện cái vẻ quẫn bách của mình không, lại cảm thấy có thứ gì đó chạm vào chóp mũi mình.

Nhìn kỹ lại, thấy đôi mắt trong như nước của đối phương đang gần trong gang tấc. Và chạm vào chóp mũi hắn, nhất định là chóp mũi của y.

Cả người Vu Hàn nóng lên, hơi thở ồ ồ. Ngay khi hắn cảm thấy suy nghĩ của mình trở nên hoảng loạn, thì hắn chợt nghe Hàn Ước nói: Vu đại ca, khi đó ta đã thích người!

Trời đóng băng, đất tan ra, hắn cũng không biết hắn và Hàn Ước lên giường từ lúc nào, thoát đi quần áo, giống như đất trời hỗn loạn, hắn đã làm chuyện cực lạc, nhưng cũng có lẽ do hỗn loạn, cho nên vô cùng mất hồn. Hắn không ngờ là nơi đó của Hàn Ước lại nóng rực, thắt chặt, như sắp hòa tan hắn như vậy.

Lý Cháp nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng. Y chỉ vào cái mũi Tần Phi, mắng, “Đồ sắc quỷ đáng chết, người nói linh tinh gì vậy, chẳng lẽ người thật trông thấy hai người họ làm chuyện đó? Ta không nghe nữa!”

Tần Phi cười cười, kéo bả vai y lại: “Thật không nghe?”

Lý Cháp quay đầu sang chỗ khác, không để ý tới ai đó.

Tần Phi nghiêm mặt, nói: “Đêm qua mộ của Hàn Ước đã ngăn người lại, chắc là hắn muốn ta kể chuyện của hắn cho người nghe. Biết đâu chừng, giữa hắn và người có liên quan gì đó!”

Lý Cháp cảm thấy có lý, nhưng lại bức bối chuyện Tần Phi mang mấy vụ giường chiếu ra kể, sau cùng, y cũng không nói gì.

Gõ thước một cái, Tần Phi lại kể.

Xong chuyện, Hàn Ước nói với Vu Hàn, rằng đó là lần đầu tiên của y. Vu Hàn tin, bởi vì phản ứng của y vừa trức trắc lại vừa đáng yêu.

“Tần Phi, ngươi là sắc quỷ, con mắt nào của ngươi chứng kiến phản ứng đó của Hàn Ước, lại còn nói bừa!” Lý Cháp đi tới bóp cổ Tần Phi, Tần Phi kéo nhẹ hai tay y ra, thuận tiện hôn lên bàn tay trắng nõn một cái.

“Sắc quỷ chết tiệt!”

Hai người lưu luyến tách ra, trước khi đi, Hàn Ước nói: “Vu đại ca, đêm nay ngươi nhớ tới đây gặp ta nha!”

Tất nhiên là Vu Hàn gật đầu lia lịa.

Tối đó, quả nhiên là Vu Hàn đi tới nơi Hàn Ước xuất hiện. Một trận sương mù dày đặc lại hiện lên, mang hẳn tới gặp Hàn Ước. Hai người lại một đêm ân ái, lưu luyến khó rời.

Cứ như vậy đã qua hơn một năm, cuối cùng mẫu thân của Vu Hàn chịu không được, kiên quyết dẫn con mình tới gặp cô nương Lưu gia, nói với cha mẹ nàng: “Đây chính là gia nhi!”

Vu Hàn buồn bực, nói mấy câu rồi tìm cớ bỏ đi. Hắn trở về cửa hàng, trong lòng lại nhung nhớ Hàn Ước. Nhưng mỗi lần nghĩ tới chữ hiếu, lòng hắn lại rối lên. Hắn cầm một khối gỗ, dùng dao công khắc một hồi, đã tạo thành một hình người, chờ khắc xong hai mắt, những buồn bực trong lòng hắn thoáng chốc tan biến hết. Giờ hắn chỉ nghĩ tới chuyện chiều nay sẽ tặng nó cho Hàn Ước, xem Hàn Ước có thích không.

Tối chạng vạng, Vu Hàn đóng cửa sớm, hắn lo lắng đi tới nơi hẹn với y. Hàn Ước xuất hiện ôm cổ hắn, hơi thở lạnh lùng phả trên vai mình, đúng là dễ chịu thật.

“Vu đại ca, có chuyện gì vậy?” Hàn Ước mỉm cười, hỏi.

Vu Hàn không lên tiếng, chỉ lấy pho tượng gỗ đã khắc xong đặt vào tay y.

Hàn Ước nhìn kỹ, thì ra đó là mình! Hàn Ước cảm thấy rất hạnh phúc, vui vẻ kéo Vu Hàn vào trong tiểu viện, đặt tượng gỗ lên bàn, ngắm một hồi mới cùng Vu Hàn ôm ấp.

Xong chuyện, Vu Hàn nhú mày phiền não. Hàn Ước hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, ngắm một hồi, hắn mới nói chuyện mẹ hắn ép hắn thành thân cho y nghe.

Trên mặt Hàn Ước không có bất kỳ một diễn cảm nào, nghe xong, y thản nhiên nói: “Vu đại ca, ngươi về khắc thêm một người gỗ, khắc người đi. Lỡ như ngày nào đó ngươi thành thân, ta cũng có một vật để mà nhung nhớ!”

Vu Hàn nhìn y, đôi mi thật dài rung động, khiến lòng hắn tê rần, “Ta không thành thân, ta chỉ yêu ngươi!”

Hàn Ước đưa tay ôm cổ hắn, tựa vào ngực hắn, thì thào: “Ta biết!”

Đêm đó, quả nhiên Vu Hàn mang tới một người gỗ nữa. Hàn Ước nhìn một hồi lâu, cười bảo: “Oa! Giống người thật, còn giống hơn khắc ta nữa nha!” Y ngậm lấy khóe môi Vu Hàn, cắn một cái, “Vu đại ca, thủ nghệ của ngươi thật tốt!”

Vu Hàn cảm thấy nụ hôn ấy chưa đủ, hắn đuổi theo bờ môi y, hôn một phen, mới nói: “Những lúc rảnh rỗi, ta thường hay khắc như vậy mà!”

Đêm đó hai người đều vui vẻ, ôm chặt Hàn Ước, Vu Hàn đã sớm quảng chuyện thành thân lên chín tầng mây.

Lý Cháp trợn trắng, ngay cả chuyện người ta hôn môi hắn cũng biết, chẳng lẽ tên sắc quỷ này núp bên cửa sổ nhìn lén? Lại nói bừa!

Sau khi rời khỏi tiểu viện, Vu Hàn quyết định nói thật với mẫu thân mình là hắn không muốn thành thân, bởi vì hắn thích nam tử. Nhưng do quyết định này rất kinh thế hãi tục, cho nên hắn muốn để chậm chậm

một chút, đợi khi nào mẫu thân hần hồi quá mới nói. Nhưng tiếc là ông trời lại không cho hần có cơ hội nói ra.

Hàn Ước đã đi mất.

Vu Hàn đợi hết đêm này tới đêm khác, nhưng chờ mãi cũng không thấy Hàn Ước đâu. Hần như nổi điên lên, cả ngày hần đi tới đi lui quanh nơi Hàn Ước xuất hiện, không rời khỏi, nhà không về, cửa hàng cũng không mở. Nhưng hần đợi mãi cũng không được gì.

Vu lão hán mang Vu Hàn đã gầy đi hai vòng, suy yếu về nhà chăm sóc. Sức khỏe dần dần hồi phục, nhưng tinh thần hần lại không ổn định. Đến tối, hần thường đòi chạy ra ngoài, bảo là đi tìm người. Vu lão hán và Vu đại nương không biết hần muốn tìm ai, khóa cửa nhốt hần trong nhà, thì hần lại phá cửa sổ chạy ra ngoài.

Mọi người trong trấn đều bảo Vu Hàn điên rồi.

Hần đúng thật là điên rồi. Bởi vì Hàn Ước đã đi mất.

Đêm đó, hần lại chạy tới con đường cũ, ngồi đó chờ. Hần ngồi đến cả người cứng đờ, mờ mịt nhìn trời, những vì sao tỏa ra ánh sáng màu bạc, bốn bề yên tĩnh. Hần cúi đầu nhìn xuống chân, rồi đột nhiên lại ngẩng đầu lên, như cảm ứng được gì đó.

Một bóng dáng gầy yếu, cô độc thoáng xuất hiện trước mặt hần.

“Hàn Ước!” Giọng của Vu Hàn thật khê, cứ như nếu gọi lớn quá sẽ làm bóng dáng trước mặt hần chạy mất.

Hàn Ước nhìn hần, giọng nói như phiêu dang trong không trung: “Vu đại ca, sở dĩ ta thành cô hồn lưu luyến nhân gian là vì ngươi, giờ ta thấy thỏa mãn rồi, phải đi thôi. Ngươi hãy lấy vợ sinh con, sống cho thật tốt, đến kiếp sau, chúng ta có thể gặp lại nhau!” Nói xong, Hàn Ước bay lùi lại, nhưng ánh mắt của y, vẫn luôn ở trên người Vu Hàn.

Vu Hàn đuổi theo, nhưng không kịp. Hàn Ước đã biết mất, nhưng hần vẫn đuổi đến cùng. Cho đến khi không chạy nổi nữa, hần quỳ xuống đất, ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, hần thấy mình đang nằm trên giường. Hần biết là Hàn Ước đã đi rồi, đi đầu thai, hần không thể nào giữ y lại được. Trong nỗi nhớ nhung, hần nản chí, nhưng hần lại nhớ là trước lúc đi, Hàn Ước đã bảo hần lập gia đình, sống cho thật tốt. Hần hoàn thành ý nguyện của y, thành hôn với cô nương Lưu gia, bởi vì hần biết trong ý tốt của Hàn Ước chính là một tình yêu sâu đậm.

Một năm trôi qua, vợ hần sinh một tiểu nha đầu mập mạp, tiểu nha đầu ấy khôn lớn từng ngày, sức sống mãnh liệt, từ từ hòa tan những u buồn nơi đáy lòng của hần. Tuy nhiên, điều đó vẫn không thể giữ lại bước chân về phía con đường đầy sương mù ấy. Vu Hàn thường tới con đường ngày xưa ngắm người, sau mỗi lần như vậy, hần cảm thấy trong nỗi mất mát lại có một chút thỏa mãn dâng lên.

Y nhất định có thể đầu thai vào một nhà tốt, sẽ không phải chịu khổ như kiếp này – Hần nghĩ.

Sau cái đêm rời xa Vu Hàn, Hàn Ước ôm hai người gỗ đi tới bên cầu Nại Hà, lúc y uống xong bát canh Mạnh Bà, hai người gỗ trong lòng y nằm cũng một chỗ, giống như đang đợi sự tái ngộ ở kiếp sau...

Nghe xong câu chuyện, Lý Cháp hít hít cái mũi, thật lâu sau mới hỏi: “Vậy kiếp sau hai người họ có gặp lại nhau không?”

Tần Phi nhéo má y: “Chuyện này chỉ mới xảy ra vào mấy năm trước, làm sao có thể gặp lại nhau nhanh như vậy!”

“Aizz!” Lý Cháp thở dài, cảm thấy đau lòng, tựa vào người Tần Phi, bả vai của hai người tựa cùng một chỗ.

Tần Phi vui rạo rức, nhưng hần cũng chỉ giấu trong lòng, không thể lên tiếng. Bởi vì nếu hần lên tiếng tiểu mỹ nhân sẽ nổi giận, đẩy hần ra.

“Phải rồi, người nói không chừng Hàn Ước có liên quan tới ta là thế nào?” Lý Cháp hỏi.

Tần Phi đáp: “Hắn là người kinh thành, người cũng tới từ kinh thành, có lẽ là đã từng gặp mặt cũng không chừng!”

“Vậy Hàn Ước trông như thế nào?”

Tần Phi nhớ lại, hóa ra bộ dạng của Hàn Ước.

Lý Cháp nhìn một hồi, hô to: “Á, trước đây ta có chơi chung với hắn!” Khi đó Hàn Ước lớn hơn Lý Cháp mấy tuổi, hai người đều là con nhà phú quý, phụ thân của Lý Cháp cũng có lui tới với phụ thân của Hàn Ước, cho nên hai người cũng từng chơi chung với nhau mấy lần. Qua mấy năm sau, y đã quên mất cái tên Hàn Ước.

Không ngờ về sau vận mệnh của Hàn Ước lại thê lương như vậy, y nhớ khi đó Hàn Ước là thiếu niên tuấn tú được cưng chiều hết mực. Nghĩ tới đó, Lý Cháp lại buồn bã.

Thấy y buồn khổ, Tần Phi ôm y vào lòng, nói: “Lần sau ta sẽ kể chuyện vui vui cho người nghe!”

Lý Cháp ừ một tiếng.

...

4. Chương 3

Đêm qua Tần Phi đã hứa là sẽ kể chuyện vui cho Lý Cháp nghe. Ngay từ đầu hắn đã nghĩ ra là sẽ kể chuyện gì.

Hắn xé một miếng bánh bao trộm ở trần trên nhét vào miệng Lý Cháp: “Tiểu mỹ nhân, chuyện mà ta kể hôm nay chính là câu chuyện về một đại mỹ nhân, đại mỹ nhân đó còn đẹp hơn cả Hàn Ước nữa nha!”

Lý Cháp trợn mắt, nuốt miếng bánh bao vào trong bụng.

Tần Phi rót một chén nước trà đẩy tới trước mặt Lý Cháp: “Uống miếng nước đi!”

Lý Cháp nghĩ thầm, người nên uống nước phải là người mới đúng, cả ngày nói nhiều như vậy.

Tần Phi cầm thước gõ trên tay, vỗ lên bàn một cái.

Câu chuyện xảy ra vào mười năm trước.

Sau khi bay ra khỏi phần mộ của mình, Phó Tiên Sinh còn không biết là mình đã thành quỷ. Hắn cảm thấy thân thể hắn rất nhẹ, không bước được trên đất, lại còn muốn bay lơ lửng. Hắn không ngờ là người hắn nhẹ bằng, mới đầu hắn không phát hiện, đến khi để ý thấy, hắn kêu lên một tiếng sợ hãi, ôm chặt lấy thân cây bên cạnh, không dám buông ra.

Nương theo ánh trăng, hắn nhìn rõ cảnh vật bốn bề. Ngay từ nhỏ hắn đã to gan, hắn là một tên trộm gây án khắp nơi, cũng từng ngủ bờ ngủ bụi, mồ mả không thiếu, cho nên hiện tại trông thấy mấy trăm ngôi mộ trong bãi tha ma, hắn không sợ hãi chút nào. Hắn ngấm lại, trí nhớ cuối cùng của hắn dừng ở cái lúc hắn bị người ta bắt được đánh cho một trận, hắn cảm thấy đầu mình đau đớn, sau đó thế giới biến thành màu đen. Thì ra, hắn đã bị người ta dùng côn đánh chết. Nhưng sao hắn lại ở đây? Không phải là hắn sẽ xuống địa ngục sao? Đành vậy, ai cũng nói mấy hình phạt dành cho ác quỷ dưới địa ngục rất tàn khốc, hắn ở lại đây ít ra cũng còn đỡ một chút.

Hắn muốn tìm xác chết của mình, như có một lực lượng kéo hắn đi, bay tới trước phần mộ của hắn. Hắn biết đó là nơi chôn xác hắn. Tiểu Ngũ chết tiết, mấy năm nay tiền trừ được cũng không ít vậy mà lại chôn hắn ở cái nơi quỷ quái này. Ở đây chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Khó coi!

Tiểu Ngũ là bạn trộm của hắn, từ nhỏ hai người đã cùng nhau trốn đông, núp tây. Vì sợ nghèo, cũng vì nghề nghiệp của bọn họ thu nhập không ổn định, cho nên bình thường cả hai đều vắt cổ chày ra nước, hận không thể tách một đồng tiền ra để xài. Nhưng Phó Tiên Sinh cũng không ngờ là đến cả việc chôn cất cho mình mà Tiểu Ngũ cũng keo kiệt tới vậy.

Hắn ngồi trước mộ phần của mình, nghĩ, sao mình lại chết? Hắn thương tâm. Đời này mạng hắn khắc khổ, còn chưa hiểu chuyện đã bị cha mẹ vứt bỏ, một mình lưu lạc đầu đường. Vì mạng sống, hắn làm khất cái được hai năm thì bắt đầu đi ăn trộm, cho đến lúc chết hắn cũng không thể thoát khỏi cái thân phận này, hắn không đủ tiền.

Phó Tiên Sinh càng nghĩ càng thấy mình bị thảm, gào khóc.

Hắn khóc, đã làm ồn đến Nguyên Tân ở phần đất kế bên.

Nguyên Tân nằm trong quan tài nghĩ mấy câu thơ, y vừa nghĩ ra được từ hay thì bị tiếng khóc chen ngang, thơ từ chạy hết, y có cố nghĩ lại cũng không ra. Y hận cực kỳ, bay ra khỏi mộ phần, đập cho tên đang khóc một cước.

“Ồn chết được!”

Phó Tiên Sinh đang khóc ngon lành, bỗng nhiên bị người đá ngã, hắn đứng dậy nhìn nhìn, chợt thấy một nam tử đang trừng hắn.

“Người làm gì vậy? Sao lại đá ta?” Phó Tiên Sinh theo bản năng xoa mông, nhưng vừa xoa hắn lại cảm thấy có gì đó không thích hợp – hắn không cảm thấy đau! Hắn lẩm bẩm: “Thì ra quỷ ngã không đau nha!”

Nguyên Tân cảm thấy con ma mới này ngốc quá thể, y cũng không thèm chấp, chỉ cảnh cáo một câu: “Không được khóc nữa!” Dứt lời, lập tức biến mất ngay trước mặt Phó Tiên Sinh.

Phó Tiên Sinh sửng sốt, không hiểu sao hắn lại cảm thấy con quỷ tự nhiên xuất hiện, tự nhiên biến mất đó... thật đẹp.

Mỹ mạo của Nguyên Tân đúng là khó ai bì kịp, ít nhất thì trong số những người Phó Tiên Sinh từng gặp, y là đẹp nhất. Trái tim Phó Tiên Sinh đột nhiên đập lên loạn xạ, hắn vừa hồi tưởng lại dáng vẻ của Nguyên Tân vừa nghĩ xem làm sao có thể tìm được y.

Đột nhiên, không hề báo trước, hắn lại khóc thật to. Lần này đúng thật là còn to hơn sấm chớp, mưa bão.

Quả nhiên, Nguyên Tân không chịu nổi, lại xuất hiện. Y vừa định mắng cho con quỷ ồn ào đó một trận, ai ngờ đối phương đột nhiên nhảy tới bên cạnh y, ôm y thật chặt. Y quăng mãi không ra, y tức giận, dùng pháp thuật quăng con quỷ ồn ào đó ra ngoài.

Phó Tiên Sinh không cảm thấy đau, lại ôm lấy Nguyên Tân. Lần này, hắn còn cắn lên chiếc cảm non mềm của Nguyên Tân một cái. Cắn được mỹ nhân rồi! Phó Tiên Sinh như nở hoa trong lòng.

Chuyến này Nguyên Tân quăng hắn ra hơn nửa dặm, lao vào quan tài, sờ sờ nơi bị cắn. Hắn chợt nhớ tới ánh mắt sáng ngời của con quỷ ồn ào vừa cắn mình đó, lòng hắn lại rối bời, khó lòng nghĩ ra được từ gì hay.

“Không thể nào? Nguyên Tân đã động tâm với Phó Tiên Sinh?” Lý Cháp há to miệng, hỏi.

Tần Phi lập tức trưng cái mặt ủ rũ ra: “Đúng vậy, nhớ lần đó ta theo phía sau Nguyên Tân suốt hai năm, vậy mà hắn chẳng chút lay động, ta cứ nghĩ là ý chí hắn sắt đá, ai ngờ lúc bị tên trộm Phó Tiên Sinh đó cắn một cái thì lại nảy sinh tình cảm, aizz, ta mạnh hơn Phó Tiên Sinh đó nha!”

Lý Cháp mở to hai mắt: “Người từng theo đuổi Nguyên Tân?” Còn không chờ Tần Phi đáp, y đã lẩm bẩm: “Cũng phải, người háo sắc như vậy, thấy Nguyên Tân còn không phải như con chuột thấy gạo nếp thơm!”

Tần Phi xoay xoay tròn mắt, vui mừng nói: “Người ghen?”

Lý Cháp lạnh lùng đáp: “Mắc gì ta phải ghen? Người khiến ta ghen còn chưa xuất hiện đâu nha!”

Câu này Tần Phi tất nhiên là hiểu. Hắn biết y hiểu tình cảm của hắn, có lẽ cũng tin, nhưng không định đáp trả. Tần Phi bỗng muốn khóc, thành quỷ nhiều năm, cảm giác này là lần đầu tiên xuất hiện. Xem ra, hắn đúng là rất dễ tâm đến Lý Cháp. Tần Phi im lặng một hồi, mới nhéo cái mũi của y, nói: “Không đùa với người nữa, chuyện chỉ mới kể được một nửa thôi!”

Phó Tiên Sinh từ nửa đêm hơn chạy trở về, ngồi trước phần mộ của mình. Hắn nghĩ, lúc còn sống hắn chưa bao giờ trải nghiệm cái cảm giác thích một người, giờ hắn vừa chết, lại gặp được hồn phách của một mỹ nam tử, còn được ôm người ta. Hắn thành quỷ hơn nửa đêm rồi, quần áo mỏng manh, nhưng hắn lại không thấy lạnh, cũng không thấy đói khát. Hắn nghĩ, quả nhiên làm quỷ tốt hơn làm người nhiều, cả ngày không cần phải lo lắng đề phòng, cũng không cần phải trộm đồ, lại còn có thể yêu đương! Hắn cao hứng, vỗ tay cười to.

Hắn cẩn thận ngẫm lại, vừa rồi, hắn khóc to hai lần, đại mỹ nhân đều chạy lên, cho nên nhất định đại mỹ nhân đang ở gần đây. Hắn đi quanh xem xét, tiếc là không thể nhận ra là phần mộ nào của người kia. Cuối cùng, hắn ngồi bẹp xuống đất, nghĩ về bóng dáng của đại mỹ nhân, chảy một đồng nước miếng.

Đột nhiên, hắn cảm thấy cả người khó chịu, giống như có thứ gì đó đang ngấm vào xương cốt hắn, đau đớn vô cùng. Thì ra quỷ cũng sẽ đau! Hắn ôm ngực, quỳ dưới đất kêu to ô ô, đau đớn ngày một nhiều, giống như muốn hắn chết thêm lần nữa.

Bất chợt, có ai đó bế hắn lên, nhanh chóng chui vào trong đất. Phó Tiên Sinh cảm thấy mặt đất đang ngăn cơ thể hắn lại, vừa nhìn thấy hắc ám, đau đớn trên người hắn cũng biến mất.

Hắn sợ hãi, xoa xoa tay chân, cũng may là chúng đều còn. Vừa rồi hắn còn nghĩ là hắn sẽ bị cơn đau xé thành mấy mảnh!

“Quỷ ngu ngốc!” Một âm thanh mát lạnh như xâm nhập vào tim hắn khiến hắn giật mình.

Phó Tiên Sinh ngẩng đầu lên nhìn, lập tức giang hai tay ra nhào tới, tiếc là chỉ ôm được khoảng không.

Nguyên Tân nhíu mày: “Bớt dùng chiêu này đi!”

Thấy y nhíu mày, như vậy mà vẫn không làm hồng ngũ quan mỹ cảm, Phó Tiên Sinh thấy lòng mình ngứa ngáy, muốn hôn lên mặt y một cái.

Nguyên Tân nói: “Lần sau đừng có ngu ngốc thế nữa, trời sắp sáng thì phải nhanh chóng chui vào trong đất, nếu không sẽ bị ánh mặt trời nướng tan hồn phách!”

Phó Tiên Sinh cảm thấy đại mỹ nhân đang lo lắng cho mình, mừng rỡ: “Ta tên Phó Tiên Sinh, người tên gì?”

Nguyên Tân không đáp, mà hỏi lại: “Tiên sinh gì?”

“Người cứ đọc chữ ‘Sinh’ của tiên sinh dạy học thành bình âm là được!”

Nguyên Tân thầm đọc chữ ‘Sinh’ thật khẽ, rồi lại đọc ba chữ ‘Phó Tiên Sinh’ một lượt, bật cười, “Ai đặt tên cho người vậy, buồn cười quá!”

Phó Tiên Sinh thấy y cười thoải mái, khuôn mặt sáng láng giờ đỡ ửng lên đẹp không chịu được, tim hắn lập tức đập dồn dập, hắn ho khan một tiếng mới nói: “Tên đó là do ta tự đặt, Tiểu Ngũ vốn gọi ta là Tiểu Lục, nhưng ta lại lấy ý của ‘Thủ tiên sinh hoạt’ làm tên. Như vậy, ta sẽ nhớ tới chuyện kiếm sống, khắc sâu đạo lý đó vào tên mình, hy vọng đến một ngày nào đó có thể có được một cuộc sống chân chính!”

Hắn nói rất nghiêm túc, cả người bỗng trở nên khí khái vô cùng, khiến Nguyên Tân nhìn không được, nhìn hắn, hỏi xem thân thể hắn ra sao.

Phó Tiên Sinh kể lại một lần, Nguyên Tân thở dài, cảm khái, xúc động muốn làm thơ. Nhưng y còn chưa kịp đọc ra, Phó Tiên Sinh đã hỏi ngược lại thân thể của y.

Nguyên Tân kể sơ lại: “Ta vốn là đệ tử sinh ra ở một gia đình bình thường, từ nhỏ đã thích đọc sách. Trong một lần đi ngang qua Hoài Âm cách nơi này không xa, ta gặp cướp. Thấy bọn họ muốn cướp sách, ta chỉ đành phải tự sát!”

Phó Tiên Sinh bạo gan cầm tay y lên, nói: “Không ngờ là người tự sát, thật đáng thương!” Hai chữ đáng thương ấy rõ ràng mang theo ý tiếc thương. Hắn đưa tay Nguyên Tân tới bên má mình, cọ cọ hai cái, xem như an ủi.

Nguyên Tân cũng mặc cho hấn nắm, bởi vì suy nghĩ của y đã sớm bị đôi mắt dịu dàng của đối phương hấp dẫn.

Từ đó, Phó Tiên Sinh mặt dày ở lại trong quan tài của Nguyên Tân không chịu đi. Có nói gì đi nữa thì hai người họ cũng là quý, nếu như chấp nhận, có thể nằm cùng nhau, không sợ chen chúc. Với hành động của hấn, Nguyên Tân không tỏ thái độ gì, tùy ý để hấn làm.

Phó Tiên Sinh thường hay kể mấy chuyện hay hay cho Nguyên Tân nghe, cũng cam nguyện nghe Nguyên Tân ngâm thơ từ, thời gian dài, bản thân hấn cũng có thể làm ra một bài thơ thất tuyệt. Nguyên Tân cảm thấy có thể đào tạo hấn thành tài, bèn dạy hấn đọc sách viết chữ. Từ đó về sau, hai con quý ấy không còn là cô hồn nữa.

Chuyện mà Phó Tiên Sinh thích làm nhất là nhân cơ hội Nguyên Tân dạy hấn viết chữ, ăn vụng đậu hủ của y.

Hôm nay hấn cố ý bảo Nguyên Tân dạy hấn viết từ ‘Yêu’. Nguyên Tân mím môi, không nói gì nhiều, cầm bút lên viết một từ ‘Yêu’ thật đẹp.

Phó Tiên Sinh viết theo, nghiêm túc vô cùng. Chờ viết thành, nhìn dáng vẻ vừa lòng của Nguyên Tân, hấn nói: “Nguyên Tân, ta thật lòng yêu ngươi!”

Nguyên Tân bối rối, quay đầu đi, “Quý ngu ngốc, nói bậy bạ gì thế!”

Phó Tiên Sinh nắm chặt tay y, lại nói: “Nguyên Tân, ta thật lòng yêu ngươi!” Hấn đứng dậy, kéo mặt y qua, nhìn thẳng vào mắt y, nhắc lại lần nữa, “Nguyên Tân, ta thật lòng yêu ngươi!”

Không phải điệu bộ cười đùa như ngày xưa, Nguyên Tân không biết phải làm thế nào, y muốn trốn tránh đôi mắt nóng rực ấy, nhưng lại không cách nào không chế bản thân mình, cứ như ánh mắt của đối phương đã đóng đinh y, không trốn thoát.

Phó Tiên Sinh hôn lên đôi môi duyên dáng của y một cái, thì thào, “Nguyên Tân, ta...” Những lời tiếp theo đã bị đầu lưỡi của Nguyên Tân ngăn lại. Phó Tiên Sinh mừng rỡ, cùng y không thể tách rời. Hấn ôm chặt Nguyên Tân, cảm thấy chết là chuyện tốt nhất đời này, bởi vì, ân trên đã để hấn gặp được y.

Khi thể xác và tinh thần của hai người hợp nhất, tất nhiên là ân ái triền miên không nói nên lời. Chỉ cần nghĩ tới chuyện Nguyên Tân nằm dưới thân hấn run rẩy động tình, hấn đã thấy cả người mình nóng lên, cảm giác ngọt ngào không ngừng tràn ra khỏi đáy lòng. Đáng tiếc là Nguyên Tân lại không cho hấn như nguyện.

Hấn đã dùng đủ hết các thủ đoạn cầu hoan, khi thì khóc lóc om sòm, khi thì ra vẻ cương bức, thủ đoạn thay đổi thường xuyên, ít nhiều cũng có chút tác dụng, hấn thử tới thử lui mấy lần, nhưng không một lần thành công.

Nguyên Tân cảm thấy y là một nam tử, y sẽ không chấp nhận chuyện quy phục dưới thân người khác, nhưng nếu người đó là Phó Tiên Sinh, thì y có thể suy nghĩ lại. Nhưng quan trọng nhất là y phải thật sự tự nguyện, không hối hận. Phó Tiên Sinh không hiểu lòng y, nhưng hấn cũng không ép buộc. Bởi vì hấn thật lòng yêu Nguyên Tân, hấn chỉ nghĩ được ở cạnh y mà thôi.

Cứ như vậy, hai người họ đã sống ngọt ngào hai năm. Nào ngờ có một ngày quý sai đột nhiên xuất hiện, muốn dẫn Nguyên Tân đi. Quý sai nói duyên phận dương gian của Nguyên Tân đã hết, phải đến cầu Nại Hà.

Nguyên Tân nhìn quý sai, không phải kháng, y chỉ xoay qua nhìn Phó Tiên Sinh. Tên trộm này có thể trộm đi trái tim y dễ dàng thế sao? Y cười, nói: “Tiên Sinh, bảo trọng!”

Phó Tiên Sinh không cho y đi, ôm chặt y, nhưng do pháp thuật của quý sai cao cường, quăng hấn ra xa ba thước. Nước mắt Phó Tiên Sinh đang chảy không ngừng, chỉ là hấn chẳng nhận ra.

Thứ cuối cùng mà Nguyên Tân nhìn thấy, chính là giọt lệ của hấn. Quý ngu ngốc, khóc xấu muốn chết đi được.

Y đã gặp được Mạnh Bà trong truyền thuyết, đó không phải là một bà lão già nua, mà là một thiếu phụ trung niên, hơn nữa còn có vài phần tư sắc. Nàng cười khê, móc một chén Vong Xuyên Thủy lên đưa cho đám quỷ trước mặt mình. Nàng ta nhìn đám quỷ đó tự nguyện hoặc bị ép buộc phải uống hết, không một chút diễn cảm, cứ như những chuyện này chẳng có liên quan gì tới nàng ta cả.

Nguyên Tân theo đội ngũ đi tới, mắt thấy sắp đến lượt mình, y nhớ lại hình dáng của Phó Tiên Sinh một lần, rồi nhìn cái ót của tên quỷ trước mặt mình. Bỗng nhiên có ai đó túm lấy ống tay áo của y, y nhìn lại, là Phó Tiên Sinh!

Phó Tiên Sinh hôn lên mặt y một cái, cười hì hì, nói: “Nguyên Tân, ta tới đây!”

Nguyên Tân cả kinh, hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Phó Tiên Sinh kê sát vào tai y nói ra một cái tên, Nguyên Tân biết rõ, y hôn lên môi hắn một cái, mười ngón đan xen, “Quỷ ngu ngốc!”

Phó Tiên Sinh siết chặt năm ngón tay, “Kiếp sau, quỷ ngu ngốc còn muốn quần lấy người!”

Tần Phi nói với Lý Cháp: “Yên tâm, tơ hồng của hai người họ còn buộc lại với nhau, ta đã nói đây là chuyện vui thì tuyệt không phải giả!”

Lý Cháp lẩm bẩm: “Chỉ mong là vậy! À, Phó Tiên Sinh nói vào tai Nguyên Tân một cái tên, đó là tên gì vậy?”

Tần Phi cầm chiếc bánh bao lên, dùng lực hâm nóng lại, rồi đưa tới bên môi Lý Cháp: “Ta không biết!”

Đồ lừa gạt! Lý Cháp thầm nghĩ, rồi há mồm cắn bánh bao, thuận tiện cắn luôn ngón tay Tần Phi. Tần Phi cười ha ha, “Người quên rồi à, ta không thấy đau!”

Lý Cháp kéo tay hắn lại, quát: “Không đau cũng cắn!” Lập tức cắn một hơi mấy cái.

...

5. Chương 4

Hai chân thon dài mảnh mai bị kéo lên bả vai, nơi đó phát ra tiếng va chạm mãnh liệt. Chu Bốc chịu không nổi, rên rỉ, thốt ra âm thanh đứt quãng, “Nhẹ, nhẹ chút...”

Nhưng tiếng rên rỉ ấy như kích thích người phía trên, Chu Bốc cảm thấy mình đang chìm trong cơn lốc, cho đến khi người phía trên y thỏa mãn ngã lên người y không nhúc nhích, y mới phóng thích. Rất nhanh, người nọ đã phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, ngủ say. Chu Bốc vươn tay, khê vuốt hai má hắn, rồi lại vuốt mái tóc rối tung vì động tác ban nãy của đối phương, cẩn thận nhìn khuôn mặt hắn, cho đến khi tiếng gà gáy vang lên, báo hiệu trời sắp sáng.

Hai má Lý Cháp đỏ bừng lên, “Sao người có thể kể rõ chuyện xảy ra giữa hai người họ như vậy? Lại còn ám chỉ Chu Bốc rất nặng tình với nam nhân đó!”

Tần Phi hôn lên cổ y một cái, quả nhiên đổi lấy một cái tát của đối phương, nhưng hắn cũng không để ý, “Dụng ý của ta người còn không hiểu?” Thấy Lý Cháp nhú mày, Tần Phi mỉm cười, “Tiểu mỹ nhân, ta đang cung cấp kiến thức về chuyện đó cho người, bằng không sau này khi gặp người người động tâm, người phải tính thế nào đây?” heobibi89.wordpress.com

Lý Cháp cảm thấy tâm mình như bị mèo cào một cái, thấy chua xót cho hắn ta, y phiền lòng, nói: “Người mà ta động tâm hắn là một nữ tử dịu dàng mới phải, người thôi mang chuyện nam nam yêu đương gì đó kể đi. Chẳng lẽ những người chôn ở đây đều đoạn tụ hết?”

Tần Phi đi tới bên cửa sổ vẫn về lá thủy tiên, thì thào, “Không phải mấy hàng xóm của ta đều đoạn tụ, nhưng những người kể chuyện cho ta nghe đều là như vậy!”

Lý Cháp nhảy lên giường, trùm chăn lên đầu, “Ta không muốn nghe!”

Vừa mới dứt lời, y đã bị ai đó đè lên người, trêu chọc, “Người mà không nghe, ta sẽ đè chết người!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Vốn đang phiền não vì chuyện tự dừng mình lại đau lòng cho Tần Phi, giờ thấy hấn ta chủ động lấy lòng mình, y thấy vui vẻ, tâm tình cũng tốt hơn nhiều. Nhưng ngoài mặt y vẫn cứng miệng, “Không muốn nghe!”

Chiếc chăn trên đầu bị kéo xuống, đối diện với đôi mắt to đen của Tần Phi, Lý Cháp cong khóe môi lên.

Tần Phi thấy thế mặt dày nhích tới ôm y, hôn trộm một miếng, “Có nghe ta kể nữa không?” heobibi89.wordpress.com

Lý Cháp lau nơi bị hấn hôn, thật ra chẳng có chút nước miếng nào, “Người muốn kể, ta có thể không nghe được sao?”

Màn đêm buông xuống, Giang Việt bước như bay vào tòa nhà ở trấn Tây. Đẩy cửa lớn ra, hấn vui vẻ, hô to, “Chu Bốc, ta tới đây!”

Trước một gian phòng sáng đèn, có một vị phong lưu công tử đang đứng đó. Giang Việt đi tới, ôm y vào lòng, “Nhớ chết ta rồi!” Ôm người nọ lên, chẳng màng tới cửa phòng còn chưa đóng, đặt lên giường.

Chu Bốc đáp lại sự nồng nhiệt của đối phương, sau ba lượt mồ hôi đầm đìa, y mới có cơ hội thở gấp một chút. Từ ngoài nhìn vào, đó là người phong lưu, làm chuyện phong lưu, nhưng lại theo kiểu đa tình nhưng cũng vô tình, dường như chỉ có những lúc giao hảo, hai người mới thành một đôi. Chỉ khi nào Giang Việt say giấc, y mới để lộ một chút nhu tình giấu kín của mình, một đêm lại một đêm, không đành rời mắt khỏi gương mặt Giang Việt. (ăn cắp xấu lắm nha)

Y đã chết hai mươi lăm năm rồi. Trước khi chết, y là một công tử nhà giàu, không thích đọc sách mà mở một gian tửu lâu, chuyện làm ăn cũng khá khá. Do kiếm ra tiền, cho nên phụ thân y cũng không có tạo áp lực ép y phải làm gì, cả ngày, y cùng một đám bạn xấu ăn chơi đàng ***, phóng túng trắng hoa. Y có rất nhiều mối tình, vì y có một đôi mắt phượng có thể tỏa ra vô số hư tình giả ý, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không biết đã làm héo gầy bao nhiêu dung nhan tuyệt sắc. Nhưng đến một ngày nọ, Vũ Cao Nhận vào thành giao hương liệu cho Chu Bốc, đồng thời cũng mang cả trái tim y đi.

Cũng từ đó, mấy bằng hữu chèn chèn của y phát hiện, nơi phong nguyệt đã thiếu mất một bóng dáng hồ ly phong lưu – Chu Bốc. Bọn họ tò mò, không biết sao tự dừng Chu Bốc lại mất hứng thú với mỹ nhân, cả chính Chu Bốc cũng muốn biết sao Vũ Cao Nhận lại có sức hút với y như vậy.

Hai người muốn yêu nhau, nhất định phải có cái duyên tu mấy kiếp mới được. Có lẽ duyên phận giữa Chu Bốc và Vũ Cao Nhận không đủ, Vũ Cao Nhận thích nữ tử, chỉ xem y như bạn tốt. heobibi89.wordpress.com

Chu Bốc thường hay kéo Vũ Cao Nhận đi uống rượu, rượu vào lời ra, những lời nói trong lúc say cũng không cách nào kiềm chế. Mới đầu, Vũ Cao Nhận cho là Chu Bốc xem mình như nữ tử thâm thương trộm nhớ, ai ngờ đến một đêm thu trời đổ mưa phùn, Chu Bốc nhào vào người hấn, vừa gọi tên, vừa hôn môi hấn, khi ấy, hấn mới tỏ tường mọi chuyện. Hấn đẩy Chu Bốc đã say bí tỉ ra, đầu óc hỗn loạn, hấn vừa thấy kinh hãi, lại vừa phản cảm. Từ lần đó, không thấy hấn xuất hiện trong thành nữa.

Hôm sau tỉnh dậy, nhớ tới hành động đêm qua của mình, Chu Bốc ngơ ra, y biết, duyên phận giữa y và Vũ Cao Nhận xem như hết. Mỗi ngày y như người mất hồn, trốn trong phòng tưởng nhớ đối phương. Chu Bốc nghĩ, người ấy, quả là một con chim nhận cao ngạo. Mùa thu năm đó, y đã đi. Y cảm thấy mình chỉ là một con quỷ cô độc, để lại thế gian chỉ là sự buồn cười, tương tư, đơn phương, vô dụng.

Lần đó y uống rượu, say lắc lư trên đường, một chiếc xe ngựa lao nhanh tới, giẫm đạp lên y. Y cứ nghĩ là mình đã có thể giải thoát, nào ngờ quỷ sai cũng chẳng muốn thu y, đến cuối cùng, y đành phải lãng vãng gần đó, còn đau khổ hơn cả chết.

Vào một đêm thất tịch của năm năm sau, người ở trong thành và những vùng phụ cận đều tới bờ sông thả hoa đăng cầu nguyện. Chu Bốc cũng xếp một hoa đăng, đó là một con thuyền nhỏ rất giản dị, vì mấy kiểu phức tạp y chẳng biết xếp. Y đẩy hoa đăng ra giữa sông, ngọn nến bị cơn gió thổi tới lung lay qua lại, quả ứng với không khí vui tươi ngày hội.

Thật hiếm khi y nở nụ cười, nhưng cười còn chưa trọn, y đã nghe thấy một giọng nói trẻ con, “Mẫu thân xem kìa, hoa đăng của chúng ta là đẹp nhất!”

Nghe tiếng, Chu Bốc nhìn lại, chỉ thấy một đứa nhỏ mặc y phục đỏ, chỉ hoa đăng trên sông, vẻ mặt tự hào. Nhìn chiếc hoa đăng chảy xuôi theo dòng nước, Chu Bốc hoảng thần. (ăn cắp xấu lắm nha)

Y nhận ra đứa nhỏ ấy, đó là Vưu Cao Nhận! Trong nháy mắt, y thật muốn bước tới ôm lấy đối phương, nhưng y sực nhớ lại là mình đã thành quỷ, nếu xuất hiện sẽ dọa mọi người. Y lui bước, suy nghĩ thật mông lung — Vưu Cao Nhận đã chết, sau đó đầu thai? Hắn chết từ bao giờ? Sao lại chết? Sao ta lại không biết? Sau khi ta chết, cuối cùng thì hắn đã gặp chuyện gì? Chẳng lẽ hắn sống không hạnh phúc sao?

Đứa nhỏ được mẫu thân mình ôm lên, chuẩn bị về nhà. Chu Bốc đi theo họ, nhìn chằm chằm từng động tác của đối phương. Thì ra lúc nhỏ Vưu Cao Nhận là như vậy, thật đáng yêu, y cong khóe môi lên.

Bước vào phòng ngủ của đứa nhỏ ấy, Chu Bốc lẳng lặng ngồi trước giường một đêm.

Kể từ đó, mỗi tối, Chu Bốc sẽ tới nhà đứa nhỏ, y biết, Vưu Cao Nhận đã chuyển thế, kiếp này gọi là Giang Việt.

Cứ thế, qua ba năm, Chu Bốc thấy đối phương khá gan dạ, mới thử hiện thân xem thế nào. heo-bibi89.wordpress.com

Giang Việt không hề sợ con quỷ tự xưng xuất hiện trong phòng mình, hắn chột chột bụng y, nghiêng đầu hỏi: “Người thật là quỷ?”

Chu Bốc gật đầu.

“Sao ngươi lại tới tìm ta? Ta không có làm chuyện gì xấu nha!” Giang Việt kéo kéo tay y, hắn muốn biết, quỷ là như thế nào.

Chu Bốc vuốt đầu hắn, đáp: “Kiếp trước, ta và ngươi quen biết!”

Giang Việt xoay xoay đôi mắt thật to, “Vậy kiếp trước ta thế nào? Là đại tướng quân hay đại tài chủ?”

Chu Bốc càng nhìn càng thích, y nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của đối phương, “Coi như là tiểu tài chủ đi!”

Giang Việt bĩu môi, bất mãn nói: “A? Là tiểu sao? Vậy kiếp này ta phải cố gắng, trở thành một đại tài chủ!”

“Đúng, đúng, ngươi nhất định có thể trở thành đại tài chủ!”

Giang Việt có một người bạn bí mật, chỉ khi nào trời tối, người bạn này mới có thể chơi với hắn. Hắn rất thích người bạn này, bởi vì y vừa đẹp lại vừa nghe lời hắn. Có đôi lúc Giang Việt nghĩ, khi ở trước mặt người bạn bí mật này, hắn có thể trở thành tiểu tướng quân. (ăn cắp xấu lắm nha)

Tiểu tướng quân khôn lớn từng ngày, mới đó đã mười tám tuổi. Hắn không thành đại tướng quân mà vẫn là một tiểu tài chủ như kiếp trước, buôn bán dược liệu — đây là chủ ý Chu Bốc bàn với hắn. Giang Việt tin tưởng, khi nào hắn liên kết được hai tuyến buôn bán Kinh thành — Giang Chiết, hắn nhất định trở thành đại tài chủ.

Kiếp này, hắn rất tự tin, không giống như Vưu Cao Nhận trầm tĩnh của kiếp trước, nhưng Chu Bốc vẫn rất thích. Thậm chí vào cái lúc Giang Việt ép buộc y trao thân thể mình, y cũng không giận chút nào. Xong chuyện, y vuốt ve mái tóc người nọ, sợi tóc rất cứng, chứng tỏ tính tình cương liệt của đối phương.

Sau khi thân thể hai người tương hợp, Giang Việt lẳng lẽ mua một tòa nhà ở ngoại ô trấn Tây, để buổi tối Chu Bốc có thể trú ngụ. Chu Bốc không bước vào cửa Giang gia, mỗi đêm chỉ từ cửa sau vào.

Y rất sợ, y sợ một khi mình thật lòng với Giang Việt, y sẽ thất bại mất hết mặt mũi, thất bại thảm hại như kiếp trước. Cho nên y giả vờ như chỉ hưởng thụ hoan ái, có lẽ, chỉ có như vậy, quan hệ giữa hai người mới có thể bền lâu.

“Đồ ngốc!” Lý Chấp cảm thán.

Tần Phi không đáp, tiếp tục kể.

Mấy ngày gần đây, Chu Bốc có một cảm giác rất mãnh liệt, rằng ngày tới địa phủ của mình sắp tới rồi. Đêm đến, y hoảng hốt, hôm sau lại càng ảm đạm hơn hôm trước.

Đêm nay, y tựa vào ngực đối phương, vỗ về, “Giang tiểu tử, có lẽ, ta sắp đi rồi!”

Nhả nụ hồng anh đã sưng lên ra, Giang Việt nâng đầu hỏi, “Đi? Đi đâu?”

Chu Bốc cười, ra vẻ ngả ngớn, “Chẳng lẽ ngươi muốn ta ở lại ngôi nhà này mãi mãi hay sao?” (ăn cắp xấu lắm nha)

Giang Việt luồn ngón tay vào mái tóc đen của y, “Nếu vậy thì sao nào?”

Chu Bốc đẩy hấn ra, ngồi dậy nghiêm mặt nói: “Ta sắp đi rồi, thời điểm đầu thai ngày càng gần, ngươi... tìm một bạn giường khác đi!”

“Bạn giường? Ngươi chỉ xem ta như bạn giường?” Giang Việt nổi giận, hai tay nắm lấy bả vai Chu Bốc, muốn bóp nát xương cốt đối phương, nhưng lại không đành.

Chu Bốc quay đầu sang chỗ khác, “Chẳng lẽ không phải sao? Lần đó, không phải vừa thấy ta ngươi đã kéo lên giường? Huống chi, ta nghe nói ngươi sắp thành thân!”

Giang Việt tức muốn xì khói, mặt đỏ bừng, quát: “Ta là thật lòng thích ngươi, vừa thấy ngươi đã muốn mang ngươi nhét vào cơ thể mình, mãi mãi không rời xa!” Lại nói: “Ta thành thân? Ta thành thân à? Cả ta còn không biết, sao ngươi biết? Ngươi là ngọc hoàng đại đế, hay là thần tiên sống? Trong lòng ta chỉ có mình ngươi, ta thành thân cái quái gì!”

Nghe hấn thổ lộ, Chu Bốc ngây ra. Theo lẽ y nên vui mừng, nhưng tim y lại đau nhói — Nhưng ta phải đi! Y rơi lệ, ôm chầm lấy người nọ, “Giang Việt, tính sao đây, ta phải đi...”

Giang Việt lau nước mắt cho y, nói: “Ngươi nói đi, ngươi có yêu ta chút nào không? Có phải, ngươi chỉ xem ta như bạn giường?”

Chu Bốc hôn lên môi hấn một cái, “Yêu! Bắt đầu từ kiếp trước đã yêu!” Y vừa định làm sâu cái hôn, nào ngờ lại bị Giang Việt đẩy ra.

“Thì ra ngươi vì kiếp trước mới yêu ta!” Giang Việt đen mặt. (ăn cắp xấu lắm nha)

Chu Bốc vội vàng giải thích: “Không phải, không phải! Trong lòng ta có Vưu Cao Nhận, cũng có Giang Việt!”

Giang Việt ôm y vào lòng, cắn cắn vành tai y, “Kiếp trước ta tên Vưu Cao Nhận?”

Chu Bốc gật đầu. Giang Việt trợn mắt, nói: “Tên thật khó nghe!”

Khóe mắt còn mang theo giọt lệ, Chu Bốc bị hấn chọc cười. Nhìn Giang Việt ghen với kiếp trước của mình, trông thích thật.

Đột nhiên Giang Việt lại kéo y ngã xuống giường, hai người hiểu rõ tình cảm của nhau, liều chết triển miên.

Xong việc, Giang Việt hỏi: “Thật sự không có cách nào sao?”

Chu Bốc suy tư một lát, do dự nói: “Có một cách, nhưng mà...”

Không để ý tới chuyện Chu Bốc khó xử, Giang Việt quyết làm theo cách đó. Như vậy, hồn phách của Chu Bốc có thể ở lại dương gian năm mươi năm, xem như bù lại kiếp trước của cả hai ở kiếp trước. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp nói: “Khỏi nói cũng biết là người cũng sẽ không nói cho ta nghe đó là cách gì, bởi vì nó có liên quan tới người, bằng không, sao người có thể biết rõ chuyện của hai người họ như vậy?”

Tần Phi chỉ nói một câu, “Tiểu mỹ nhân thật thông minh!”

Lý Cháp buồn bực, Tần Phi giấu y rất nhiều chuyện, y lại chẳng thể nói gì, bởi vì dù sao thì quan hệ giữa hai người...

“Phải rồi, người có muốn tới bãi phỏng một người một quý: Giang Việt và Chu Bốc không?” heobibi89.wordpress.com

Lý Cháp ngạc nhiên, hỏi: “Bọn họ vẫn còn tại thế?”

“Đương nhiên rồi, chuyện ta vừa kể chỉ vừa mới xảy ra vào bốn, năm năm trước thôi! Đi nào, ta dẫn người tới đó!” Tần Phi khoác áo thêm cho y, rồi ôm y bay lên giữa không trung.

Gió thật to, Lý Cháp rúc vào trong áo khoác, cũng không thấy quá lạnh. Y vươn hai tay ra, ôm chặt thắt lưng Tần Phi, sợ rơi xuống dưới.

Chỉ một lát sau, hai người đã tới một tòa nhà, theo ánh đèn, họ tìm tới phòng ngủ. Tần Phi buông Lý Cháp ra, vừa định gõ cửa, lại nghe thấy tiếng rên rĩ, “Ừm... Giang Việt... chậm, chậm một chút... ta không chịu nổi...” Theo đó, còn có tiếng giường vang lên kéo kẹt. (ăn cắp xấu lắm nha)

Mặt Lý Cháp đỏ bừng, đứng một bên không biết làm thế nào cho phải.

Hai người này dạ dạ xuân tiêu, còn mình thì đến bụng của mỹ nhân cũng chưa dám đụng! Tần Phi cắn răng, đá lên cửa một cái, nói với hai người đang dây dưa trên giường, “Gian phu *** phu, có khách tới đây!” Hừ, tối nay ta phải phá hư chuyện tốt của các người mới được!

...

6. Chương 5

Tiếp theo, dĩ nhiên là Giang Việt vội vàng nhét Chu Bốc vào trong chăn, gói lại kín kẽ, sau đó lấy áo ngoài khoác lên người mình. Khi này hắn vừa định xuất, nào ngờ bị Tần Phi hét lên một tiếng cụt hứng, đương nhiên là tức không chịu được, nhưng hắn vẫn cung kính mời Tần Phi bước vào, châm trà dâng lên. Thái độ đó khiến Lý Cháp kinh ngạc, mơ mơ hồ hồ theo Tần Phi ngồi xuống.

Y vừa nhấp một ngụm trà, chợt có một bóng trắng lóe ngay trước mặt, đó là một nam tử thanh tú, mỉm cười, nhìn y chăm chăm. Thấy ánh mắt bốn cột của đối phương, y theo bản năng rũ mắt xuống, không đối diện.

Tần Phi thấy thế, gõ lên đầu Chu Bốc một cái, “Nhìn cái gì, còn nhìn nữa ta đưa người đi đầu thai bây giờ!”

Chu Bốc cười cười, biết những gì người nọ nói chỉ là đang hù dọa mình, mới hỏi: “Người tới đây có chuyện gì?”

“Dẫn hắn tới chơi thôi!” heobibi89.wordpress.com

Chu Bốc ngẫm, nếu là quan hệ tầm thường, vậy sao Tần Phi lại dẫn đối phương tới kết giao với mình? Hắn xoay xoay tròn mắt, nói với Lý Cháp: “Tiểu công tử, người không sợ hắn ta dẫn người tới đây là để quý hồn như ta ăn sao? Ta là quỷ ăn thịt người đó nha!”

Lý Cháp cũng không bị lừa, hỏi lại, “Người là Chu Bốc?”

Chu Bốc cười, tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông đồng, “Đúng, chính là ta! Đây là Giang Việt!”

Thấy hần cười, Lý Cháp mờ mịt không hiểu, y quay sang nhìn mặt Tần Phi, lại thấy hần ta gõ lên đầu Chu Bốc một cái, quát khẽ, “Dám cười ta!” Tần Phi rất hiểu Chu Bốc, sao hần không biết Chu Bốc đang cười hần bị một thiếu niên trói buộc cho được chứ!

Chu Bốc và Tần Phi thường hay nói đùa qua lại, Giang Việt không nói tiếng nào, thi thoảng liếc sang Chu Bốc một chốc. Lý Cháp lại đang quan sát hai người họ, y biết giao tình giữa hai người này không phải một sớm một chiều, hơn nữa Tần Phi còn đang có chút ý công ước hiệp đối phương.

Đột nhiên Chu Bốc nghiêm túc hỏi, “Phải rồi, tên Ngốc quỷ ấy còn ngốc hay không?”

“Ngốc? Bản thân ta thật mong hần vẫn ngốc như trước. Ta nghĩ, hiện tại trên thế gian này, con quỷ có đầu óc tỉnh táo nhất chính là hần!” Tần Phi gõ ngón tay lên miệng chén trà, thở dài. heobibi89.wordpress.com

“Vậy là thế nào?” Chu Bốc khấn trương, hần và Ngốc quỷ rất có giao tình, tên quỷ ngu ngốc ấy lại dễ lừa như vậy, đúng là lo lắng chết được.

“Điều Hộ Quốc đã chết!” Tần Phi đặt chén trà trên tay xuống, nước trà trong chén dao động, làm méo mó chiếc bóng in trong nước.

Lúc còn chưa thành quỷ, Ngốc quỷ không có tên họ, có lẽ hần từng có, nhưng bản thân hần không biết. Năm lên ba, hần phát sốt, sau sốt thành một đứa ngốc bị cha mẹ ruột vứt bỏ. Nhờ một lão khất cái thu nuôi, hần thành một tên khất cái nho nhỏ. Tiểu khất cái được nhiều người thương hại, nhờ vậy lão khất cái mới có thể nuôi sống hần. Năm hần lên mười bốn, lão khất cái bệnh chết, hần vẫn làm một tên khất cái như trước, vì hần ngốc, chỉ có thể chờ một chút cơm thừa, những chuyện khác hần hoàn toàn không biết. Vả lại, những người trong trấn cũng gọi hần là Ngốc tử.

Ngốc tử có thể ngốc tới trình độ nào đây? Hần ngốc tới nỗi lão khất cái chết bốn ngày, thi thể thối rửa, hần còn tưởng là lão khất cái lười, không chịu dậy. Bởi vậy, một ngày ba lượt, hần đặt màn thầu bên cạnh lão khất cái, để khi ông tỉnh dậy có thể ăn. Nhưng đến bốn ngày sau, có người phát hiện lão khất cái chết, nói cho hần biết rằng lão khất cái mãi mãi không tỉnh lại nữa. Ngốc tử nghiêng đầu, mãi mãi không tỉnh lại là ý gì? Ai ngủ cũng sẽ tỉnh nha, cho dù ngủ đến mặt trời chiếu cháy mông cũng sẽ tỉnh. Ngốc tử không hiểu, lúc hần bị người ta dẫn tới trước mộ lão khất cái, hần vẫn thì thào, “Cha ngủ trong lòng đất như vậy, bùn đen sẽ không rót vào miệng sao? Bùn đen vừa đắng vừa khó nuốt, cha vẫn thường không cho ta ăn mà!”

Đợi trước mộ chừng mười ngày, lão khất cái cũng không tỉnh dậy. Bấy giờ Ngốc tử mới hiểu, thì ra như vậy chính là ‘đã chết’.

Hần vươn bàn tay gầy yếu vuốt ve lên mộ phần, “Cha, thì ra cha đã chết!” Nước mắt rơi lên tay, chảy vào lớp đất, Ngốc tử lau mặt, nói: “Cha, ta đói bụng, Vương bá nói với ta, từ nay về sau, ta phải xin ăn một mình!”

Ngốc tử tiếp tục sống những ngày tháng của một tiểu khất cái, cả ngày bắt thiu vô cùng, hần không có ý thức vệ sinh sạch sẽ. Cho đến cái ngày hần gặp được Điều Hộ Quốc. heobibi89.wordpress.com

Hôm ấy, trời trong nắng tốt, chim sẻ riu rít đầu cành, bên đầu tường là một loài cây không biết tên. Điều Hộ Quốc chẳng màng tới nắng xuân ấm áp, y đang phiền não. Phụ thân y ép y lấy tiểu thư Trương gia, y không yêu nàng, dù ai cũng bảo nàng là cô nương đẹp nhất trấn trên.

Y cầm một khối đất, ném vào trong hồ, nhưng do khối đất quá nhỏ, rơi lại bên bờ, hồ nước vẫn trong veo, phía dưới còn có mấy con cá đang bơi qua lại. Phiền thêm phiền, y phất tay áo, bước ra khỏi phủ.

Điều Hộ Quốc đi vô mục đích trên đường, chiếc quạt trên tay y cũng quăng lên quăng xuống, có trông thế nào cũng là một bộ dạng phong lưu công tử. Y anh tuấn, khí chất đầy người, quanh thân cũng tỏa ra phong vị tao nhã.

Hai mắt Ngốc tử nhìn chăm chăm vào mấy đồng tiền trong bát mẻ, mắt dại ra, trong đầu không có bất kỳ một suy nghĩ gì. Bất chợt, có một vật dài, nhỏ rơi xuống trước mặt hần, làm ngã chiếc bát, mấy đồng tiền văng ra bên ngoài. Ngốc tử kinh hãi, miệng hô ‘A a’, phản ứng đầu tiên chính là kiểm tra tiền đồng. Kiểm đến đồng cuối cùng, hần thấy một bàn tay trắng ngần nhấc nó lên, đưa tới trước mặt hần.

Ngốc tử ngẩng đầu, y phục bạch sam như phát sáng, người trước mặt hắn đúng là tuần tú nhất trong những người mà hắn từng gặp. Đột nhiên, Ngốc tử rút tay về, ôm ngực, kinh hoảng hô lên: “Ta bị bệnh rồi!” Dứt lời, hắn cầm chiếc bát mẻ và mấy đồng tiền chạy như bay. (ăn cắp xấu lắm nha)

Diêu Hộ Quốc cầm đồng tiền, trợn mắt há mồm. Vương bá bán kẹo đường bên cạnh thấy vậy mới nói: “Diêu thiếu gia, hắn là một tên ngốc!”

Diêu Hộ Quốc lắc đầu, bỏ đồng tiền vào túi, tiếp tục tiến trình phiên não ban nãy.

Ngốc tử rúc vào trong một góc miếu đổ nát, tim đập thình thịch, miệng thì thảo, “Có phải là ta sắp chết rồi không? Ta sắp chết, ta sắp chết rồi, có đúng không, có đúng không...” Hắn cứ tưởng là mình sắp chết, nào nghĩ là chẳng qua mình đã động tình, là một chuyện mà mỗi người đều sẽ gặp.

Sau lại, Ngốc tử phát hiện mình không chết, nhưng chỉ vừa nhắm mắt lại, thì hắn lại nhớ tới người mặc bạch y hắn gặp hôm đó. Hắn bình tâm lại, ngủ một giấc đến sáng rồi lại ra trấn xin tiền. Tuy nhiên, lần này hắn lại có thêm một mục đích – đó chính là chờ người mặc bạch y hôm nọ đi ngang qua. Hắn còn chưa đợi bao lâu, chính xác mà nói là hắn chỉ mới vừa lấy chiếc bát mẻ trong áo ra thì người mặc bạch y ấy đã đứng ngay trước mặt hắn.

Diêu Hộ Quốc cúi người, đưa cho hắn một đồng tiền, “Của người đó!” Y ở từ lâu đối diện đợi hai ngày, sáng nay vừa mới uống xong tách trà thì đã thấy Ngốc tử tới.

Ngốc tử cẩn thận cầm lấy đồng tiền, hắn không thể chạm vào người mặc bạch y được, tay hắn đen, trên mặt đều là bụi.

Diêu Hộ Quốc thấy hai mắt hắn to tròn, trong veo như hồ nước, đột nhiên y lại muốn coi xem gương mặt sau lớp bụi ấy là gì. Nghĩ là làm chính là tác phong của y, y nói với Ngốc tử, “Đi tắm rửa với ca ca không?”

Tắm rửa? Nửa tháng trước ta mới tắm rồi, còn chưa tới ngày tắm... Nhưng hắn không tự chủ được, đi theo người nọ. Hắn nhìn Diêu Hộ Quốc bằng ánh mắt nóng bỏng, nhưng tiếc là trong mắt người khác, ánh mắt nóng bỏng đó cũng chỉ là đang dại ra thôi. Tuy nhiên, Diêu Hộ Quốc cũng cảm giác được Ngốc tử thích mình, y kéo hắn tới: “Đi thôi!” heobibi89.wordpress.com

Ngốc tử muốn rút tay ra, nhưng rút không được. Hắn vừa đi vừa ngơ ngác nhìn bàn tay đang nắm tay mình, trắng thật, đi kèm với tay hắn, quả là đẹp lại càng đẹp.

Diêu Hộ Quốc đưa Ngốc tử vào trong phủ, sai người chuẩn bị bồn tắm, nước ấm xong, thả Ngốc tử vào trong nước.

Ngốc tử gác cằm lên thành bồn, trước giờ hắn chưa được tắm bồn bao giờ, cả người còn được nước ấm bao phủ, đúng là thoải mái chết được. Chờ thích ứng tốt, hắn bắt đầu lấy bông chà, chà người như trước đây.

Diêu Hộ Quốc ngồi trên giường nhìn, Ngốc tử không sợ chà rách da sao? Chà mạnh tới vậy! Dần dần, ánh mắt y không thể rời khỏi làn da bị Ngốc tử chà thành màu phấn hồng, không ngờ là làn da của Ngốc tử lại rất trắng. Y đi tới, đặt tay lên vai Ngốc tử, “Người không rửa mặt sao?”

Ngốc tử cúi đầu, ánh mắt tránh né, “Quên, quên rồi!” Dứt lời, hắn đưa bông chà lên mặt, chà quyết liệt.

Diêu Hộ Quốc bật cười, “Từ từ thôi!”

Quả nhiên Ngốc tử chà chậm lại, chỉ một lát sau, gương mặt thanh tú, trẻ con đã lộ ra sau lớp bông chà.

Diêu Hộ Quốc ngẩn ra, Ngốc tử thật đẹp.

Vì y phục của y quá lớn, khẳng định là Ngốc tử không mặc vừa, nên Diêu Hộ Quốc cho người tới sạp vải mua mấy bộ cho Ngốc tử thay, “Nếu người không cười ngây ngô, không nói gì, người ta nhất định không biết là người ngốc!” Diêu Hộ Quốc chải tóc cho Ngốc tử.

Ngốc tử giật giật góc áo, “Ta... không... không ngốc!”

Diêu Hộ Quốc nhéo nhéo mặt hắn, “Người không ngốc à?” Từ chiếc gương đồng trước mặt, Ngốc tử nhìn thấy nụ cười thoải mái của người mặc bạch y, hắn cảm thấy tim hắn sắp nhảy ra ngoài rồi.

“Người còn biết thẹn thùng?” Diêu Hộ Quốc thấy thú vị, thử ôm Ngốc tử, đặt lên đùi mình. Quả nhiên Ngốc tử lại càng thêm thẹn thùng, hần hận không thể giấu mặt vào trong thân thể luôn.

Diêu Hộ Quốc cười to, cảm giác bức bối mấy ngày qua trong thoáng chốc đã trôi đi mất. (ăn cắp xấu lắm nha)

“Ngốc tử, người có bằng lòng ở lại chỗ của ca ca không?”

Ở lại chỗ ca ca? Nhưng cha nói, khát cái chúng ta đều phải ở trong miếu đồ nát, ở dưới cầu, “Ta... ta...”

“Ở lại đây đi, mỗi ngày ca ca sẽ cho người tắm nước nóng!” Diêu Hộ Quốc đưa ra quyết định.

Trong sương phòng giấu một tên ngốc, Diêu Hộ Quốc như có được một món đồ chơi vĩnh viễn không chán, mỗi ngày, y đều nghĩ phải trêu đùa Ngốc tử thế nào. Ngốc tử không hiểu những lời nói mang nhiều nghĩa của người khác, hần đơn thuần như trẻ con, mỗi lần đều bị xỏ mũi dắt đi. Diêu Hộ Quốc thấy khoái trá cực kỳ, y chỉ muốn cả ngày ở bên cạnh Ngốc tử, đến ngủ cũng muốn ngủ chung.

Ngốc tử nằm trong lòng y, hơi thở ấm áp phả vào tai, khiến y thở dốc ồ ồ. Gần đây, Diêu Hộ Quốc phát hiện mình có dục vọng với Ngốc tử, y bối rối, cố gắng khắc chế. Nhưng hôm nay y khắc chế không được nữa, y xoay người, đè Ngốc tử xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của đối phương. Thật tự nhiên, y cúi đầu ngậm lấy đôi môi đang khẽ nhếch lên.

Ngốc tử rất đau, nhưng hần vẫn cắn chặt môi không lên tiếng, hần sợ một khi kêu lên ca ca sẽ tức giận. Nhưng trong lúc ca ca lay người hần mãnh liệt, ca ca đã bảo hần kêu, vì thế, Ngốc tử không nhịn được nữa, phát ra tiếng rên rỉ. Diêu Hộ Quốc động tình, y cắn lên bả vai Ngốc tử một cái, ra lệnh, “Gọi ta!” Ngốc tử nghe lời, giọng đứt quãng, “Ca ca... Ca ca...” Thân thể Diêu Hộ Quốc rung động mãnh liệt, giống như tiếng gọi phát ra từ miệng Ngốc tử chính là xuân dược lợi hại nhất thế gian, y gào nhẹ một tiếng, phóng thích.

Y ngã lên người Ngốc tử thở phì phò, rồi đưa tay xoa nắn vật nọ của Ngốc tử, Ngốc tử hô lên ô ô, cũng phóng ra ngoài.

Ngốc tử không biết hần và ca ca đã làm chuyện gì, nhưng trong mơ hồ hần có thể cảm nhận được là hần và ca ca càng thêm thân mật, hần thậm chí vui vẻ trong lòng, cho dù mới ban đầu có hơi đau hần cũng không sợ.

Diêu Hộ Quốc tự mình trùng chấn lại gia sản ông nội y để lại, cũng coi thường lời cảnh cáo của người phụ thân vô năng trong nhà, bởi vì y đã có Ngốc tử. Ở trong lòng y, Ngốc tử chính là thê tử của y.

Hôm đó trời nổi bão, giông gió tới nhanh, đi cũng thật nhanh. Diêu Hộ Quốc giẫm lên nền đất ẩm ướt đến nhà Lâm Phú – hảo bằng hữu của y lấy dưa hấu, y cẩn thận chọn lựa, cuối cùng chọn được một giống dưa trồng ở đại lục. Vui vẻ đi về phủ, còn chưa bước vào cửa biệt viện, y đã hô to, “Ngốc tử, ta mang dưa ngọt về cho người nè, mau ra đây ăn!”

“Ngốc tử? Ngốc tử? Ngốc tử người trốn đâu rồi? Mau ra đây, hôm nay ca ca không chơi trốn tìm với người, người mau ra đây, nếu không ca ca sẽ ăn hết dưa hấu đó nha!” heobibi89.wordpress.com

Ngốc tử đâu rồi? Diêu Hộ Quốc tìm khắp viện cũng không thấy Ngốc tử đâu. Y gọi một tên đầy tớ lại hỏi, thì thấy hần ta ấp úng, không nói thành lời.

“Rốt cuộc thì hần đâu rồi? Có phải là lão thái gia? Có phải hay không?” Diêu Hộ Quốc bóp mạnh bả vai gã nọ, gạn hỏi.

Gã ta gật đầu.

Diêu Hộ Quốc như cơn lốc xoáy chạy vội vào thư phòng Diêu lão gia, “Ngốc tử đâu rồi?” (ăn cắp xấu lắm nha)

Diêu lão gia bị khí thế của y làm hoảng sợ, tuy nhiên trên mặt ông ta vẫn duy trì vẻ bình đạm của người phụ thân, nói: “Ta đuổi hần đi rồi, một tên ngốc, không biết làm chỉ biết ăn, giữ lại trong phủ làm gì?”

“Ông đã đuổi hần đi rồi sao?” Diêu Hộ Quốc cắn răng, hỏi.

Diêu lão gia không lên tiếng. Diêu Hộ Quốc chỉ đành tự mình đi tìm, y đến nhà bằng hữu của mình nói chuyện thật lâu, không biết còn có thể tìm được hay không.

Y không tìm được, bởi vì Diêu lão gia đã cho người trói Ngốc tử, nhét vào xe ngựa, chạy theo hướng Bắc, đi suốt một ngày một đêm rồi quăng Ngốc tử vào một trấn nhỏ không biết tên. Vì không để bại lộ, người đưa Ngốc tử đi cũng trở về nhà ở phương Bắc, không quay về thành Tô Châu nữa.

Diêu Hộ Quốc hỏi mãi, có đánh chết Diêu lão gia cũng không nói, ông ta không tin là không thể trị dứt chứng yêu người ngốc của con mình.

Một tháng trôi qua, quả nhiên Diêu Hộ Quốc không tới gần hỏi nữa, Diêu lão gia vui thầm, cho là cách của mình đã phát huy tác dụng. Nhưng không bao lâu, ông ta phát hiện là mình đã sai rồi.

Từ đó, suốt ngày Diêu Hộ Quốc luôn ở trong tình trạng hốt hoảng, ăn không biết mùi, ngủ không an giấc, y ốm đi từng ngày. Chỉ cần nghĩ tới chuyện Ngốc tử một mình lưu lạc bên ngoài, không biết có phải là lại làm một tên khất cái hay không, tim Diêu Hộ Quốc lại nhói lên.

Thời gian qua lâu, lại đến mùa hạ, Lâm Phú mang theo tôi tớ ôm hai quả dưa hấu tới Diêu phủ. Hắn cười to, nhìn Diêu Hộ Quốc đang nằm trên ghế dựa trong viện, nói: “Hộ Quốc, xem ta mang gì tới cho người này?”

Diêu Hộ Quốc ngồi dậy, đón lấy một quả dưa hấu, nhìn chăm chú một hồi, bất chợt, y phun ra một búng máu. Lâm Phú kinh hãi, vội vàng cho người đi mời đại phu. Một năm không ăn uống gì nhiều, sức lực đã sớm cạn kiệt, sao có thể chống chọi được bệnh tật? Mùa thu trời trở lạnh, y buông tay lia khỏi trần đời.

Khắp Diêu phủ đau xót không thôi, Diêu lão gia cũng vì thế mà sinh bệnh, trong mơ màng, ông tự nhủ thầm: Nếu sớm biết như vậy, ta đã không đuổi tên ngốc ấy đi.

Thật ra Ngốc tử cũng chưa đi được bao lâu, một tháng sau hắn đã trở về, chỉ là, lúc này hắn đã thành quỷ. Sau khi bị đưa tới một trấn nhỏ bên sông Hoài, vì không tìm được ca ca, hắn lại càng si ngốc. Lần nọ, hắn đi trên cầu, vô tình ngã xuống nước, chết chìm. Hắn thành Ngốc quỷ, Ngốc quỷ chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là tìm lại ca ca. Ban đêm hắn du dương khắp nơi, tình cờ lạc tới chỗ Tần Phi và Chu Bốc, hai người họ nói cho hắn biết, phải đi về phía Nam. Thậm chí, ban đêm Chu Bốc còn mang theo hắn bay đi, trở về Tô Châu, tìm được Diêu Hộ Quốc.

Từ đó, đêm đêm hắn đều canh giữ bên cạnh người nọ, hắn là Ngốc quỷ, hắn không biết làm thế nào để Diêu Hộ Quốc nhìn thấy mình, hắn chỉ có thể lẳng lặng nhìn ca ca. (ăn cắp xấu lắm nha)

Hắn nhìn thấy ca ca ngày một gầy yếu, tiều tụy, hắn hoảng lên, nhưng hắn nói chuyện ca ca không nghe được, có đôi lúc hắn nghe ca ca nỉ non trong mộng, “Ngốc tử...” Ngốc quỷ cảm thấy tim mình như bị kim châm, hắn không giúp được gì, thế là hắn và Diêu Hộ Quốc cùng nhau tiều tụy.

Hạ tới, Diêu Hộ Quốc lâm bệnh, Ngốc quỷ sợ hãi, nhưng hắn lại chẳng có cách nào. Đêm đến, hắn tới bên giường y, giống như trước đây, hắn nghiêng người ôm Diêu Hộ Quốc. Nhưng hắn phát hiện, y không có hơi thở, giống như cha hắn năm đó! Ngốc quỷ khóc, hắn biết một khi ca ca không có hơi thở, sẽ không tỉnh lại nữa, hắn khóc khàn cả giọng.

Đầu óc hỗn loạn, hắn cảm thấy có vô số hạt châu đang chạy loạn trong đầu hắn, không ngừng gõ mạnh vào, như muốn xông ra ngoài. Đau, đầu đau, tâm cũng đau, những nơi đau đớn đều đang kêu gào lên một từ — ca ca! Ngốc tử ôm đầu, lắc mạnh, cuối cùng hắn không chịu nổi, hét to một tiếng. Âm thanh vừa dứt, hắn mở hai mắt ra, đầu óc tỉnh táo vô cùng. Cái chết của Diêu Hộ Quốc mang lại cho hắn nỗi đau khổ cực hạn, đánh tan thần kinh hỗn loạn của hắn, để hắn khôi phục lại tâm trí bình thường. heobibi89.wordpress.com

Ca ca đã chết, giờ hắn lại càng hiểu ý nghĩa của cái chết. Hắn ôm xác Diêu Hộ Quốc, thì thào: “Ca ca, ta chờ người thành quỷ, chúng ta lại ở cùng nhau!”

Nhưng hắn đợi không được hồn phách của Diêu Hộ Quốc, vì Diêu Hộ Quốc vừa chết, quỷ sai đã tới dẫn hồn y đi rồi. Ngốc quỷ không hề ngốc chờ mãi không được, cơ hồ điên cuồng lên lần thứ hai.

Về sau, hắn trộm hài cốt dưới lòng đất của Diêu Hộ Quốc, ôm về mai táng tại bãi tha ma chung với hài cốt của mình. Ngày qua ngày, hắn ngồi ngây ra trước mộ, thần trí thanh tỉnh khiến hắn phải thừa nhận một đau đớn khác, hơn cả cái chết.

“Người không có cách nào sao?” Chu Bốc hỏi Tần Phi. (ăn cắp xấu lắm nha)

Tần Phi lắc đầu: “Ta chỉ có thể siêu độ Ngốc quỷ đi đầu thai!”

“Vậy sau khi hẩn đi đầu thai, có gặp được Diêu Hộ Quốc chuyển thể không?” Người đặt câu hỏi chính là Lý Cháp.

“Cũng không biết được!”

Lý Cháp nhíu mày.

Tần Phi khẽ vuốt tóc y, “Người đừng buồn, trên đời này, những người có tình không thể ở bên nhau có rất nhiều, đây chính là số mệnh của họ!”

Chu Bốc nói: “Chúng ta tới xem Ngốc quỷ đi!”

Quả nhiên khi tới bãi tha ma, bọn họ tìm thấy Ngốc quỷ, Ngốc quỷ đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Chu Bốc đi tới, kéo tay hẩn: “Ngốc quỷ!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Ngốc quỷ quay đầu, mỉm cười, “Chu Bốc, người tới rồi!”

Chu Bốc chỉ quen nhìn một Ngốc quỷ ngây ngô, tuy là khi đó không tìm thấy ca ca hẩn vẫn là thất hồn lạc phách, nhưng hẩn kích động, lo lắng, la hét, chứ không buồn bã, mặt còn tái hơn cả ánh trăng như hiện giờ. Chu Bốc nhìn hẩn, đau lòng, nói khẽ: “Ngốc quỷ, Tần Phi nói hẩn có thể mang người đi đầu thai, người có bằng lòng không?”

Ngốc quỷ quay sang nói với Tần Phi: “Người không sợ giảm âm thọ?”

Giảm âm thọ? Lý Cháp ngăn ra, Tần Phi siêu độ giúp quỷ sẽ tổn hại tới bản thân sao? Rốt cuộc thì Tần Phi đang che giấu chuyện gì?

Tần Phi đáp: “Không sao cả, âm thọ của ta rất dài, giảm chút ít cũng không sao!”

Ngốc quỷ không muốn. Tần Phi kéo hẩn sang một bên, nói gì đó. Ngốc quỷ đồng ý, đi đầu thai, có lẽ kiếp sau có thể gặp lại người nọ.

Trước khi làm phép, Tần Phi trộm nói với Lý Cháp, “Thấy rõ tình yêu thật tâm của người khác, đừng đợi đến lúc muốn gần nhau thì đã không còn kịp!” Lý Cháp nghi hoặc, nhưng trong mơ hồ, y cũng hiểu được chút ít. Y nhìn thoáng qua Tần Phi, lòng phức tạp trăm bề. (ăn cắp xấu lắm nha)

Dưới một luồng ánh sáng mạnh, Ngốc quỷ dần dần tan biến. Ca ca, Ngốc quỷ đến tìm người đây.

...:

7. Chương 6

Tướng Trán là một con quỷ phong lưu hữu danh hữu thực, y thích hút tinh khí của con người. Cũng không phải quỷ hồn nhất định phải hút tinh khí người mới có thể tồn tại, chẳng qua là nếu có được thì phép thuật sẽ cao hơn, đồng thời cũng có thể dùng tinh khí tẩm bổ, cả người khoan khoái, giống như ngâm mình trong ôn tuyền.

Tuy nhiên, cũng chỉ có một số ít quỷ hồn là có sở thích hút tinh khí con người, bởi vì đa số quỷ còn du dương trên thế gian là vì bị ràng buộc bởi nợ tình, duyên nghiệp ở dương gian, bọn họ thường mang theo tình thù, chờ trần duyên chấm hết.

Tướng Trán là một ngoại lệ, y không biết sao mình vẫn ở lại dương gian, y chết là do tham ăn, ăn nhầm thịt lươn mà chết. Khi còn sống, y cũng là một công tử nhà giàu, trời sinh bản tính phong lưu, suốt ngày cùng người hoa tiền liêu hạ, mê mẩn triền miên. Khi y chết, cha y rất đau lòng, trong nhà y lại là con trai độc nhất, bởi vậy sau khi y chết, cha y lâm trọng bệnh, qua mấy tháng trời, đông đi xuân tới, mới dần dần chuyển tốt. Tướng Trán buông xuống một mảnh hiếu tâm, lo lắng bất an, giờ một mảnh xuân tâm phút chốc thổi bùng trở lại.

Y thích nam sắc, cho nên đối tượng mà y ra tay chính là các thiếu niên thanh tú, mắt ngọc mày ngài. Y dùng mị thuật, kết hợp với dáng vẻ anh tuấn, thành công không biết bao nhiêu lần. Cũng coi như y còn có chút lương thiện, chỉ cùng thiếu niên hoan hảo một lần, hấp thụ tinh khí như vậy, cũng không có thương tổn quá lớn gì với họ. heobibi89.wordpress.com

Hôm đó, Tưởng Trán theo một thiếu niên mắt phượng, mày rậm vào phòng. Chờ thưởng thức toàn bộ quá trình tắm rửa của thiếu niên xong, y mới thông thả hiện hình. Thiếu niên hoảng hốt, vừa định la to, đã bị Tưởng Trán che miệng lại. Bờ môi kề sát vành tai thiếu niên, phun ra hơi thở ấm áp, thì thào, “Đừng sợ!” Thiếu niên cảm thấy cả người mình mềm nhũn, đôi mắt nhiễm sương mù, hấn không tự chủ được, đưa tay ôm cổ Tưởng Trán, cọ cọ lên người y, “Nóng...”

Tưởng Trán mỉm cười, biết là mị thuật của mình đã phát huy tác dụng. Y liếm liếm vành tai thiếu niên, hai tay cũng không quên sờ soạng tấm lưng bóng loáng. Bụng dưới nóng rần, Tưởng Trán vừa định đẩy thiếu niên ngã xuống giường, lại nghe thấy một giọng nói hùng hậu, “Nghịch chướng, mau buông hấn ra!”

Tưởng Trán kinh ngạc, quay đầu lại. Y nhớ rõ là mình đã bày kết giới rồi, chẳng lẽ nam tử này chính là đạo sĩ này nọ? Tưởng Trán buông thiếu niên ra, đứng thẳng dậy, đối diện với nam tử. (ăn cắp xấu lắm nha)

Hai người không ngừng phán đoán đối phương. Mị thuật được giải, thiếu niên hô lên một tiếng kinh hãi, quơ mớ quần áo bao người lại, cuống quýt chạy ra ngoài.

Qua một khắc, hai người vẫn không chút sút mẻ. Định lực khá lắm! Tưởng Trán thầm tán thưởng. Y không biết đạo hạnh của nam tử sâu cạn bao nhiêu, từ lúc thành quỷ tới giờ, y chưa bao giờ động thủ với người, cho nên khả năng của mình sâu cạn bao nhiêu y cũng chẳng biết. Y thăm kêu không ổn, đôi mắt phượng nhú lại, lao về phía đối phương, tất nhiên là cũng không quên thi triển mị thuật.

Vì mục đích của y là quấy nhiễu tâm thần đối phương, cho nên Tưởng Trán đã dùng mị thuật biến mình thành bên chấp nhận. Nói cách khác, ở trong mắt nam tử nọ, giờ y chính là một người xinh đẹp, kiều mị khiến hấn không cảm được dục vọng, phân không rõ nam nữ. Quả nhiên, nam tử đã bị mị thuật quấy nhiễu tâm thần.

Tưởng Trán ngả vào lòng hấn, ngẩng đầu cắn lên hầu kết của hấn, răng cọ nhẹ nhẹ, khiến nam tử phải gầm lên khe khẽ. Tưởng Trán nở nụ cười đắc ý, vươn tay vào trong áo nam nhân, vuốt ve ***g ngực rắn chắc. Ngực nam tử phập phồng mãnh liệt, dĩ nhiên là đang cố gắng áp chế men *** dâng lên. Tưởng Trán kéo áo ngoài của mình xuống, tựa khung ngực trần trụi của mình vào người nam nhân, hai tay câu lấy cổ đối phương, chạm vào môi, ngay khi bốn phiến môi đỏ mọng chạm vào nhau, Tưởng Trán rên lên một tiếng, “A...”

Nam tử nhịn không được nữa, quăng kiếm gỗ sang bên, ôm Tưởng Trán ngã lên giường, bản thân hấn cũng đè lên người y. Người bên dưới quả là muốn mạng hấn, hấn nhanh chóng cởi hết mớ y phục còn lại trên người Tưởng Trán, xoa mạnh lên da y, càng xoa càng kịch liệt. Nam tử kéo đai lưng xuống, thứ giữa hai chân hấn bung ra, theo bản năng muốn đi vào một nơi ấm áp, siết chặt.

Bị thứ cứng rắn nào đó chọt vào đùi, Tưởng Trán cả kinh, vội vàng giãy giụa. Vừa rồi sở dĩ y sử dụng mị thuật là vì đó là môn pháp thuật y am hiểu nhất, y cũng đã nghĩ ra kế hay đối phó nam tử nọ. Nào ngờ y lại bị người ta đùa bỡn như vậy. Y cong chân lên muốn đá nam tử ra, nhưng do nam tử quá mạnh, đá mãi cũng không được gì.

Thấy người dưới thân đột nhiên không chịu phối hợp, sao nam tử có thể để cho y chạy thoát! Hấn đưa tay giữ chặt đùi y, đồng thời cũng đẩy vật nọ về phía trước.

Tưởng Trán kêu lên một tiếng đau đớn, y biết là mình đã bị khai bao! Y hận cực, nhưng tâm thần cũng đã nhanh chóng phục hồi lại, dùng pháp thuật mà y am hiểu nhất công kích đối phương. Nào ngờ đối phương bị trúng đòn chỉ kêu đau một tiếng, không thấy gì gọi là bị trọng thương! Nam nhân bị đánh nổi giận, cảm thấy người dưới thân rất không nghe lời, tức thì, hấn dựng thẳng lưng lên, đẩy mạnh tới, khiến Tưởng Trán đau gần chết. Tưởng Trán nhắm hai mắt lại, bất đắc dĩ phải thừa nhận. Sau một hồi lâu, y cảm thấy có một chất lỏng nóng nóng dội vào nội bích của mình, còn chưa kịp thở phào, y đã bị lật lại, thứ to cứng ban nãy lại xông thẳng vào. Trong lúc đau đớn, hoảng hốt, Tưởng Trán đã nghĩ thế này: Sao bình thường bị thương ta đều không thấy đau, mà giờ lại đau không chịu nổi như lúc còn là người vậy?

Y không biết, lúc giao hoan bất luận là người hay quỷ, đều là tinh khí tương liên, giờ y đang bị lấy nhân khí, tất nhiên sẽ cảm nhận được hết thảy.

Không biết qua bao lâu, cuộc tình một đêm tàn khốc một bên không tình nguyện này mới chấm dứt. Khấp người Tưởng Trán đau ê ẩm, hần oán giận nhìn nam tử đã ngủ say, muốn giết hần ta, nhưng lại không có sức. Nằm trên giường nghỉ ngơi một canh giờ, y cố gắng quy tụ nguyên khí, bất chợt, có tiếng gà gáy vang lên. Tưởng Trán hoảng hốt, với nguyên khí hiện giờ, vốn không đủ để y đi trở về phần mộ của mình. Xem ra, lần này, y phải chết là chuyện không thể nghi ngờ, Tưởng Trán tuyệt vọng. Ngay khi y nhắm mắt lại chờ tan thành mây khói, thì nam tử ngủ bên cạnh y đột nhiên tỉnh lại. Mới đầu mắt hần có chút mờ lung, đó là đáng vẻ vừa tỉnh ngủ. Chờ khi nhìn thấy Tưởng Trán nằm giữa kế bên mình, trong thoáng chốc hần bình tĩnh, cảm xúc hỗn loạn. Hần đã bị tên sắc quỷ vốn phải truy kích ấy lấy đi hồn phách rồi! heobibi89.wordpress.com

Tưởng Trán bị ánh sáng ban mai xé rách, cái cảm giác đau đớn ấy còn ghê gớm hơn cả cơn đau tối qua. Trong lúc Tưởng Trán cho là mình sẽ bị cơn đau hành chết, thì y lại cảm thấy có một sức mạnh phóng ra, y còn chưa biết đó là cái gì, y đã về tới phần mộ của mình, nằm trong quan tài.

Chẳng lẽ, tên nam tử vô sỉ ấy đã đưa mình về? Tưởng Trán cười lạnh một tiếng, cũng may là còn giữ được cái mạng quỷ. Y nằm im trong quan tài, điều dưỡng nguyên khí. (ăn cắp xấu lắm nha)

Hơn một tháng nghỉ ngơi lấy sức, cuối cùng Tưởng Trán cũng bay ra khỏi mộ, tiếp tục sự nghiệp hái tinh. Hơn một tháng qua không làm chuyện đó, giờ lòng y thấy ngứa ngáy chết được.

Y bay vào một gian phòng còn đốt đèn dầu, cười cong khóe mắt. Y vừa mới ra ngoài, đã gặp phải một thiếu niên xinh đẹp. Y vui mừng, quan sát mỹ thiếu niên ấy, y vừa định hiện hình, thì bỗng có một người từ cửa sổ nhảy vào. Trong thoáng chốc, Tưởng Trán và thiếu niên đang viết chữ ấy đều hoảng sợ.

Tưởng Trán cũng không biết nam tử có nhìn thấy mình không, y vừa muốn chạy trốn, lại vừa muốn trả mối thù đêm đó. Trong lúc do dự, y bị nam tử kéo đi, phi hành vài trăm thước, đã tới một gian phòng ở một quán trọ nọ.

Trong lúc phi hành cùng nam tử, Tưởng Trán cũng đã lặng lẽ lấy Mai ngân châm trong tay áo ra và hiện tại đang dí sát vào cổ họng nam nhân.

“Người đáng chết lắm!” Tưởng Trán nói.

Nam tử vẫn bình tĩnh, không có chút gì là kinh hoảng, đáp: “Ta đã cứu mạng người!”

“Nếu không phải người làm vậy... Sao ta lại rơi và tình cảnh để người cứu chứ!” Tưởng Trán cắn răng, nói.

Đột nhiên ánh mắt của nam tử trở nên thật dịu dàng, “Tiểu quỷ, ta thích hành phòng với người!” heobibi89.wordpress.com

Tưởng Trán kinh ngạc, đẩy ngân châm về trước, muốn đâm nát cổ họng nam nhân.

Tốc độ của nam tử nhanh hơn, hần vội vàng lui về sau, rồi lại cúi người, nhoáng về trước một cái, tay phải câu lấy thắt lưng Tưởng Trán, khuỷu tay trái thúc lên trên. Tưởng Trán bị đánh đau, ngón tay bung ra, ngân châm rơi xuống đất.

Không ngờ nam tử này lại lợi hại như vậy, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của hần ta... (ăn cắp xấu lắm nha)

Còn không chờ Tưởng Trán suy nghĩ xong, nam tử đã ôm y lên giường, xoay người đè y xuống, nhìn thẳng vào mắt y, “Người không đầu lại ta đâu!” Ngụ ý là người phải ngoan ngoãn nghe lời.

Tưởng Trán cắn răng, khê nghiêng ra một câu, “Người vô sỉ!”

Nam tử cười khê, “Người hút tinh khí nhiều người như vậy, không vô sỉ hay sao?”

Tưởng Trán còn chưa kịp nghĩ ra câu gì phản bác lại, đôi môi đã bị chiếm lấy.

Nam tử vói đầu lưỡi vào răng Tưởng Trán, nhử thăm, tiểu quỷ thật mất hồn. Hần cởi quần áo trên người mình và Tưởng Trán ra, trước sau vận động thân thể, để da thịt cả hai cọ sát vào nhau, tình triêu tăng vọt.

Đạo sĩ chết tiệt, còn *** hơn cả ta! Tuy nghĩ vậy, nhưng miệng y cũng đã rên khe khẽ, “Ừm...” Ở một nơi y nhìn không thấy, nam tử cong khóe môi lên. Tay hắn trượt xuống thắt lưng y, cầm nam căn y lên, khiến y bật dậy, rồi ngã trở xuống giường.

Y cố áp chế khoái cảm nam tử mang tới cho mình, tay phải giữ chặt mép giường, nhưng nó lại càng chứng tỏ là y đang sướng khoái. Tay trái của nam tử thuận theo cánh tay trắng nõn của y trượt xuống, nắm lấy tay y. Tưởng Trán mở to mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập dục vọng của nam tử. Bất chợt, y thấy thẹn thùng, quay đầu đi. Nam tử lập tức đuổi theo, cắn cắn khóe miệng y, đầu lưỡi cũng không quên chen vào, cạy ra cánh môi đang hé mở.

Bị nam nhân kích thích, bụng Tưởng Trán nóng ran lên, răng mở ra, nào ngờ lại bị người nọ nhân cơ hội tiến vào. Đạo sĩ chết tiệt, sao kỹ thuật hôn môi của hắn lại tốt tới vậy chứ! Nam tử cũng đã chứng minh cho y thấy, chẳng những hắn có kỹ thuật hôn tốt mà đến cả kỹ thuật trên tay cũng không tồi. Hắn dùng ngón tay khảy nhẹ lên đầu vật nọ của y mấy cái. “A—” Bị khoái cảm mãnh liệt chôn vùi, Tưởng Trán run lên, xuất tinh. Y thở phì phò, vừa mệt nhưng cũng vừa thỏa mãn.

Nhưng mà, sau khi nam tử tiến vào lại khiến y tưởng đau khó chịu, hai tay y bấu chặt bả vai nam tử, giống như khúc gỗ cầu được sinh tồn giữa cơn sóng biển mãnh liệt. (ăn cắp xấu lắm nha)

Kể từ hôm đó, Tưởng Trán bị Trương Diệu ăn sạch rồi. Hàng đêm, y bị hắn bắt lên giường, gặm không còn chút gì. Tuy nhiên, về sau Tưởng Trán cũng thấy thú vị, không còn phản kháng kịch liệt như trước, thậm chí là còn có chút hòa theo.

Lại một đêm xuân, Tưởng Trán nhìn dung nhan đã ngủ say của Trương Diệu, lòng chua xót. Nếu chúng ta không gặp nhau, nếu giữa chúng ta chỉ còn cái tình hoan hảo, vậy ta sẽ không đau khổ như vậy.

Trăng treo, đêm thu yên tĩnh. Trên giường, hai người ôm chặt lấy nhau. Trương Diệu động tình, cắn cắn vành tai Tưởng Trán, lơ đãng nói, “Tình khí của ta sắp bị người hút khô rồi!”

Tưởng Trán không chú ý, đến khi y kịp phản ứng, đẩy hắn ra, giọng điệu cũng không khỏi đề cao, “Không phải người đã từng học đạo pháp, thuật hấp tinh của ta vô dụng với người sao?”

Trương Diệu hôn lên đuôi chân mày của y một cái, bình thản đáp: “Ta chỉ ít bị hao tổn hơn người bên ngoài một chút thôi!”

Tưởng Trán đau lòng, nắm lấy bả vai Trương Diệu, “Sao lại như vậy? Đã biết thế sao người còn... còn cùng ta như vậy?”

Trương Diệu cười, “Ta thích hành phòng với người!”

Tưởng Trán giật mình. heobibi89.wordpress.com

Trương Diệu hôn lên đôi môi lạnh như băng của y, nói thêm một câu, “Ta thích người!”

Kết cục thế nào? (ăn cắp xấu lắm nha)

Trương Diệu lại đè Tưởng Trán xuống dưới, hai mắt sáng ngời nhìn gương mặt nhỏ nhắn của người nọ, nói: “Tưởng Trán, tới hút khô tình khí của ta đi!”

Trương Diệu bị Tưởng Trán hút khô tình khí, chết.

Nhưng hắn nguyện ở lại dương gian làm quỷ, một con sắc quỷ còn tham dục hơn cả Tưởng Trán.

Mỗi đêm, trên chiếc giường có treo dải lụa đỏ, quân có thể nhìn thấy một đôi nam quỷ, đêm đêm tình tứ!

Lúc này đương nhiên không phải là Tần Phi kể chuyện cho Lý Chấn nghe, hắn đâu dám mặt dày như thế, hắn mà kể, nhất định Lý Chấn sẽ tức giận, không để ý hắn mười ngày nữa tháng. Đây là một quyển sách do Tần Phi biến ra cho Lý Chấn xem.

Lý Chấn đỏ mặt, ném quyển sách trên tay về phía chén xanh. Sắc quỷ chết tiệt, dám lấy loại sách này ra cho ta xem! Lòng y rối rắm, thì ra nam tử cùng nam tử cũng có thể như vậy... heobibi89.wordpress.com

Nhưng Lý Cháp cũng không phát hiện là, loại sách mà y không vừa mắt ấy, y đã xem hết không bỏ sót một chữ nào...

...:

8. Chương 7

Lý Cháp ngồi trước cửa sổ, hoa lan nở rộ, chiếc lá dài nhỏ xanh biếc ôm lấy những cánh hoa nhỏ màu tím nhạt, như điềm tĩnh quan sát cảnh vật ngoài cửa sổ, u tối, nhưng lại có vẻ lịch thiệp, tao nhã. Lý Cháp chợt chợt mở đất đen trong chậu, không biết Tần Phi đã lấy mở đất này từ đâu, lại có thể trồng ra hoa lan tốt tới thế.

Bất chợt, y sực nhớ tới cảnh giường chiếu miêu tả trong sách ban sáng, tay y run lên, thiếu chút nữa đã làm chậu hoa rơi xuống đất. Lý Cháp vội vàng đặt chậu hoa trở về chỗ cũ, không thể ngồi yên được nữa.

Y đi tới đi lui quanh phòng, thấy ánh nắng ấm đậm, lu mờ dần, trong phòng tối đen, không biết có nên đốt đèn không? Đốt xong, y ôm chén xanh, chờ tên sắc quỷ nọ chui ra. heobibi89.wordpress.com

Bóng trắng chợt lóe, tiếng cười quanh quẩn bên tai: “Nhìn chằm chằm vào cái chén đó làm gì? Nhớ ta sao?”

Lý Cháp cố tình nện chén xanh lên bàn nghe cái cộp, nhưng chén xanh vẫn không có chút tổn hại nào. Thật ra thì Lý Cháp cũng không muốn làm nó vỡ, nhưng nhìn cái mặt như không để ý tới của Tần Phi, cứ như hắn ta chẳng màng tới chén xanh lành vỡ thế nào, y thấy nổi nóng.

Y đi qua, cầm quyển sách ban sáng y quăng một bên đó lên, bắt đầu xé rách.

Tần Phi giữ tay y lại, bảo: “Sao lại giận hờn như mấy tiểu cô nương vậy!”

Thấy hắn coi mình như nữ nhi, Lý Cháp lại càng giận, hất tay hắn ra, tiện đà còn tát cho hắn thêm một cái. (ăn cắp xấu lắm nha)

Tần Phi không có phản ứng gì, hắn không biết đau. Nhưng Lý Cháp lại giật mình, qua một hồi lâu, mới cúi đầu, giọng nhỏ như tiếng muỗi, “Xin lỗi!”

Nếu là trước đây, thấy y lúng túng như thế, Tần Phi nhất định sẽ ôm y vào lòng, trêu đùa này nọ. Nhưng hôm nay hắn chỉ thản nhiên nói một câu: “Dù sao thì ta cũng không thấy đau! Để ta đi chuẩn bị thức ăn cho người!”

Lý Cháp buồn bực ăn bánh nướng kẹp thịt muối, Tần Phi thì ngồi trước cửa sổ, không biết đang nghĩ chuyện gì. Trong vô thức, tay hắn điểm điểm lên lá hoa lan, người cúi thấp. Tới hiện tại, Lý Cháp mới cảm thấy hắn ta là một cô hồn đơn độc. Y buông bánh nướng trên tay xuống, uống một ngụm trà, do dự một hồi mới lên tiếng.

“Đêm nay có chuyện gì kể không?” heobibi89.wordpress.com

Người Tần Phi cứng hắn, hắn quay đầu lại, nở nụ cười như trước đây, “Đương nhiên!”

Con quỷ đó rõ ràng là đang cười, nhưng không hiểu sao Lý Cháp lại thấy khó chịu. Tần Phi đi tới ôm y, y hơi giãy ra một chút rồi cũng thôi, để mặc hơi thở của hắn phun lên tai, lên má mình.

Cư Sơn là một con hồ ly, một con hồ ly không giống hồ ly bình thường, lông của hắn là màu đen. Người ở đời thường hay soi mói những chuyện đi trái với trào lưu, ở thế giới của yêu quái, cũng là như thế. Lúc Cư Sơn còn là một con hồ ly nhỏ nhỏ, chưa tu luyện thành yêu, đám bạn ở nơi đó đều bài xích hắn. Thậm chí đến cả mẫu thân hắn cũng xa cách hắn, dù ngoài mặt thì vẫn đối xử với hắn như những đứa con khác của mình.

Nỗi ám ảnh thuở ấu thơ sẽ không giống như lúc trưởng thành, có thể dễ dàng giảm đi theo năm tháng, ngược lại, nó ảnh hưởng tới cá tính. Bởi vậy, theo lẽ trời ban cho Cư Sơn tính vui vẻ, ngây thơ, nhưng từ khi hắn hiểu chuyện, tiếp nhận sự trào phúng, soi mói của những sinh linh quanh hắn, bản tính của hắn đã thay đổi, thích yên tĩnh, tối tăm. Hắn phần hận, không cam tâm khi bị đồng loại cách ly, hắn bắt đầu

tu luyện. Hắn muốn thành yêu, muốn trở nên cường đại, vì chỉ có thế, chúng nó mới không có tư cách trào phúng hắn.

“Trên thế gian này vẫn còn có yêu quái sao?” Lý Cháp kinh ngạc, hỏi.

“Ừm, yêu gì cũng có, nhưng số lượng rất ít, bởi vì muốn thành yêu nhất định phải tu luyện mấy trăm năm, có khi hơn một ngàn năm, không phải ai cũng có thể vượt qua được cửa ải này!” Dứt lời, hắn hôn trộm lên tai Lý Cháp một cái.

Trước đây, y không biết có sự tồn tại của quỷ, của yêu, y cứ nghĩ đó chỉ là truyền thuyết, thần thoại, do người ta đồn thổi mà thôi. Lý Cháp vỗ lên đầu Tần Phi một cái, chợt y thấy đói, mới cầm miếng bánh kẹp thịt muối lên, cắn một miếng lớn.

Sau hai trăm năm tu luyện khắc khổ, Cự Sơn đã thành một con hồ yêu. Hắn hăng hái trở về, về cái nơi hắn từng sinh trưởng, nhưng bọn họ đều đã chết. Mọi sinh vật đã chết, Cự Sơn giật giật khoe miệng. Hắn thốn thức, phát ra một tiếng thét dài, tức thì, bách thú trong rừng giật mình, run rẩy chạy theo hướng tiếng thét phát ra, thủ phục dưới chân hắn. Thế là, Cự Sơn thành vua ở nơi đó.

Cự Sơn không chỉ biết hưởng lạc, hắn biết chính sự cường đại đã khiến người ta phải cúi đầu xưng thần với mình, cho nên hắn phải duy trì sự cường đại đó, như vậy mới có thể ngồi vững trên ngôi cao. Hàng năm, đến thu đông, hắn đều tới sơn động tu luyện. heobibi89.wordpress.com

Đó là một đêm mười lăm, trăng rất tròn, ánh sáng tỏa khắp muôn nơi, quả là một thời cơ tốt để tu luyện. Hắn bình tâm, vừa muốn nhập định, lại bị một tiếng la hân hoan làm giật mình.

Hắn mở to mắt ra nhìn, thì ra là một bóng người quanh thân có luồng sáng xanh ở cách xa hắn chừng năm thước.

Thì ra là quỷ hồn, chẳng trách có thể vào sơn động này được. Cự Sơn rời đôi mắt khinh thường khỏi người quỷ hồn, nâng đầu lên, phát ra một tiếng đe dọa. Quả nhiên, quỷ hồn đã lui ra sau hai bước. Ngay khi hắc hồ ly Cự Sơn muốn nhếch mõm hồ ly cười, thì cổ hắn đã bị người ta nắm chặt.

“Hồ ly đẹp thật! Tiếng kêu cũng thật đặc biệt, thật sự là... thật sự là đáng yêu!” Chu Khí Lai vuốt vuốt chùm lông rậm trên cổ hồ ly, kề mặt vào bên má nó cọ cọ không ngừng. (ăn cắp xấu lắm nha)

Trước đây y là một công tử nhà giàu, nhưng y không yêu cầm kỳ thi họa, cũng không thích mỹ tửu giai nhân, y chỉ thích mang theo một cái sọt đựng sách, bên trong chứa nước, thức ăn, thảo dược lên núi thám hiểm, tìm một ít kỳ trân dị thú. Thật ra thì kỳ trân dị thú rất khó tìm, nhưng cò độc, mãnh thú thì lại đầy ra đó. Bởi thế, trong một lần thám hiểm, Chu Khí Lai bị cò độc lấy mạng, đến cả xác, người nhà của y cũng không tìm được. Sau khi thành quỷ, có đánh chết cái nết của y cũng không chữa, chỉ cần thấy kỳ trân dị thú, là y nhắc chân không nổi. Đêm nay, y tình cờ phát hiện một con hồ ly lông đen nha! Vả lại, con hồ ly này còn lớn gấp đôi hồ ly trưởng thành bình thường, đáng quý biết nhường nào. Chu Khí Lai ôm hồ ly, vui thắm trong bụng.

Cự Sơn sùng sốt, từ lúc hắn tu luyện thành yêu tới giờ, không có bất cứ sinh vật nào dám tới gần hắn, vậy mà con quỷ hồn này lại dám xem hắn như đồ chơi, xoa nắn lung tung lên lớp lông cao quý của mình! Cự Sơn vung vai, hất quỷ hồn ngã sang bên, thốt ra một câu tiếng người, “Muốn chết!”

Chu Khí Lai giật mình, con hắc hồ ly này biết tiếng người!

Ngay khi Cự Sơn nghĩ là con quỷ hồn đó đã bị uy nghiêm của mình làm kinh sợ, thì quỷ hồn chỉ ngậy ra một lát, rồi cười quỷ dị.

“Quả là trân thú nha, aizz, nếu ta mà không chết, bắt nó làm sủng vật, nhất định đám người kia sẽ hâm mộ đến điên mất!” Chu Khí Lai cảm thán một chút, rồi lại vui mừng, “Hắc hồ ly, sao ngươi biết nói vậy?” Hai mắt y tỏa sáng, hỏi han.

Cự Sơn tức điên lên, quả là không biết nên nói cái gì với tên quỷ hồn ngu ngốc này.

Chu Khí Lai lại nhích tới, vì để hắc hồ ly cảm nhận được thành ý của mình, y vuốt nhẹ lên lớp lông tơ trên người nó.

Tên khốn này dám xem ta như loài chó thấp hèn của loài người sao? Cự Sơn giận dữ, nhe hàm răng sắc bén ra, quay đầu cắn một phát. Cắn trúng rồi! Tiếp tục xé xé, xé được một miếng thịt thật to!

Chu Khí Lai nhú mào, “Người thật là không ngoan!” Nơi bị xé mất miếng thịt ban nãy lại tự động khép kín, da thịt tái sinh, vẫn y như lúc ban đầu.

Chết mất, hắc quên bống đây là quỷ hồn! Cự Sơn chán nản cho hành vi mất mặt ban nãy của mình. heobibi89.wordpress.com

Vóc dáng của hắc hồ ly đúng là tao nhã linh hoạt, mỗi một nơi đều vô cùng hoàn mỹ. Chu Khí Lai cực thích con hồ ly này, nhưng khi nãy nó đã công kích y, chứng tỏ là nó đang phản cảm, không muốn y tới gần, vì thế y đành phải đứng đằng xa trao đổi với nó. (ăn cắp xấu lắm nha)

Y nói: “Ta là quỷ hồn, tên Chu Khí Lai, người tên gì?”

Cự Sơn còn đang đề phòng y nhào tới, thủ thế, tùy thời phóng ra ngoài.

Chu Khí Lai lại nói tiếp, “Người không nói cho ta biết, ta đau lòng quá đi! Trời sắp sáng rồi, mai ta trở lại thăm người!” Dứt lời, Chu Khí Lai biến mất.

Mai lại tới? Cự Sơn nhú đôi mào hồ ly.

Đêm sau, quả nhiên Chu Khí Lai lại đến.

Cự Sơn không nói câu nào, phóng qua cắn y, dùng đầu ủi y, dùng móng vuốt cào y. Nhưng đuổi mãi cũng không được, bởi vì y không thấy đau, thịt bị hắc xé ra sẽ tái sinh lại, bị hắc hất ra xa sẽ mò trở về, Cự Sơn nhụt chí. Hắc lạnh giọng nói với quỷ hồn hai mắt tỏa sáng chết sống gì cũng nhìn chăm chăm hắc, “Ta muốn tu luyện, người có thể ở lại đây, nhưng đừng quấy rầy ta!”

Chu Khí Lai cười tới mắt hí thành hai đường thẳng.

Trong những đêm thu, đêm đông đó, đêm nào Chu Khí Lai cũng tới nơi này.

Đông đi, xuân tới, vào một đêm nọ, Cự Sơn nói với Chu Khí Lai, “Mai ta xuất quan!”

Chu Khí Lai đang trêu đùa bộ lông hồ ly cả kinh, kéo cả nhúm lông ra ngoài. Chu Khí Lai cười cười, ra chiều có lỗi, rồi mới quệt miệng, nói: “Vây à!”

Cự Sơn dùng đệm thịt trên tay xoa xoa nơi bị con quỷ ngu xuẩn đó làm đau, hai người đều im lặng.

Cuối cùng, vẫn là Chu Khí Lai phá vỡ sự yên tĩnh trước, “Vây... Nhà của người ở đâu?”

Nhà? Cự Sơn biết đại khái là con quỷ ngu xuẩn này muốn đi tìm mình, hắc thấy ảm áp. Nhưng ngoài mặt hắc vẫn trưng ra cái dáng vương giả, đáp: “Không tính là nhà, sau khi xuất quan, ta sẽ trở về một hang động duy nhất trên đỉnh núi!”

Chu Khí Lai vốn sợ Cự Sơn không nói với y, vì y không biết con hồ ly này có chịu để mình bám theo nó thế không. Giờ nghe hồ ly chỉ đường, y hưng phấn, nhào lên người nó, cọ cọ bộ lông mềm mại, “Đại Hắc, người thật tốt!”

Đại Hắc là tên y đặt cho Cự Sơn, bởi vì ngay từ lúc mới quen Cự Sơn đã không cho y biết tên, về sau y cũng tự ý gọi hắc là Đại Hắc. Cự Sơn bị gọi thể riết cũng thành quen, mỗi lần đều đáp lại.

Nghe người nọ nói mình tốt, khoe miệng hắc câu lên nụ cười ảm áp của hồ ly, tất nhiên là hắc không thể để Chu Khí Lai trông thấy. Hắc đẩy quỷ hồn trên người mình ra, nói: “Còn không đi mau, trời sắp sáng rồi!”

Chu Khí Lai bĩu môi, “Mai ta lên đỉnh núi tìm người!”

Cự Sơn không nói gì.

Chu Khí Lai biến mất, trở về quan tài của mình.

Sau lại, Cự Sơn hóa thành hình người, ngâm mình hưởng thụ, vừa ngâm vừa nhủ thầm, sao con quỷ ngu xuẩn đó còn chưa tới? Chẳng lẽ là lạc đường rồi? Vừa nghĩ tới đó, trong động đã vang lên tiếng kêu sợ hãi của con quỷ ngu xuẩn nọ.

“A! Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý!” Chu Khí Lai bật mắt, bay ra ngoài, mới đó đã bị ai kia túm áo lại. heobibi89.wordpress.com

Chu Khí Lai vẫn luôn mồm xin lỗi: “Ta thật sự không phải cố ý, ta tới tìm Đại Hắc, không biết có người đang tắm rửa ở đây...”

“Quỷ ngu xuẩn!” Cự Sơn vừa tức vừa buồn cười.

Nghे tiếng Đại Hắc, Chu Khí Lai kinh ngạc, nhìn người phía sau mình, “Người...”

Cự Sơn nói: “Ta là Đại Hắc, là hồ yêu, trừ những lúc tu luyện ra, ta có thể hóa thành hình người!”

Chu Khí Lai hiểu ra lời của hắn xong, đột nhiên lại la lên thất thanh, “Người... người... người... người không mặc quần áo!”

Cự Sơn liếc nhìn vật giữa hai chân mình, biết lúc quỷ ngu xuẩn đó tới gần mình, hạ phúc bắt đầu xôn xao khó nhịn. Mùa xuân tới, chẳng lẽ ta bụng đói ăn quàng, phát tình với tên quỷ ngu xuẩn đó sao? Cự Sơn nhú mào lấy áo khoác vào, ngồi trên giường đá.

Chu Khí Lai thấy hắn mặc quần áo vào rồi mới tới gần, nhìn nhìn Đại Hắc, qua một lúc sau mới cho ra kết luận, “Da của Đại Hắc quả nhiên là rất đen!”

Cái mặt vốn đã đen của Cự Sơn lại càng thêm đen. Hắn vừa muốn cho con quỷ ngu xuẩn này một bài học, lại nghe một âm thanh kiều mỹ vang lên trong động, “Đại vương!”

Chu Khí Lai nghi hoặc, nhìn về phía người tới. Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp, kiều sắc.

Nữ tử xinh đẹp ấy thấy trong động còn có thêm một người, sững sốt một chút, nhưng nàng ta lập tức lấy lại tinh thần, đi tới cạnh Cự Sơn, ngồi lên đùi hắn, hai tay câu cổ.

“Hôm nay đại vương xuất quan, Nguyệt Mi tới hầu hạ đại vương!” Giọng của nữ tử đó thật dịu dàng, như câu hồn người nghe. (ăn cắp xấu lắm nha)

Nhưng vào tới tai Chu Khí Lai thì lại khác, y thấy nữ tử đó thi thoảng lại kề môi vào cổ Đại Hắc, lòng khó chịu, chợt nói: “Ta đi trước!”

Cự Sơn còn chưa kịp phản ứng gì, quỷ ngu xuẩn đã biến mất không thấy đâu. Cự Sơn thấy mất mát, buồn bực, hắn phát phát tay, đuổi nữ tử tên Nguyệt Mi ấy đi.

Hạ tới, Cự Sơn ra lệnh cho đám thuộc hạ mang nước ngầm lạnh giá đến tắm rửa. Hắn bước vào hồ, nước mát vây quanh, giải tỏa cái nóng thật tốt. Cự Sơn nằm đó không nhúc nhích, cho đến khi trời sắp sáng, hắn mới lầu bầu một câu, “Vẫn không có tới!”

Từ cái hôm Chu Khí Lai bỏ về tới giờ, y không tới tìm hắn nữa. Cự Sơn đã huy động hết toàn bộ sinh linh trên núi đi tìm, sau ba ngày, cuối cùng cũng tìm được phần mộ con quỷ ngu xuẩn ấy cư trú. Nhưng hắn không gọi y về, bởi vì hắn thấy sợ.

Từ lúc thành yêu tới giờ, Cự Sơn không sợ gì cả, nhưng lúc này hắn lại thấy sợ. Với tình cảm của hắn dành cho quỷ ngu xuẩn, hắn thấy sợ. Từ nhỏ, hắn chưa từng trao tình cảm cho ai, bởi vì khi đó không ai tốt với hắn cả, trong lòng hắn chỉ có phần hận, không cam lòng và thứ gọi là ‘thích’ ấy, vốn chưa từng tồn tại. Hiện giờ, hắn phát hiện hắn có thứ tình cảm ấy với quỷ ngu xuẩn, hắn luống cuống, hắn sợ sau khi quỷ ngu xuẩn biết chuyện, sẽ cười hắn như đám hồ ly ngày trước.

Cự Sơn đứng dậy, hắn vừa bước lên bờ, đã bị người trước mặt làm hoảng hốt. Hắn nhìn lại, tim đập điên cuồng, lao nhanh về trước, bắt lấy bả vai người nọ, “Quỷ ngu xuẩn?” heobibi89.wordpress.com

Người tới là Chu Khí Lai, y nhìn thẳng vào mắt Cự Sơn, giọng run lên, “Đại Hắc, ta muốn nói với người một câu, nói xong ta sẽ đi ngay!”

Cự Sơn nhìn không được, ôm y, dịu dàng nói: “Nói đi!”

“Ta nghĩ... ta nghĩ là ta đã thích người rồi!”

Cư Sơn sững sốt, sau đó là mừng như điên. Hắn vừa định kéo con quỷ trong lòng ra hôn một trận, ai nhe vừa mới cúi đầu, hôn tới, lại hôn vào không khí. Không thấy bóng dáng con quỷ nọ đâu, hắn xoay người lại, thấy bầu trời ngoài động đã sáng dần.

Quỷ ngu xuẩn! Chẳng lẽ tới nói một câu rồi đi ngay như vậy? Chẳng lẽ không thèm để ý tới câu trả lời của hắn? Chẳng lẽ hắn ta cho là hắn sẽ không tìm thấy hắn ta? Cư Sơn hừ lạnh một tiếng, tức thì, con quỷ nào đó đang trốn trong mộ run lên.

Trăng treo đầu cành, gió thổi lạnh lạnh. Chu Khí Lai nằm cô đơn trong lòng đất, y cứ nghĩ là phen này y đành phải tương tư đơn phương, ai ngờ đối tượng y tương tư đơn phương đó đột nhiên lại xuất hiện trước mặt y.

“Quỷ ngu xuẩn, ra đây!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Chu Khí Lai vừa mới ném trái nõi đau mà các văn sĩ nho nhã thường hay nói, y còn chưa ném được bao nhiêu, nghe gọi, y không tự chủ được, bay lên mặt đất, ngơ ra nhìn Đại Hắc anh tuấn ngăm đen (toát mồ hôi).

Thấy y ngơ ra như thế, Cư Sơn thở dài một hơi, không nói gì, khiêng con quỷ lên vai, nghênh ngang bước đi.

Trên chiếc giường đá trong sơn động, có hai thân thể đang quấn lấy nhau.

Hai chân Chu Khí Lai câu chặt thắt lưng Cư Sơn, miệng hô đau.

“Chết tiệt, ai biết khi người làm chuyện này lại thấy đau cơ chứ!” Cư Sơn bắt đắc dĩ, dừng động tác, nhẹ nhàng hôn lên môi người dưới thân, an ủi. Chờ y hoàn toàn thích ứng, hắn mới tiếp tục lắc lắc eo mình.

Đây chính là một câu chuyện tình tuyệt đẹp giữa một con hồ ly và một quỷ hồn.

“Thật viên mãn!” Lý Cháp nói.

“Nếu diễn viên trong truyện đổi thành đôi ta, cũng có thể viên mãn như vậy!” Tần Phi nắm lấy tay y. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp rút tay ra, mặt bối rối, “Ta muốn ngủ!”

Tần Phi cười khỏ một tiếng, nói: “Người ngủ đi!”

...::

9. Chương 8

Đồng đi xuân tới, mới đó bầu không khí đã nô nức hẳn lên.

Lý Cháp vẽ một người trên giấy, chờ vẽ xong, y tức giận, bởi vì y chỉ tùy tiện vẽ thôi, nào ngờ lại vẽ ra tên sắc quỷ Tần Phi đó! heobibi89.wordpress.com

Y cầm bức tranh lên, vo tròn, quăng vào trong góc, rồi đi tới chăm sóc chậu thủy tiên Tần Phi mang về cho mình.

Chậu thủy tiên mới ra mấy nụ hoa nho nhỏ, đài hoa bao chặt cánh hoa, tạo thành một hình thoi tí xíu, ở giữa phình to, đỉnh đầu cuốn nhọn, nhìn thật đáng yêu. Lý Cháp đưa tay vuốt vuốt, không biết đến khi nào thì hoa nở? Ban này, y chỉ chui rúc trong tiểu viện. Hiện tại, y không còn thấy sợ hãi tha ma bên ngoài, nghe những chuyện Tần Phi kể, y biết những con quỷ nằm trong những ngôi mộ ấy không phải dạng hung ác, bởi vì tình duyên chưa dứt, cho nên họ mới lưu luyến thế gian này, chưa thể rời đi. (ăn cắp xấu lắm nha)

Trong đầu Lý Cháp bỗng hiện lên dáng vẻ của Tần Phi, y phiền lòng, chẳng còn hứng ngắm hoa nữa. Y lại xem một quyển dã sử, từ từ đọc, trong bất giác trời tối dần, Tần Phi cũng đã bay ra khỏi chén xanh.

Hắn ung dung đi tới phía sau Lý Cháp, rồi đột nhiên vươn hai tay ra, ôm y vào lòng. Ban đầu Lý Cháp còn giật mình, nhưng riết thành quen, y cũng không để ý tới hắn nữa. Sau lại, y chợt nhớ tới bức tranh tùy tâm vẽ thành ban sáng, y nhú mày, giãy ra, nhưng không được.

“Tiểu mỹ nhân, có đói chưa? Để ta đến Trương gia thôn tìm gì đó cho ngươi ăn nha!” Dứt lời, Tần Phi đã biến mất.

Nhưng chỉ khoảng một khắc sau, Tần Phi lại xuất hiện ở chỗ cũ. Hắn cười cười, lấy mấy cái bánh ú xanh xanh bóng mỡ ra. heobibi89.wordpress.com

Lý Cháp ngạc nhiên, hỏi: “Bánh ú? Giờ mới tháng tư, sao có người gói bánh ú rồi?”

Tần Phi đặt bánh lên bàn, bĩu môi, nói: “Ai biết đâu, có lẽ là đứa nhóc nhà nào đó tham ăn, mè nheo đòi người lớn gói, trước đây ta cũng từng gặp một tên quỷ tham ăn như thế!”

“Hử? Ai vậy?”

Tần Phi lột bao bánh ra, để lộ mớ gạo nếp xếp chỉnh tề, bên trong còn có hai quả táo đỏ nho nhỏ. Hắn đặt vào tay Lý Cháp, rồi nói: “Một con quỷ tham ăn chính cống!”

“Là quỷ sao?” Lý Cháp lấy táo ra, y không thích ăn ngọt.

“Ừ,” Tần Phi bỏ hai quả táo đỏ nhỏ còn dính đầy gạo nếp vào trong miệng, nói: “Ngươi không ăn, ta ăn!” (ăn cấp xấu lắm nha)

Lý Cháp thấy thế, hỏi: “Không phải ngươi không ăn thức ăn sao?”

Tần Phi phun hạt táo ra, “Chỉ là không có cảm giác đói, chứ bình thường vẫn có thể ăn được, táo này ngọt thật!”

“Vậy con quỷ tham ăn đó giờ đâu rồi?”

“Hắn à? Đi đâu thai làm heo rồi!”

“Gi?” Lý Cháp hoảng sợ. heobibi89.wordpress.com

“Đùa với ngươi thôi!” Tần Phi nhéo nhéo má y, mềm thật, hơn nửa năm nay, đúng là đã bị hắn nuôi ngày một trắng trắng mềm mềm, động lòng người rồi nha. Hắn nói tiếp, “Hắn nói với ta là muốn đi đâu thai làm heo, nhưng đó cũng chỉ là lời nói nhảm nhất thời thôi! Hiện giờ, chắc là hắn đang cùng tên đồ phụ (*) đó tương thân tương ái qua ngày rồi!”

Uông Tiến luôn hoài nghi mình là do quỷ chết đói đầu thai, nếu không sao y lại ăn cơm gấp hai, ba lần người khác như thế? Giờ thành quỷ thật, nhưng cũng không phải là đói chết, mà là trong lúc xuống sông tắm, y bị đuối chết. Dù không phải là quỷ chết đói, cũng không cảm thấy đói khát, nhưng tính tham ăn của y cũng không thay đổi. Y thích nhai thức ăn, thích nhắm nháp mỗi một mùi vị khác nhau của chúng, nói trắng ra, y là một con quỷ tham ăn chính hiệu.

Mỗi đêm, y đều ra ngoài kiếm ăn, thức ăn trong nhà mấy hộ gia đình trong phạm vi mười dặm gần đây y đều kiểm tra mấy lượt, cuối cùng y thấy thức ăn trong nhà đồ phụ ở Kỳ trấn là ngon nhất. Bởi vậy, mỗi đêm y đều bay tới nhà bếp đồ phụ, sờ động mớ tây, lấy ra một chút bánh hay màn thầu, có khi may mắn còn tìm được thịt kho tàu ăn kèm với màn thầu, đúng là món ăn đỡ thèm đệ nhất thiên hạ còn gì.

Nhưng y mới trộm được một, hai tháng, thì không tìm ra món gì nữa. Có lẽ là đồ phụ ấy cảm thấy đêm đến toàn mất thức ăn, cho nên không chừa lại qua đêm. Uông Tiến bay bay ngoài nhà đồ phụ, mỗi lần như vậy y đều cố nén xuống xúc động lay hắn dậy làm thức ăn cho y. Y biết mình không thể, y là quỷ, nếu xuất hiện sẽ dọa chết người ta.

Vượt bụng mình, Uông Tiến ngồi trước mộ, buồn bực vô cùng. Y nhìn ánh trăng rực rỡ thật lâu, càng nhìn càng thấy đói, thật ra đó chẳng qua là tác dụng tâm lý mà thôi. Y cầm một nhánh cây nho nhỏ, vẽ vẽ lên đất. Chỉ lát sau, y ném bỏ nhánh cây, bay nhanh về phía Kỳ trấn, bỏ lại một bức tranh ‘đẹp’ có màn thầu thật to, có heo mập ú ở phía sau.

Ngủ thẳng giấc, thức dậy Triệu Lực cảm thấy cả người khoan khoái dễ chịu vô cùng, hần vươn vai, mặc quần áo vào, đi tới nhà vệ sinh, rồi tới nhà bếp nhóm lửa, chuẩn bị làm điểm tâm. Vừa mới tới trước lò, hần sững sốt. Trên bếp có đặt một mảnh giấy và mười lượng bạc. Triệu Lực rút mảnh giấy nọ ra, bên trên có viết mấy chữ, còn đó là chữ gì, hần không rõ, bởi vì hần không biết chữ.

Hần cảm thấy chuyện này thật kỳ quặc, hần cất bạc vào, cầm mảnh giấy nọ, đi nhanh như gió, mới đó đã tới nhà Lưu thư sinh.

“Lưu Tam, người xem hộ ta, coi trên này viết cái gì vậy?” Triệu Lực nói với thư sinh đang rửa mặt. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lưu thư sinh cẩn thận lau khô mặt, tay đón lấy mảnh giấy trên tay Triệu Lực.

“Tiểu đệ muốn ăn gà quay, bánh nướng áp chảo do người làm, đây là mười lượng bạc, người có thể làm xong thức ăn rồi để đó, tối ta tới lấy hay không? Phải rồi, đừng lo cho ta, ta sẽ không đánh thức người đâu!” Lưu thư sinh thì thầm.

“Bức thư này lạ thật, là ai viết cho người vậy?”

Triệu Lực nghe vậy, đáp: “Ta có biết đâu, mới sáng thức dậy đã phát hiện nó ở ngay trên bếp lò, người này nói năng lộn xộn, thế mà hần viết chữ được cũng hay!”

“Đây đúng thật là... Mà hần thật cho người mười lượng bạc?”

Triệu Lực lấy bạc cất trong áo ra cho Lưu thư sinh xem, “Nó đây này, giờ nên làm thế nào đây?” heo-bibi89.wordpress.com

Lưu thư sinh suy nghĩ một lát, nói: “Đêm nay người cứ đặt bạc và thư lên trên bếp, cũng đừng làm gà quay, bánh nướng áp chảo gì cả, để xem sáng mai như thế nào!”

Triệu Lực nghe theo. Hần cũng không có thời gian thức cả đêm xem ai đã để lại bức thư cổ quái như thế, sáng mai hần còn phải tới Ngô thôn giết heo nha.

Trăng treo cao, Ông Tiến kích động bay vào Kỳ trấn, y nghĩ tới gà quay và bánh nướng áp chảo đang chờ mình! Sắp chảy nước miếng tới nơi, Ông Tiến vội vàng bay vào nhà bếp Triệu Lực.

Cái gì cũng không có! Thư và bạc y để lại vẫn nằm nguyên trên bếp lò! Chẳng lẽ tên đồ phu này chưa tới nhà bếp nên không trông thấy? Không thể nào, trên bếp còn mấy lát hành mà! Ông Tiến biết tên đồ phu này không thêm ngó tới mình, dù rằng y đã cho hần ta mười lượng bạc.

Ông Tiến u oán đi vào phòng ngủ của đồ phu, nường theo ánh trăng, y ngó chăm chăm người nọ. Ngủ ngon như thế, lại còn ngáy khe khẽ. Ông Tiến càng nhìn càng tức, càng nhìn càng đói, y nhào tới, cắn lên mặt Triệu Lực một cái. Y đây là thèm ăn muốn chết, cho nên đã xem mặt Triệu Lực thành gà quay.

Triệu Lực đang mơ một giấc mơ đẹp, trên mặt lại thấy đau, hần bật dậy, mở mắt nhìn bốn phía, vẫn là một bàn, một ghế, một chiếc tủ, hần thở phào, nằm xuống, tiếp tục ngủ say.

Ông Tiến nhìn Triệu Lực nhìn xuyên qua mình, không thấy gì, tiếp tục ngủ. Y nổi giận, hiện hình, cắn lên mặt Triệu Lực một cái, dùng sức khá mạnh.

“A!” Triệu Lực đau điếng, bật người dậy. Hần quay đầu lại, trông thấy một bóng người.

“Người là ai?”

Ông Tiến lấy một thỏi bạc năm mươi lượng trong áo ra, “Cho người bạc nè, mau làm gà quay cho ta ăn đi!”

Triệu Lực ngơ ra, sau một hồi mới chỉ mặt Ông Tiến, mắng to, “Người điên rồi à? Nửa đêm tới đây dọa ta là muốn ta làm cơm cho người ăn? Bức thư ban sáng là người để lại cho ta đúng không? Người muốn ăn gà quay tới vậy? Người là quỷ chết đói đầu thai à?”

Nghe được câu cuối cùng, Ông Tiến không kim lòng được, thốt ra một câu, “Ta không phải quỷ chết đói đầu thai, đúng là hiện tại ta là quỷ, nhưng không phải đói chết mà là chìm chết!”

Triệu Lực lại ngây ra, đến khi phục hồi tinh thần lại, hấn xoắn tay áo, hùng hổ đẩy Ông Tiến một cái, “Người còn giả thần giả quỷ? Đầu óc có vấn đề à? Tên điên lạc từ trần trên xuống phải không? Cút ngay cho ta!” Hấn là người giết heo, lực tay rất mạnh, Ông Tiến bị hấn đẩy ngã xuống đất.

Y nổi giận, bay ngang qua đầu Triệu Lực, ngồi trên giường hấn, “Người mới giả ấy! Người mới là tên điên ấy!” Thấy đối phương sợ tới mức không dám nhúc nhích, y mới dịu lại, nói: “Ta không phải cố ý dọa người, ta chỉ muốn người làm cơm cho ta ăn thôi!” heobibi89.wordpress.com

Dù gan Triệu Lực có to như trâu, thì hiện tại một câu hấn cũng không nói nổi. Hấn nhìn người có tướng mạo ôn hòa trước mặt mình, đầu như bị sét đánh, hỗn loạn vô cùng.

Ông Tiến thở dài, kéo Triệu Lực vào nhà bếp, chỉ góc tường, “Ta đã bắt gà cho người rồi, người mau làm đi!”(ăn cắp xấu lắm nha)

“Yên tâm, ta không phải quỷ ăn thịt người, ta chỉ thích ăn đồ ăn, người mau làm đi!” Ông Tiến biến ra chiếc đèn dầu đã tắt sẵn.

Tứ chi Triệu Lực run rẩy, dưới cái nhìn của ai đó, hấn bắt đầu giết gà. Cho đến khi cả hành lá hấn cũng thái xong, hấn mới bình tĩnh lại. Con quỷ này đúng thật là không hại người, chỉ tham ăn thôi.

Nghĩ thế, động tác trên tay hấn cũng lưu loát hơn, chỉ một lát sau, một con gà quay và một chảo bánh nướng đã ra lò.

Lấy tô gấp ra, Triệu Lực lên tiếng, “Làm xong rồi, ta... có thể đi được chưa?”

Mắt Ông Tiến dán chặt trên con gà, y kéo qua, khoát tay, “Đi đi, đi đi!”

Triệu Lực chạy nhanh vào phòng ngủ, lấy chăn che kín đầu, hai tai cũng không quên để ý động tĩnh bên ngoài. Quỷ tham ăn quả nhiên không có theo vào, hấn thở phào một hơi, bắt đầu ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, chuyện mà hấn làm sau khi rời giường chính là chạy vào nhà bếp. Tô gà quay trên bàn cơm chẳng còn một chút nào, bánh nướng áp chảo cũng chỉ còn vài mảnh vụn. Hự! Quả là một con quỷ háo ăn! Triệu Lực thấy trong bát có một thỏi bạc năm mươi lượng. Hấn nghĩ nghĩ, cầm nó lên, cho vào ngăn tủ cuối cùng.

Mang theo đòn gánh, Triệu Lực đi sang thôn khác giết heo.

Hôm nay hấn bận tới trời tối mới trở về, hấn nấu nước ấm ngâm chân xong, thoải mái ngã xuống giường nghỉ ngơi.

“Hôm nay ta muốn ăn đậu que xào thịt bò!” Một âm thanh dịu dàng vang lên.

Triệu Lực bật dậy, thấy đứng trước mặt mình là con quỷ tham ăn tối qua. Sao lại tới nữa rồi? Hấn nói: “Người bảo làm thì ta phải làm cho người à?”

Ông Tiến liếc ngăn tủ, đáp: “Năm mươi lượng bạc chỉ có một chút gà quay thôi sao?”

Sao y biết mình để tiền ở đó? Triệu Lực cả kinh, biết mình không thể đấu lại con quỷ này, đành phải lau khô chân tới nhà bếp nấu cơm.

Lần này hấn khoanh tay ngồi bên cạnh bàn cơm nhìn con quỷ tham ăn ấy ăn ngấu nghiến. Cơm ta làm ngon tới vậy sao? Triệu Lực cầm đĩa định kẹp miếng đậu que lên nếm thử, nhưng đĩa vừa mới động, đã bị một đôi đũa khác gạt ra. Quỷ tham ăn trừng hấn, “Đây đều là của ta!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Triệu Lực buồn cười, nhưng cũng thấy cái tướng ăn của con quỷ háo ăn đó giống y như một đứa trẻ, cũng không rõ là đáng yêu hay đáng giận.

Thời gian dài, Triệu Lực cảm thấy mình không ngủ đủ giấc, thế là trời vừa chạng vạng hấn đã bắt đầu làm thức ăn, còn món gì thì do quỷ tham ăn dặn vào đêm trước. Đến tối, quỷ tham ăn bay tới ăn ngon lành.

Triệu Lực cảm giác như mình đang nuôi một con heo bosc đồng, thất thường.

Hắn vốn có thể ăn trước khi quý tham ăn tới, như vậy là có thể tránh mặt y. Nhưng sau vài lần, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, thì ra, hắn thích ăn cùng với con quý đó mất rồi. Nghĩ vậy, hắn lại ngẫm, liệu con quý tham ăn đó có thích ăn cùng mình không?

Thế là hôm nay trong lúc múc thêm canh cho quý tham ăn đang ăn như hổ đói, hắn hỏi: “Quý tham ăn, người thích ăn cơm do ta làm không?”

Uông Tiến gật đầu, miệng vẫn không ngừng nhai.

“Vậy người có thích ăn cơm chung với ta không?”

Uông Tiến ngừng một chút, mới nói: “Tạm được, nhưng mùi máu tươi trên người người có hơi nặng chút!”
heobibi89.wordpress.com

Triệu Lực đen mặt. Không phải hắn không vui vì Uông Tiến bảo trên người hắn có mùi máu tươi, hắn vốn là một tên giết heo, trên người còn vương chút mùi cũng là chuyện bình thường. Hắn bực là vì hai từ ‘tạm được’. Tuy hắn không biết chữ, nhưng hắn không có ngốc, hắn biết có lẽ trong lòng Uông Tiến, hắn chỉ là một tên đồ phụ biết nấu ăn thôi. Triệu Lực cảm thấy đau đầu, quay qua nói: “Người ăn đi, ta ngủ đây!”

Uông Tiến đang ăn ngẩng đầu lên, “Không phải người còn chưa ăn hết sao?”

“Không ăn nữa đâu!” Triệu Lực xua tay. (ăn cắp xấu lắm nha)

Uông Tiến cảm thấy nhu cầu ăn uống của mình như giảm hẳn, đây là một chuyện mà bất kể là lúc còn là người hay quý tuyệt đối không thể nào xảy ra. Nhưng hiện tại đã xảy ra, y càng nghĩ, càng cảm thấy đó có lẽ là do tên giết heo nọ không ăn cơm với mình. Nghĩ vậy, y chợt nhớ tới cái câu tên giết heo ấy hỏi y ban nãy. Bây giờ, cái đầu gỗ của y đột nhiên minh mẫn hẳn. Đầu tiên, y đỏ mặt, sau một hồi do dự, y bay từ phòng bếp vào phòng Triệu Lực.

Ngọn đèn leo lắt, nhưng lại chiếu sáng cả gian phòng. Đồ phụ đang xem một bức tranh, trên tranh là một cô nương xinh xắn.

Uông Tiến bay tới hỏi: “Ai vậy?”

Triệu Lực đáp: “Là cô nương Lưu bà tìm cho ta!” Dứt lời, còn cẩn thận nhìn mặt ai đó.

Uông Tiến hệt hăng, lấp bắp: “Vây, chúc mừng, chúc mừng người nha!”

Thấy y bối rối, Triệu Lực mừng rỡ, định nắm tay y thốt ra lời tâm sự, nào ngờ người trước mặt mình lại chẳng thấy đâu.

Uông Tiến bay về mộ mình, tình cờ gặp được Tần Phi đang bay lơ lửng bên ngoài.

Y nhào tới, khóc ròng, kể lể: “Tần Phi, người giúp ta đầu thai đi, ta muốn đầu thai thành heo... Ô ô ô...”

Mặt Tần Phi cứng đờ, sao lại có người muốn đầu thai thành heo nhỉ?

Uông Tiến lại khóc: “Ta đau lòng quá, chi bằng đầu thai thành heo để cho hắn làm thịt! Ô ô ô...”

Tần Phi bực bội, đẩy y ra, dùng ống tay áo lau lau nước mắt nước mũi trên đầu vai mình, rồi mới tìm hiểu nguyên do. Xong, hắn không nói câu nào, xách cổ áo Uông Tiến đi tới nhà Triệu Lực. (ăn cắp xấu lắm nha)

“Đồ phụ, đồ phụ, ta mang heo tới cho người giết đây!” Nói xong, hắn quẳng Uông Tiến lên giường Triệu Lực.

Vì Uông Tiến đột nhiên chạy mất khiến Triệu Lực buồn bực không ngủ được, lúc này nhìn thấy ai kia bị người ta mang tới, hắn vội vàng ôm lấy ngay. Hai người bốn mắt nhìn nhau, ngập ngừng không nói được gì.

Thấy hai người họ ngốc đến hết thuốc chữa, Tần Phi quát: “Con quý này thấy người nhìn bức tranh cô nương nào đó nên đau lòng, muốn đầu thai làm heo cho người giết, người coi mà lo liệu đi!” Dứt lời, Tần Phi biến mất, tiếp tục du dương khắp nơi.

Nghe xong, Triệu Lực mừng rỡ không thôi, hắn nâng mặt Uông Tiến lên, hôn một cái, “Quý tham ăn, là Lưu bà một hai ép ta phải xem, chứ ta không có ý đó!”

Uông Tiến không nói gì, qua một hồi sau mới thốt được một câu, “Ta... ta còn chưa ăn hết cơm tối nay nha!”

Triệu Lực lại hôn lên môi y một cái, “Làm cơm cho người ăn lâu như thế, giờ người cũng nên để ta ăn lại nha!” Nói xong, hắn đề nghị tham ăn xuống giường, một đêm ân ái triền miên, là chuyện dĩ nhiên rồi.

“Thế nào? Ta đã làm được một chuyện tốt có đúng không?” Tần Phi đắc ý, nói.

“Thì ra người còn kiên luôn vai trò làm mối nhân duyên nghịch luân thường giữa nam tử và nam tử!” Lý Cháp né đôi môi đưa tới.

Tần Phi cười hề hề, “Nhân duyên là do mệnh định, ngay cả luân thường cũng ngăn không được!” (ăn cắp xấu lắm nha)

“Chỉ khéo ngụy biện!”

‘Chụt’ một cái, Tần Phi vẫn bắt được tới tay.

Chú thích:

(*) Đồ phu: Người làm nghề sát sinh. Trong truyện chỉ anh chàng làm nghề giết heo.

...:

10. Chương 9

Trọng Thanh Phong tự là Thanh Phong, đó là cái tên mà trước đây y vẫn hay dùng. Một cái tên nho nhã, khiến người nghe liên tưởng tới người mang tên ấy là một người nho nhã, rộng rãi, dịu dàng như cơn gió. Nếu Trọng Thanh Phong không xem rượu như mạng, thì đúng thật là hợp với cái tên này. heo-bibi89.wordpress.com

Lúc còn sống, rượu mà đám bạn của y uống cộng lại cũng không bằng một mình y uống, thế là y có cảm giác tịch mịch của một người đứng trên đỉnh vũ trụ. Y thường hay xách theo một bầu rượu to, leo lên nóc nhà, vừa ngắm trăng vừa uống rượu. Cũng chẳng phải y ôm cặp cái mộng thi nhân hoài cảm gì, chẳng qua là y thấy bất mãn, khó chịu với cuộc đời trống rỗng. Xuống nóc nhà, y lại là một Trọng Thanh Phong dịu dàng như ngọc, rộng lượng tao nhã.

Đêm đó y uống được nửa bầu, đột nhiên trời đổ mưa rào. Y bực, cũng không để ý tới cơn mưa, tiếp tục ngồi đó uống thêm một chốc. Đến khi y muốn xuống, thì đột nhiên trượt chân một cái, ngã lăn quay. Thật ra thì nóc nhà này cũng không cao gì, chẳng qua là y gặp xui, té gãy cổ, chết ngay tại chỗ.

Phát hiện mình đã chết, Trọng Thanh Phong không khỏi oán hận ông trời quá bất công, nhưng oán được một hồi, tự nhiên cũng không để ý tới. Tính tình y lạnh nhạt, cảm thấy mỗi đêm du dương khắp nơi, thì thoảng ghé thăm người nhà tốt hơn phải xuống địa ngục rất nhiều. Tuy nhiên, có một điều khiến y bất mãn – thiếu rượu uống! Làm công tử nho nhã quen rồi, trong nhất thời, y quên mất mình là quỷ, có thể tùy lúc tới hầm rượu nhà nào đó trộm về, sẽ không ai bắt được. Ngày lại ngày, cuối cùng con sâu hám rượu trong người y cũng không chịu nổi. Đêm nọ, y đi ngang qua một túp lều mà khi còn sống y thường hay tới, bị mùi rượu ở đó dẫn vào.

Ngheh ngang tới, trong nháy mắt, y đã bay vào hầm rượu. Lối vào ngay trước mặt, y phất ống tay áo, đốt sáng ngọn đèn bên góc tường. Nhờ cái mũi lão luyện, y cầm lấy một vò rượu, giở nắp ra cẩn thận ngửi ngửi, quả nhiên là vò Tân Phong mà y thích nhất! Do dự một hồi, y quyết tâm, đã làm quỷ, thì còn để ý cái gì là trộm hay không trộm! Ngửa đầu, y uống một ngụm thật to, chất lỏng nóng nóng, mùi hương thơm ngát đã lâu chưa nếm quết qua lưỡi y, đi vào tròng vị. Sảng khoái thật! Y nhếch miệng cười, vừa định làm thêm hớp nữa, thì khé mắt liếc thấy một bóng người. Không, là bóng quỷ! Bởi vì vừa rồi bên cạnh y không có ai, giờ có thể vô thanh vô tức đứng cạnh, thì mười phần là quỷ.

Trọng Thanh Phong không chút hoang mang, cầm vò rượu trên tay, nhìn quý thiếu niên còn đầy vẻ trẻ con kia, nói: “Là quý à?”

Quý thiếu niên gật đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào vò rượu trên tay y.

“Người muốn uống?” Ánh mắt y cũng liếc về phía vò rượu trên tay mình.

Thiếu niên tiếp tục gật đầu, thuận đà nuốt luôn một ngụm nước miếng.

Tất nhiên là Trọng Thanh Phong không muốn, nhưng hiềm lắm y mới gặp được một quý hồn, y muốn kết giao, cho nên mới nói: “Ta tới trước, rượu này tự nhiên là thuộc về ta, nhưng nếu người muốn uống ta cũng có thể chia cho người một ít!”

Thiếu niên mừng rỡ, xoa xoa tay, đôi mắt lại càng sáng ngời.

Trọng Thanh Phong nhìn thần thái của thiếu niên, môi không tự chủ được cong lên, rồi nắm lấy tay người nọ, nói: “Đi thôi, chúng ta tìm một nơi uống rượu!”

Hai quý ngênh ngang đi xuyên qua đại sảnh từ lâu, thiếu niên còn thừa dịp không ai chú ý, thỉnh đi hai chén rượu.

Đúng là một tiểu quý thông minh. Trọng Thanh Phong nhủ thầm.

Thiếu niên theo sau y một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được, nói: “Chúng ta lên nóc nhà uống đi, uống rượu ở đó thoải mái lắm!”

Giọng Trọng Thanh Phong trầm xuống, “Tuyệt đối không đi!”

“Tại sao?” heobibi89.wordpress.com

“Ta chính là ngã từ trên nóc nhà xuống chết!”

Thiếu niên bật cười, cười tới ôm bụng.

Trọng Thanh Phong nhú mày, chờ hấn cười xong, mới nắm tay hấn bay tới một đình nghỉ chân bên hồ.

Đưa tay đón lấy chén rượu đã rót đầy, y hỏi: “Người chết thế nào?”

Thiếu niên hớp một ngụm to, thỏa mãn, thở ra một hơi, mới đáp: “Ta chết vì bệnh lạ, đau bụng ba ngày mới mất!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Trọng Thanh Phong thấy hấn còn nhỏ tuổi nhưng lại mê rượu như thế, rất đáng yêu. Y cũng uống một ngụm, tinh khiết, thơm lừng, miệng còn vương vị ngọt.

“Người là du hồn đầu tiên ta gặp được sau khi chết!” Trọng Thanh Phong nói.

Thiếu niên kinh ngạc, ngẩng đầu: “Người mới chết sao?”

“Mới hơn một tháng thôi!”

Thiếu niên im lặng một hồi, rồi đột nhiên lại hỏi: “Người bao nhiêu tuổi?”

Trọng Thanh Phong sững sốt: “Hai mươi mốt!”

“Ha ha!” Thiếu niên cười to, nói: “Ta lớn hơn người, mau gọi ca ca đi!”

Dù lạnh nhạt như Trọng Thanh Phong, nhưng cũng bị vẻ ngây thơ của thiếu niên làm thú vị. Y rót đầy chén mình, hỏi: “Người chết mấy năm rồi?”

“Bảy năm, lúc ta chết ta mười lăm, giờ vừa vặn hơn người một tuổi, mau lên, ta còn chưa được ai gọi là ca ca đâu nha!” Thiếu niên giật lấy vò rượu trong tay y, hô to.

“Tiểu quý!” Trọng Thanh Phong phun ra hai chữ.

Thiếu niên sững sốt, sau đó nói giận, đá vào băng đá một cái, chỉ mặt Trọng Thanh Phong, quát: “Người... người... người! Không được gọi ta là tiểu quý, người rõ ràng nhỏ hơn ta nha!”

Bình thường Trọng Thanh Phong không có chút cảm xúc gì, giờ lại thấy hưng phấn vô cùng, y đưa tay sờ đầu thiếu niên, trêu đùa, “Người nhìn lại người đi, còn không phải là giống trẻ con lắm sao?”

Thiếu niên tức xì khói, vừa muốn nổi xung lên, thì con quỷ trước mắt hắn đã biến mất, mang theo cả vò rượu trên bàn. Hắn trợn mắt, há hốc mồm, thiếu chút nữa tức tới phát khóc. heobibi89.wordpress.com

Như bị một sợi dây vô hình điều khiển, mỗi đêm Trọng Thanh Phong đều tới tửu lâu chờ thiếu niên kia. Vừa thấy hắn, y đã muốn chọc hắn, nhìn cái vẻ gào to tức giận của hắn, y thấy vui vẻ vô cùng, thậm chí là còn vui hơn lúc y còn sống.

“Người giấu rượu Tùng Lao đâu rồi? Khó khăn lắm mới ỉ ra được loại này, ta vừa ngửi được đã chạy tới ngay, giờ lại biến mất không thấy, nhất định là người đem giấu!” Thiếu niên tức giận, chắt vẩn Trọng Thanh Phong.

Trọng Thanh Phong đáp: “Bị ta uống hết rồi!”

Thiếu niên giận đỏ mặt, hắn đã ở hầm rượu này đợi mất một năm mới đợi được vò Tùng Lao đó nha! Hắn vọt tới trước mặt Trọng Thanh Phong ngửi ngửi, quả nhiên là mùi nồng lắm nha!

Thiếu niên còn chưa kịp làm gì, thì đột nhiên Trọng Thanh Phong lại há miệng, liếm liếm môi hắn. Thiếu niên kinh ngạc, há mồm, tức thì, đầu lưỡi Trọng Thanh Phong đã nhanh chóng tiến vào.

Trọng Thanh Phong đang hôn ngon lành, đột nhiên đầu lưỡi y lại bị ai đó cắn mạnh một cái, thân thể cũng bị đẩy mạnh ra. Trọng Thanh Phong ổn định người lại, tựa tiểu phi tiếu nói: “Không phải người muốn uống rượu Tùng Lao sao? Trong miệng ta vẫn còn lưu lại chút vị nha!”

Nghe y nói vậy, thiếu niên đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đầy ý cười của y. Qua một hồi, hắn giờ chân đạp Trọng Thanh Phong một cái, bay mất hút.

Trọng Thanh Phong cười một tiếng, đầu lưỡi y vẫn còn vương hương vị thiếu niên.

“Trọng Thanh Phong mà nho nhã? Ta thấy hắn giống tên sắc quỷ lưu manh thì đúng hơn!” Lý Cháp gạt đôi tay đang vuốt ve trên người mình ra.

Tần Phi nói: “Khi đối mặt với người mà mình thích, cảm xúc sẽ dao động rất nhiều, cũng dễ dàng làm ra những hành động không giống với bản tính!” Tần Phi nhìn Lý Cháp, “Ta chính là như vậy, người có tin không?”

Tim Lý Cháp đập mạnh một cái, ánh mắt tránh né, “Không tin! Người là sắc quỷ chết tiệt, thấy mỹ nhân thì nhắc chân không nổi!”

Tần Phi nghi hoặc, hỏi lại, “Sao ta có thể vậy chứ?”

“Người dám nói lúc nhìn thấy Nguyên Tân người không phải vậy?”

Tần Phi vỡ lẽ, nhìn Lý Cháp, cười hề hề, “Đương nhiên là không giống rồi! Ta là bị dung mạo của hắn làm giật mình, còn với người, mới thật là không nhắc chân đi nổi!” Cảm giác lời nói của mình thật ngọt ngào, hắn đắc ý muốn hôn lên môi Lý Cháp một cái, nhưng mới đó đã bị một vốc hạt dưa nhồi vào trong miệng, hắn oán thăm.

Bị ánh mắt u oán như con chó nhỏ của hắn chọc cười, Lý Cháp nói: “Được rồi, được rồi, mau kể tiếp đi!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Bàng Hiếu ôm vò Tùng Lao ngồi trong hầm rượu uống từng hớp một. Không có con quỷ thối tha đó giành với mình, đột nhiên hắn cảm thấy rượu không còn ngon như trước nữa. Phải mất thật lâu hắn mới uống xong, rồi tựa vào mấy vò rượu ủ nhiều năm cạnh bên, nấc một cái. Cái nấc ấy làm hương rượu bay ra khỏi họng, giống như mùi trong miệng tên quỷ thối tha ấy vào hôm đó. Mà kể cũng lạ, nó không thối, ngược lại còn thấy rất thơm...

Phi phi phi! Tự nhiên nghĩ tới tên quỷ thối đó làm gì! Dâm côn!

“Măng gì ta đó?” Âm thanh dịu dàng như ngọc vang lên bên tai.

Bàng Hiểu hoảng sợ, mới vừa định nấc một cái đã vội vàng dần trở xuống.

“Người... người... người... sao tìm được?” Bàng Hiểu trừng mắt nhìn Trọng Thanh Phong. heo-bibi89.wordpress.com

Trọng Thanh Phong nói: “Trong thành ngoài Gia Vân tửu lâu ra, nơi này là có rượu ngon nhất, người không tới Gia Vân tửu lâu, tất nhiên là tới đây rồi!”

Bàng Hiểu: “Mặc kệ người làm sao tới, nhưng người đừng đến gần ta nữa!”

Trọng Thanh Phong bước tới, “Tại sao?”

Bàng Hiểu nghiêng đầu sang chỗ khác, “Người là *** còn!”

“Hôn một cái là thành *** còn sao? Vậy còn thế này?” Trọng Thanh Phong ôm eo hắn, bàn tay trượt vào áo hắn, xoa xoa hai đóa thù du.

Bàng Hiểu hoảng sợ, trước nay hắn chưa làm chuyện đó bao giờ, đầu óc hỗn loạn không chịu nổi. Hắn theo bản năng đưa tay tát lên mặt Trọng Thanh Phong một cái.

Trọng Thanh Phong không thấy đau, nhưng lòng hắn lại đang đau nhói. Xem ra, tên tiểu quỷ này không thể chấp nhận mình rồi! Y dừng động tác, lẳng lặng rút tay ra, chỉnh vạt áo hỗn độn lại cho Bàng Hiểu, rồi biến mất.

Bàng Hiểu nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, đứng yên tại chỗ thật lâu.

Trọng Thanh Phong lại thành một cô hồn đơn độc, y không tới hầm rượu uống trộm rượu nữa, cứ như cái tát hôm ấy của Bàng Hiểu đã đánh vỡ cả sở thích của y, y không còn chút hứng thú gì. Suốt ngày y du đãng khắp nơi, có khi y lén chạy về nhà xem đứa cháu gái tẩu tẩu y mới sinh. Trẻ con luôn bốc đồng, thất thường, nếu không thích, sẽ há cái miệng không có dây răng nào ra khóc lớn. Sau nhiều lần nhìn trộm cháu gái mình, y phát hiện, thì ra y đã nhìn thấy bóng dáng của Bàng Hiểu trên người bé. Nghĩ vậy, y tự trách bản thân mình, bay đi, không tới nhìn nữa.

“Câu chuyện kết thúc vậy sao? Hai người họ không ở bên nhau?” Lý Cháp có chút khản trương.

“Người nghe tiếp đi, vẫn còn nữa, tính ra thì Trọng Thanh Phong cũng tốt số lắm nha!”

Trọng Thanh Phong vừa đánh cờ ở chỗ Tần Phi về, ngồi ngây người bên nắm mộ, tự nhiên có một giọng nói từ đâu truyền lại, “Quỷ thối!”

Đầu óc Trọng Thanh Phong còn chưa kịp phản ứng gì, thì y đã nhào lên trước ôm con quỷ nọ. (ăn cắp xấu lắm nha)

“Quỷ thối tha, sao người không tới tìm ta?” Con quỷ trong lòng oán hận, chất vấn.

“Sợ người bỏ mặc ta!” Trọng Thanh Phong vuốt nhẹ nhẹ lên lưng tiểu quỷ, thì ào.

Bàng Hiểu ngẩng đầu lên, kéo tay phải y đưa vào trong áo mình, “Cho người sờ đó, nhưng người đừng không tìm ta, có uống rượu cũng không thấy ngon!”

Trọng Thanh Phong thấy lòng mình ấm áp, y hôn lên ấn đường người nọ, rồi không khách khí vân vê điểm đỏ, sau đó chuyển thành liếm cắn...

Hai quỷ uống rượu, cùng cảm thán, “Rượu ngon thật!”

Bàng Hiểu tựa lên lưng Trọng Thanh Phong, cắn cắn tai y, “Quỷ thối, người nói, nếu có một ngày chúng ta bị quỷ sai bắt đi thì tính sao đây?”

Trọng Thanh Phong gơ tay, tát yêu lên mông hắn một cái, “Đừng nói mấy câu xui xẻo đó! Tuy nhiên, cũng không sợ, chỉ sợ là một người trong chúng ta phải đi trước thôi...” heo-bibi89.wordpress.com

Bàng Hiếu vuốt vuốt mặt y, tự hỏi.

Trọng Thanh Phong quay đầu, hôn lên mặt Bàng Hiếu một cái. Ý cười trong mắt lưu chuyển, y nói: “Nếu người đi trước, ta sẽ báo mộng cho người nhà, nhờ họ mời cao tăng siêu độ giúp ta đi đầu thai, kiếp sau, ta sẽ tìm người!”

Bàng Hiếu cũng không chút do dự, nói: “Ta cũng vậy!” Hai chân hắn kẹp mạnh một cái, miệng kêu lên: “Giá—”

Đồ xấu xa! Trọng Thanh Phong theo ý hắn bay lên cao, giống như một con hảo mã vô cùng hạnh phúc. (ăn cắp xấu lắm nha)

....

11. Chương 10

Chu Bốc dẫn Giang Việt tới nhà Tần Phi chơi. Ngoài Tần Phi ra, lâu rồi Lý Cháp chưa nói chuyện với ai, tất nhiên là vô cùng hoan nghênh. Y cùng Chu Bốc nói chuyện, Giang Việt ít nói lắm, hắn thích ngồi bên cạnh nghe Chu Bốc nói.

Nói một hồi, Chu Bốc kéo Lý Cháp ra ngoài phòng, bảo là đi tản bộ. Tần Phi không nói gì, Giang Việt chỉ hơi lo lắng nhưng hắn luôn nghe lời Chu Bốc, để hai người họ đi.

Lý Cháp không biết Chu Bốc muốn nói gì, tự nhiên cũng đi theo. Đột nhiên Chu Bốc xoay người lại cười, hỏi: “Tần Phi không tốt với người sao?”

Lý Cháp rụt rụt bả vai, cảm thấy nụ cười của con quỷ này đầy ý xấu. Y đáp: “Cũng tạm được!” heobibi89.wordpress.com

Chu Bốc lại nói, “Có mấy lời hắn không cho ta nói với người, nhưng ta nhịn không được, phải nhắc nhở người. Thời gian Tần Phi ở thế gian không nhiều lắm, cũng không thể sống lâu như người. Người đừng nghĩ hắn là du hồn thì hắn không biết thời gian qua nhanh, không trao đi mảnh chân tình!”

“Hắn không còn nhiều thời gian là sao? Lần trước Ngốc quỷ cũng có nói là hắn bị giam âm thọ...”

Chu Bốc do dự một hồi, mới nói: “Nói cho người biết cũng không sao, Tần Phi, là âm hồn trăm kiếp! Nói cho đúng hơn, là hắn cũng giống như người bình thường, có sinh lão bệnh tử, nhưng hắn phải trải qua trăm kiếp, ký ức mỗi một kiếp của hắn được nối tiếp nhau. Ta không biết đây là kiếp thứ mấy của hắn, hắn cũng chưa từng nhắc tới!”

“Âm hồn trăm kiếp? Vậy sao khi đủ trăm kiếp sẽ như thế nào?” Chu Bốc vừa nói dứt câu, Lý Cháp đã vội vàng hỏi ngay.

Biết y quan tâm, Chu Bốc thầm vui mừng, xem ra cũng không uổng công tên Tần Phi đó đã trả giá bằng tình cảm thật tâm của mình. Hắn lắc đầu: “Ta cũng không rõ lắm, những chuyện liên quan tới âm hồn trăm kiếp ta không biết, dù sao, ta cũng chỉ là quỷ hồn một kiếp thôi!”

Lý Cháp cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, rồi nhớ lại những hành vi của Tần Phi, đột nhiên y hỏi: “Người có từng nhìn thấy Tần Phi ra khỏi bán kính một trăm thước này chưa?” heobibi89.wordpress.com

“Không có... Chẳng lẽ, hắn bị nhốt ở đây?” Chu Bốc phát hiện mình chưa hề thấy Tần Phi rời khỏi nơi này.

Lý Cháp nhíu mày, “Không biết hắn đã giấu ta bao nhiêu chuyện!”

Chu Bốc truy vấn: “Người lấy thân phận gì để hắn không gạt người?”

Hai người trở về tiểu viện, một người một quỷ trong viện đang đánh cờ. Lý Cháp cùng Chu Bốc thấy thế đi tới xem, chỉ thấy thực lực hai người họ ngang nhau, đang cố hạ gục đối phương. (ăn cắp xấu lắm nha)

Tần Phi nói với Chu Bốc, “Nam nhân nhà người đúng là khá thật, chơi tốt hơn tên Trọng Thanh Phong đó nhiều!”

Chu Bốc nói: “Đương nhiên rồi, Giang Việt nhà ta thông minh lắm nha!”

“Coi đức hạnh người kia!” Tần Phi trừng mắt.

Lại qua thêm nửa canh giờ, trận sát phạt quân trắng quân đen mới kết thúc. Tần Phi vội vàng đuổi thủ hạ bại tướng và âm hồn nhà hần ta đi, “Đi đi đi, ta còn phải kể chuyện cho tiểu mỹ nhân nghe!”

Giang Việt thua, Chu Bốc giận, nói với Tần Phi, “Chuyện của người, biết kể tới bao giờ mới hết chứ!” Ngụ ý là, nếu hần muốn có được Lý Cháp — rất khó khăn. Dĩ nhiên, đó chỉ là lời đả kích Tần Phi thôi, chứ hần cảm thấy Lý Cháp cũng quan tâm Tần Phi lắm. heobibi89.wordpress.com

Tần Phi nghe xong, thấy phiền với đôi nhân quỷ ân ái này, nhất là con quỷ đó, hần phát ổng tay áo một cái, quăng hai tên đó ra ngoài.

Lý Cháp ôm tâm sự trong lòng nghe Tần Phi kể chuyện.

Trầm Phùng là thuyền phu trên Oa hà. Từ thời tổ phụ của y, một nhà ba thế hệ của họ đã trôi nổi, dung hợp với con sông đó. Từ lúc hiểu chuyện tới giờ, y biết mình muốn làm một thuyền phu. Tính y rất kiên nhẫn, chịu khó, lúc nghe phụ mẫu mình nói lớn lên y sẽ thành một thuyền phu, y thấy vui vô cùng. Vì như thế, y sẽ không cần phải chọn lựa, một khi chọn lựa, sẽ có tính mạo hiểm của nó.

Trong ký ức thuở ấu thơ của y, y rất ít khi rời xa con sông này. Y cùng phụ thân ngồi trên thuyền, xem đàn vịt trời và những con cá bơi dưới nước, có khi cũng sẽ nói chuyện mấy câu với khách đi thuyền. Nhiều khi, khách đi thuyền không kìm được lòng, xoa xoa khuôn mặt bị ánh mặt trời chiếu thành màu phấn hồng của y, rồi mới dùng tiếng vùng khác hoặc bản địa nói: “Đứa nhỏ thật đáng yêu!”

Diện mạo đáng yêu của y kéo dài tới lúc trưởng thành, có nhiều tiểu cô nương cùng phụ mẫu sang sông đổ mắt, không dám nhìn thẳng y. Y làm bộ như không biết, bình thản khua mái chèo. Không phải y không biết chữ tình, chẳng qua là lòng y đã có người khác, hoặc giả là một người mà y không thể nói.

Hôm ấy, dù tiết trời đã chuyển sang xuân, nhưng mặt trời vẫn cay nghiệt như mùa hạ. Trời nóng, người sang sông cũng ít. Trầm Phùng dùng dây thuyền thật to cột thuyền vào cọc, ngồi bên mép thuyền, đưa chân vẩy nước. Tiếng nước ào ào, vừa náo nhiệt lại vừa khiến người ta cảm thấy mát mẻ. Được một hồi, Trầm Phùng cảm thấy có đuôi cá đảo qua chân mình, ngứa ngứa. Trầm Phùng cười, y chưa từng thấy con cá nào to gan tới vậy nha. Y nhảy xuống định bắt nó, nhưng do đứng không vững, y ngã xuống. Dù nước bên bờ sông rất cạn, nhưng cũng đủ khiến cả người y ướt đầm từ đầu tới chân. Y lau mặt, nhìn lại, thấy con cá nọ còn ở cách y không xa, lại còn hăng hái đong đưa cái đuôi, cứ như đang chế nhạo mình. Trầm Phùng giận, nhấc chân đá nước, bọt nước vẩy lên cao. Con cá nọ thấy tình thế không ổn, vội vàng bơi đi mất hút. heobibi89.wordpress.com

Trầm Phùng nhìn quần áo ướt đầm trên người mình, chạy vội về thay. Tới nhà, vừa bị mẹ mắng, lại vừa bị nhị đệ cười, rõ ràng đều tại con cá đó!

Ngày tháng vẫn trôi qua bình thản như cũ, chính xác mà nói, những ngày ấy đối với Trầm Phùng đều rất êm đềm. Tuy nhiên, vẫn có một chút khác xưa, đó là có thêm một con đại bạch ngư chơi đùa với y.

Mỗi khi Trầm Phùng đưa hai chân xuống dòng nước lạnh, thì con đại bạch ngư ấy lại dùng thân hình mập mạp, linh hoạt của nó tới góp vui. Một chốc gặm gặm ngón chân Trầm Phùng, một chốc chen cái đuôi vào kẽ ngón chân y, một chốc lại cọ cọ. Khi Trầm Phùng vừa làm động tác bắt nó, nó sẽ đong đưa cái đuôi to, chạy thật nhanh, giống như hai chữ ‘phi ngư’. Trầm Phùng cũng hết cách với nó, nhưng hôm nào nó không tới phá y, y sẽ thấy buồn buồn.

Đến giữa hè, ánh nước mông lung, xương bồ xanh bóng. Những bụi cây bên mé sông kêu sôi nổi, giống như biến thể giới này thành một lò hấp thật to.

Trầm Phùng nằm trên mũi thuyền ngủ trưa, nào ngờ khi tỉnh giấc lại bị người trước mắt làm hoảng sợ.

“Xin hỏi, công tử muốn qua sông sao?” Trầm Phùng vội vàng đứng dậy, tiện tay quơ lấy chiếc khăn ướt trên ghế lau lau mắt mình.

Người nọ cười nói: “Đúng vậy, làm phiền tiểu ca đưa ta một đoạn!” Người nói chuyện có khuôn mặt thật đẹp, môi đỏ răng trắng, hơn nữa làn da còn trắng sáng như ngọc. Thậm chí Trầm Phùng còn nghĩ là, ánh

nắng mà chiếu vào, rất có thể làn da này sẽ sáng lên. (ăn cắp xấu lắm nha)

Y có chút bối rối, rời ánh mắt đi, mới rồi, không hiểu sao, y cứ nhìn chằm chằm người ta mãi. Đáp lại một tiếng, y tới mũi thuyền tháo dây, lấy sào chống nhẹ lên bờ, con thuyền nhỏ lập tức phá sóng lao về trước. Y vừa chèo, vừa định quay sang cười với khách, nào ngờ bên tai y lại vang lên tiếng cười to, “Ha ha ha!”

Trầm Phùng hoảng sợ, quên cả việc chèo thuyền, y kinh ngạc nhìn vị khách đang cười tới ôm bụng. Vừa rồi y còn nghĩ người này là một thư sinh tao nhã, giờ cười to như thế, rõ ràng là mất hết hình tượng.

Qua một hồi, vị khách đó mới ngừng cười, quang mang trong mắt trở nên linh động, hoạt bát, “Quả nhiên là người đã bị ta lừa rồi!”

Lừa? Trầm Phùng ngơ ra, y và vị khách này có quen sao?

Vị khách ngồi bên mé thuyền, cởi giày, đưa đôi chân trắng nõn vào trong nước, “Người thường hay dùng chân vậy nước, thì ra cảm giác chính là như vậy, thoải mái thật!”

Trầm Phùng ngơ ra, chuyện này là thế nào?

Thuyền khách lại cười, nhìn y, “Ta là con đại bạch ngư đó!” Trầm Phùng kinh ngạc, nhìn làn da của thuyền khách, dưới ánh mặt trời nó quả nhiên là phản quang nha.

Thuyền khách thấy y không có phản ứng gì, chỉ nhìn mình chằm chằm, hần lại nói: “Hôm nay ta vừa mới tu thành tinh, cho nên tới tìm người!”

Thành tinh? Đại bạch ngư? Thành tinh? Đại bạch ngư? Trầm Phùng há to miệng, không thốt thành lời. heobibi89.wordpress.com

Đại bạch ngư thành tinh đứng lên, vươn đôi chân trần cạo nhè nhẹ lên chân Trầm Phùng, nói khê vào tai y, “Thì ra khi hóa thành người, lúc cạo, cảm giác cũng rất tốt!”

Trầm Phùng bị hần cạo động tình rồi, y đỏ mặt, theo bản năng đẩy đại bạch ngư ra. Đại bạch ngư rơi xuống nước, nhưng không chật vật, cả người hần vẩy vẩy, tư thế giống người cá vô cùng. Không, hần chính là một con cá.

Đại bạch ngư nhìn Trầm Phùng, nói: “Tiểu thuyền phu, đừng thẹn thùng!”

Trầm Phùng không biết làm thế nào, đành chèo thuyền đi, bỏ đại bạch ngư ở phía sau. Nhưng y đang ở trên sông, sao y có thể chạy khỏi một con cá tinh cho được! Cá tinh bơi theo bên thuyền, nói với y, “Tiểu thuyền phu, ta thích người lắm!”, “Tiểu thuyền phu, người tên gì vậy?”, “Tiểu thuyền phu, người cảm thấy hình dạng mới của ta có đẹp không?”, “Tiểu thuyền phu, người làm bạn đời của ta đi!”. Những câu ấy, khiến Trầm Phùng có muốn tránh cũng tránh không được.

Từ đó, Trầm Phùng không thể dứt khỏi con cá tinh này, đến cả buổi tối, y về nhà ngủ, cá tinh cũng chạy theo nói chuyện với y. Trầm Phùng vừa thấy vui lại vừa thấy sợ. Vui là vì có một con cá tinh hoạt bát theo cạnh y, sợ là vì y và cá tinh đều là nam tử, hoặc có thể nói y là nam tử, còn cá tinh là giống đực. Huống hồ, cá tinh là cá tinh, chẳng phải người. Trời sinh tính y nhát gan, thích yên tĩnh ngại mạo hiểm, y sợ mình không thể vượt qua những chỉ trích của thế gian, y không muốn, sống yên ổn qua ngày mới là mơ ước của y. Y muốn đuổi đại bạch ngư đi, để hần đi thích đồng loại của mình, y nghĩ thế.

Bởi vậy, y đã nói với phụ thân y rằng y không muốn làm thuyền phu nữa, y muốn tới chỗ Phương lang trung ở trấn trên học y. Phụ thân y kinh ngạc, không ngờ là đứa con lớn hiền như khúc gỗ của ông lại muốn đi xa. Mẫu thân của Trầm Phùng cũng khuyên nhủ mấy trận, nói con trai lớn đổi tính cũng là chuyện thường thôi. Sau mấy hôm suy nghĩ, cuối cùng ông đành đồng ý.

Cả ngày, Trầm Phùng mang ánh mắt âm ỉ theo Phương lang trung học y, sau một năm, cuối cùng Phương lang trung cũng để y một mình lên núi hái thuốc, y vui mừng, đi thử một phen. Y đi ngang qua con suối nhỏ, nhìn mấy con cá bơi lội chung quanh, bất chợt y lại nhớ tới con đại bạch ngư của năm nào. Không biết, hiện giờ hần đã có bạn đời hay chưa? Y lấy chút cơm trong giỏ rải xuống nước, mới đó, đám cá kia đã bơi tới ăn. Trầm Phùng mỉm cười, chỉnh chỉnh giỏ trên lưng rồi lên núi tìm thảo dược. (ăn cắp xấu lắm nha)

Trầm Phùng cúi người, cẩn thận hái Bát Giác Hương, nhưng chân y trượt một cái, y rơi xuống dưới. Sau một trận trời đất xoay vòng, Trầm Phùng ngã xuống đất, chết đi.

Vu Hà ngồi trên thuyền neo bên bờ sông, uống rượu do con người ử, cúi đầu nhìn lớp nước bị chân mình khuấy dưới sông. Một năm rồi, tiểu thuyền phu vẫn không trở về. Ngay khi hắn vừa muốn hóa thành thân cá bơi đi, thì trên mặt nước gợn sóng ấy lại thoáng hiện một bóng người.

Hắn nhìn chiếc bóng, từ từ quay đầu lại, cứ như, hắn sợ bóng dáng trong nước là ảo giác của mình.

May mà không phải! Hắn thấy tiểu thuyền phu đang nhìn hắn, mắt ngấn lệ.

“Người đã về rồi!” Hắn thì thào.

Trầm Phùng ôm hắn, nói: “Ừm, người vẫn ở đây chờ ta sao?”

Vu Hà cười, đáp: “Chờ đến sắp bạc đầu rồi!” Bỗng nhiên hắn dừng lại, xoay người nhìn tiểu thuyền phu, “Người thành quỷ hồn rồi sao?”

“Ừm, ta ngã xuống núi chết... Người ghét bỏ ta sao?”

Vu Hà hôn lên môi y một cái, “Sao có thể! Người như bây giờ mới tốt, như vậy, chúng ta có thể ở bên nhau thật lâu!”

Trầm Phùng cũng hôn lên môi đối phương, nói: “Xin lỗi, ta sẽ không đi nữa!”

Vu Hà đè y xuống thuyền, vẻ mặt được ánh trăng chiếu lên, như tỏa ra ánh sáng, “Ta cũng không để người đi!” Dứt lời, hắn hôn người dưới thân, đầu lưỡi xâm nhập, Trầm Phùng cũng câu lấy cổ hắn. heobibi89.wordpress.com

Vu Hà nhắc chân phải, cọ cọ lên chân Trầm Phùng, cứ như cái ngày hắn còn là đại bạch ngư vậy. Trầm Phùng bị hắn cọ toát ra một tiếng rên rỉ, “Ừm...”

Vu Hà kéo vạt áo y ra, phát thế tấn công. Lúc tiến vào, Vu Hà tình triền khó chống, nói với Trầm Phùng, “Tiểu thuyền phu, gọi tên ta!”

Trầm Phùng mở miệng, mang ý hỏi: “Đại... đại... bạch ngư?”

“Ha ha!” Vu Hà ngẩng đầu lên, nhìn y cười.

Khuôn mặt vốn hồng của Trầm Phùng lại càng thêm đỏ, y gãi đầu, “Ta không biết tên người!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Vu Hà cầm ngón tay y, đưa tới miệng, cắn khê một cái, “Ta gọi là Vu Hà!”

Nếu giờ người mà có mặt ở bến đò Oa hà, nhất định người có thể nghe thấy tiếng thuyền lay động cùng tiếng rên rỉ khe khẽ. Trong tiếng rên rỉ ấy, có hai từ — Vu Hà.

Nghe xong chuyện, Lý Cháp cũng không đưa ra cảm nghĩ của mình như trước, ngược lại, y đột nhiên hỏi Tần Phi, “Người là âm hồn trăm kiếp?”

Tần Phi sửng sốt, “Chu Bốc nói với người?”

“Đây là kiếp thứ mấy của người? Hết trăm kiếp sẽ xảy ra chuyện gì?”

Nét mặt Tần Phi thoáng cứng lại một chút, rồi cười nói: “Còn lâu lắm ta mới tới trăm kiếp, tiểu mỹ nhân, cả đời này ta đều quán lấy người!” Dứt lời, hắn nhéo lên lưng Lý Cháp một cái. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp đã quên né. Y không ngờ, y biết những gì Tần Phi nói chưa chắc là thật. Y nhìn gương mặt cười vui của con quỷ trước mặt mình, đột nhiên ôm lấy hắn, nói: “Sắc quỷ, người đừng gạt ta!”

...:

12. Chương 11

Lần đầu tiên được Lý Cháp chủ động thân cận, Tần Phi mừng rỡ không thôi. Hắn quý trọng, đặt hai tay lên lưng Lý Cháp, nhưng lại không dám có một chút cử chỉ khinh bạc nào.

Hai người ôm nhau thật lâu, cho đến khi Lý Cháp giật giật người Tần Phi mới buông y ra, kéo y lên giường, nằm xuống, cùng đắp một chiếc chăn. Tần Phi muốn ôm Lý Cháp, nhưng tới cuối cùng, hắn vẫn nằm yên đấy. Hắn cảm thấy tình trạng hiện giờ cũng tốt lắm rồi, hắn sợ làm chút lòng muốn thân cận khó khăn lắm mới có được của Lý Cháp tan mất. heobibi89.wordpress.com

Mới đó Lý Cháp đã ngủ say, Tần Phi lại không cần ngủ. Hắn chỉ cần nhìn gương mặt của người nằm kế mình, chờ trời sáng. Hừng đông, hắn chui vào chén xanh, thầm vui vì chuyện đêm qua.

Lý Cháp ngủ rất ngon, lúc y rời giường mặt trời cũng đã nhô cao. Đẩy cửa sổ ra, ánh nắng ảm áp lập tức tràn vào, chiếu sáng khắp nơi. Lý Cháp kéo nước dưới giếng lên súc miệng rửa mặt xong, đi tới bên bàn, ôm chén xanh lên.

“Sắc quý, hôm nay ta muốn ra ngoài dạo, người dẫn đường nha!”

Xuyên qua lớp sứ men xanh, giọng của Tần Phi nghe lạnh lạnh, “Cuối cùng người cũng nghĩ tới chuyện ra ngoài dạo rồi à? Lần người đi gần đây nhất cũng là chuyện của năm ngoái nha!”

Lý Cháp sợ ra ngoài. Trên đời này, y không còn thân nhân nào nữa, một khi tới những nơi đông người hay chỗ đông khô cỏ cháy, y sẽ nhớ tới khoảng thời gian náo nhiệt trước khi phụ thân y gặp chuyện, nhớ lại khoảng thời gian vừa mất đi người thân, bốn bề trống rỗng, mờ mịt. Dù vết thương đã dần khép miệng, nhưng chuyện đau lòng lại khó tránh. Tuy nhiên, hôm nay, y ôm chặt chén xanh trong lòng, đi đối mặt với thế giới rực rỡ sắc màu.

“Lôi thôi gì chứ! Ra ngoài là ta ôm người, người có tổn tí sức nào đâu!” Lý Cháp cầm túi tiền lên giắt bên hông, sau đó ôm chén xanh ra ngoài.

Tần Phi không nhớ rõ đã bao lâu rồi hắn không đi dạo vào ban ngày, hai lần trước Lý Cháp ra ngoài cũng không hề dẫn hắn theo. Giờ hắn nằm trong chén xanh, ngửi hương cây cỏ, rồi lại nhích người về nơi gần với Lý Cháp nhất. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lần này không dạo chợ, cho nên Lý Cháp chỉ đi thong thả trên con đường nhỏ trong Kỳ trấn. Thi thoảng, Tần Phi sẽ nói chuyện với y, lời nói thu liễm rất nhiều, không còn ý trêu đùa y nữa. Nhưng Lý Cháp vẫn thấy buồn bực, bởi vì nếu y đáp lại, vậy không phải người bên ngoài sẽ nghĩ y là một tên điên nói lảm nhảm một mình? Tần Phi không giận, cứ nói một mình như thế.

Lý Cháp nhìn mấy cửa hàng hai bên đường, những món đồ chơi đó thật là mới lạ, đáng yêu. Y mỉm cười, có lòng muốn mua, nhưng lại không biết phải mua gì. Trong lúc y đang do dự, thì chén xanh lại phát ra tiếng, “Tối tửu lâu bên cạnh đi!”

Lý Cháp ngồi vững, nhưng sáng giờ y vẫn chưa ăn cơm, bụng thấy hơi đói, nên cũng ráng bước tiến vào tửu lâu ‘Mãn Phúc Cư’. heobibi89.wordpress.com

Tửu lâu buôn bán rất tốt, bàn ghế dưới lầu chật ních người, sau cùng, Lý Cháp đành phải theo tiểu nhị lên lầu trên. Y đi tới bên một cái bàn cạnh cửa sổ, ngồi xuống.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới đường người đi lại đông đúc. Trong thoáng chốc, Lý Cháp cảm thấy cảnh tượng ấy có chút không thật, rồi lại chân thật đến quá mức. Lại nghe tiểu nhị hỏi, “Khách quan, ngài muốn dùng gì?”

Lý Cháp nói: “Có thịt muối không?”

Tiểu nhị gật đầu, “Có!”

“Vậy cho một đĩa thịt muối, một đĩa cải thìa, một tô canh củ cải và một chén cơm!” Lý Cháp gọi thức ăn, đột nhiên y thấy thỏa mãn, giống như y đã hòa nhập vào thế giới bên ngoài này vậy.

“Có ngay!” Tiểu nhị đi trở xuống lầu. Ngồi đây, Lý Cháp có thể nghe rõ tiếng gã ta gọi phòng bếp làm thịt muối, cải thìa, một tô canh củ cải và một chén cơm bên dưới.

Vừa đặt chén xanh lên bàn, đã nghe Tần Phi nói: “Xem ra, chốc nữa chương quây sẽ chạy lên cho xem!”

“Cái gì?” Lý Cháp ngạc nhiên, hỏi lại.

Con quỷ trong chén xanh còn chưa kịp đáp lại, thì có một cơn gió mạnh đã thổi tới trước người Lý Cháp. Lý Cháp giật mình, nhìn lại, mới nhìn rõ được người đã đứng sững ngay trước mặt mình. Mất sáng, mày kiếm, thân hình cao to, nhìn giống như các hiệp khách hành tẩu giang hồ. Người nọ vốn nhìn chăm chăm Lý Cháp, sau đó lại nhìn mấy bàn khác ở chung quanh, cuối cùng nhứt chí, xoay người đi xuống lầu.

Lý Cháp nhìn theo bóng lưng người nọ, nhỏ giọng hỏi chén xanh, “Hắn là chương quây? Sao người biết hắn sẽ chạy lên đây tìm ta?”

“Vì mấy món mà người gọi giống y như những món người yêu hắn gọi trước đây!”

Lý Cháp muốn biết chuyện này là thế nào, nhưng lại sợ mấy bàn kế bên nghe được tiếng Tần Phi, thế là y phải nói: “Chờ ta dùng cơm xong, tìm một chỗ kín đáo, người kể rõ cho ta biết!”

Thức ăn đã được dọn lên nhanh chóng. Lý Cháp ăn thật nhanh, con quỷ trong chén xanh thấy y ăn ngon miệng, trêu đùa, “Đại gia, mau thưởng cho ta một phần cơm ăn với!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp nhin cười, gấp một miếng cải thìa lên ném vào trong chén. Y vốn đang chờ con sắc quỷ nọ oán giận, nào ngờ lại nghe thấy một câu, “Mau lấy miếng cải thìa ra, mau!” Giọng nói mang theo áp lực, đau đớn.

Lý Cháp kinh hãi, vội vàng lật úp chén xanh lại, cải thìa rơi ra ngoài. Giọng trong chén xanh có chút suy yếu, “Tiểu mỹ nhân, lần sau đừng ném đồ vật vào như thế, sẽ làm tổn thương nguyên khí!”

Dần xuống cảm giác kinh hoảng, Lý Cháp cũng không còn hứng thú ăn gì nữa, y ôm chén xanh xuống dưới lầu tính tiền. Quả nhiên chương quây chính là nam tử ban nãy hốt hải chạy lên nhìn y. Lý Cháp nhìn người nọ, thấy hắn như kẻ mất hết hồn phách, không có chút tinh thần gì.

Nóng lòng muốn biết đã xảy ra chuyện gì, lại lo lắng cho tình trạng của Tần Phi, y gạt bỏ suy nghĩ mua mấy món đồ chơi nho nhỏ trong đầu, đi tới khu rừng ngoài trấn, tìm một chỗ khô ráo ngồi xuống. Y đặt chén xanh xuống trước mặt mình, hỏi: “Người sao rồi?” heobibi89.wordpress.com

Tần Phi đáp: “Người ôm ta vào lòng, ta sẽ nói người nghe!” Giọng nói không còn suy yếu, rõ ràng là đã khôi phục lại như cũ.

Lý Cháp muốn đá cho chén xanh một cái, nhưng cuối cùng lại không làm được. Y mắng khê một câu sắc quỷ chết tiệt rồi ôm chén xanh vào lòng, gõ nhẹ lên thành chén một cái, thở phào một hơi.

“Phải rồi, chuyện của chương quây ban nãy là thế nào?”

Cảm giác được hơi ấm trong ngực Lý Cháp, Tần Phi vui mừng cười trộm hai tiếng mới kể lại.

Lương Phục thừa kế sự nghiệp do cha mình để lại, năm lên mười tám y đã tiếp nhận từ lâu Mãn Phúc Cư. Trời sinh tính y có chút tàn mạn, tuy là bình thường rất thích luyện thương nhưng y chưa bao giờ có ý bước chân vào giang hồ. Lúc phụ thân y muốn rửa tay hưởng phúc, là con trai nối dõi duy nhất của Lương gia, y đương nhiên là phải tiếp nhận từ lâu. Lúc y vừa mới vào từ lâu làm việc, tuổi vẫn còn quá trẻ, phải ngồi trước quầy có chút buồn chán cho nên y thường hay nói chuyện với Tiểu Hưu Tử.

Tiểu Hưu Tử là đứa nhỏ y nhặt được trên đường, năm nay khoảng mười hai, mười ba tuổi. Bởi vì quá mảnh mai, cho nên nhìn cứ y như chỉ mới lên mười. Ở trong mắt Lương Phục, Tiểu Hưu Tử rất thú vị. Ở trước mặt người khác, hắn là một đứa nhỏ đáng thương mặc người đánh mắng, nhưng khi tới ở cùng y, hắn sẽ hoạt bát như con chó nhỏ, thích vây quanh người y.

Lương Phục là đứa con mãi đến già Lương lão mới có được, thành ra trên dưới Lương gia đều xoay quanh y. Nhưng Tiểu Hưu Tử lại không giống thế. Tiểu Hưu Tử chỉ tốt với mình y, còn với người bên ngoài thì

ôn hòa, khách khí, nghe lời, thật ra là khinh thường. Có nhiều khi Lương Phục nghĩ, có lẽ Tiểu Hầu Tử là một thiếu gia của một nhà giàu sa sút nào đó, nếu không thì đã không có vẻ thanh cao, kiên cường đó rồi.

Đêm nay Lương Phục ngồi đọc sách trong thư phòng, đột nhiên y nghe thấy tiếng gì đó sột soạt, y nhếch môi cười, xem như không biết. Chờ liếc thấy đôi bàn chân nọ, đột nhiên y buông sách trên tay ra, hô to một tiếng, khiến Tiểu Hầu Tử sợ run người. Lương Phục thấy thế cười loan khoe mắt, “Tối đây đi tối đi lui làm gì?”

Tiểu Hầu Tử ủ rũ, ghen giọng nói: “Thiếu gia, ta bị muỗi đốt thành cóc rồi!”

Lương Phục nhìn đôi tay hắn đưa ra, mười mấy điểm đo đỏ rải đầy trên cánh tay nhỏ gầy, vừa nhìn đã thấy chướng mắt.

“Trong phòng không đốt bồ hương sao?”

“Dùng hết rồi, nhưng ngại tới xin Hồng Hà tỷ tỷ!”

Lương Phục xoa xoa mặt hắn, “Thấy cô nương người ta thì mắc cỡ à?”

Tiểu Hầu Tử nhe răng cười, “Không phải, chỉ cần trông thấy thiếu gia thì hết ngượng rồi!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Thấy mắt hắn sáng ngời, bên trong đều là bóng hình của mình, đột nhiên tim Lương Phục đập mạnh một cái, hôn lên môi người nọ, “Như vậy có xấu hổ không?”

Tiểu Hầu Tử che đôi môi đang nóng lên, mặt như bị ai giội máu gà, đỏ bừng. Hắn há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được tiếng nào.

Lương Phục bị cảm giác quần bách của hắn lây nhiễm, nhủ thầm, sao mình có thể làm chuyện này với một đứa bé chứ?

Tiểu Hầu Tử bối rối nửa ngày, sau cùng mới nói: “Thiếu gia, có phải người sẽ lấy ta làm vợ không?”

Lương Phục cứ tưởng hành động vừa rồi của mình khiến người nọ sợ hãi, nào ngờ vừa nghe xong câu đó, y cười to, chìa chìa lên trán Tiểu Hầu Tử, nói: “Ai muốn cưới con khỉ nhà người làm vợ chứ!”

Tiểu Hầu Tử nghe thế vội vàng chỉ mặt Lương Phục, “Ta không phải khỉ, người mới là khỉ ấy!”

Lương Phục nhìn hắn hoa tay múa chân, cười bảo: “Không phải người tên Hầu Tử tức là con khỉ hay sao?”

Tiểu Hầu Tử cảm thấy thiếu gia đang giễu cợt mình, hắn giận dữ đi trở về phòng. Chờ ngả lưng được một hồi, hắn mới hết bực, rồi sực nhớ tới chuyện thiếu gia hôn miệng mình lúc nãy. Hắn lần tới lần lui rồi lại ngồi dậy, giống như làm vậy hắn mới có thể suy nghĩ được rõ ràng. Nhưng hắn còn rất nhỏ, đây cũng không phải là một chuyện dễ hiểu gì, cho nên sao có thể nghĩ ra? Thế là hôm sau, hắn đã vác theo đôi mắt cú mèo xuất hiện trong tủ lâu.

Dù hôm nay Hầu Tử không có tới bám lấy y, nhưng Lương Phục cũng không thấy chán. Bởi vì khi thấy Tiểu Hầu Tử cúi mặt, không dám nhìn mình, cũng đủ để y phải nghiền ngẫm một phen.

Trên lưng luôn có hai luồng ánh sáng như đao kiếm chĩa vào người mình khiến tim Tiểu Hầu Tử đập rộn ràng. Có lúc hắn thấy mắc cỡ tới muốn khóc, có khi lại muốn cười thầm. Bởi vậy, một cái bàn hắn lau non nửa canh giờ.

Lương Phục dùng ngón tay chọt chọt tấm lưng vẫn không nhúc nhích khiến Tiểu Hầu Tử sợ tới mức nhảy dựng lên. Hắn nhìn lại, thấy thiếu gia đang nhìn mình, cười híp mắt. Hắn theo bản năng muốn trốn, nhưng bị Lương Phục kéo lại.

Lương Phục nhíu mày, “Nuôi người gần một năm, sao vẫn gầy như khúc củi vậy?”

Ta không phải củi, người mới là củi ấy! Những lời này, nếu là trước đây, hắn có thể nói ra ngay, nhưng hôm nay hắn chỉ có thể nhủ thầm trong bụng, hắn thấy quần bách vô cùng. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lương Phục lau lau mồ hôi trên trán hắn, nói: “Vợ bé nhỏ, mục tiêu sau này của tướng công chính là phải nuôi người thật mập mạp, trắng trẻo!”

Người đang nuôi heo à? Đầu óc xoay chuyển, bấy giờ Tiểu Hầu Tử mới nghĩ tới cái từ ‘vợ bé nhỏ’ mà y vừa nói. Hắn ngẩng mạnh đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt mang ý cười của Lương Phục. Đầu nóng lên, hắn nhào tới cắn lên má Lương Phục một cái. Cho người cười nè!

Mặt Lương Phục tê rần, tay nói lỏng ra, Tiểu Hầu Tử vội vàng chạy mất. Đúng là một con khỉ hay then thùng, Lương Phục cười thầm.

Lương Phục ngâm mình trong bồn tắm, nhủ thầm, sao ta lại có thể động tâm với Tiểu Hầu Tử gầy teo đó? Là bởi vì hắn đáng yêu? Là bởi vì sự ngạo mạn của hắn hấp dẫn ta? Hay là bởi vì hắn rất tốt với ta?

Xối nước lên mặt, trong đầu của Lương Phục chỉ còn một ý niệm — Tiểu Hầu Tử là vợ bé nhỏ, vợ bé nhỏ phải được nuôi cho tốt.

Nghĩ tới đó, Lương Phục lại cố gắng làm ăn, việc kinh doanh ở tửu lâu càng phát đạt, y càng có thể nuôi tốt một người — Tiểu Hầu Tử gầy teo.

Được Lương Phục vỗ béo, chỉ trong vòng một, hai năm, Tiểu Hầu Tử đã trở thành một thiếu niên lang thanh mảnh, cân xứng. Lương Phục trông thấy hắn lớn lên từng ngày, cũng không dám nghĩ nhiều. Có đôi lúc, nghe mấy khách quen thường tới tửu lâu dùng cơm nói, “Ai nha, Tiểu Hầu Tử mau lớn thế, ăn gì mà lớn nhanh quá vậy ta!” y sẽ thấy vui sướng vô cùng, y cảm thấy đó đều là công lao của y.

Hơn nữa, chỉ nhiều đó thôi vẫn chưa đủ, y còn thành công dụ Tiểu Hầu Tử lên giường mình. Tuy là hắn phản đối không cho y làm chuyện tương công nên làm với vợ bé nhỏ, nhưng hai người cũng đã chấp nhận quan hệ thể này.

Tư thế ngủ của Tiểu Hầu Tử cũng giống như con khỉ, hay đổi ngang đổi dọc, lại còn gác chân lên đùi y. Lương Phục thấy vậy, tiện tay kiểm tra bắp chân hắn một chút. Cẳng chân của Tiểu Hầu Tử rất cân xứng, nước da lại bóng loáng, Lương Phục thường hay lấy tay sờ sờ, lấy chân cọ cọ. Mỗi lần như vậy, Tiểu Hầu Tử sẽ như giận như không, tựa tiểu phi tiểu, hoa tay múa chân chống cự.

Lần này, Tiểu Hầu Tử vừa tắm xong chui vào trong chăn. Lương Phục kéo chân hắn ra, cắn khê một cái. Tiểu Hầu Tử thấy thế, cũng húng khởi, đẩy y ra, rồi cắn nhẹ lên cẳng chân y một cái. heobibi89.wordpress.com

Lương Phục cảm giác được đầu lưỡi Tiểu Hầu Tử đang xẹt qua chân mình, thân thể y ngứa ngáy, tâm y cũng ngứa ngáy. Y kéo Tiểu Hầu Tử lên, nói với hắn: “Tiểu Hầu Tử, đêm nay chúng ta trở thành phu thê thật sự nha!”

Tiểu Hầu Tử ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt, ngoài chút kinh ngạc, hắn còn thấy vui mừng. Lương Phục đè Tiểu Hầu Tử xuống giường, hai người thuận thế, bắt đầu hôn môi.

Đến trưa hôm sau, Tiểu Hầu Tử mới mơ mơ màng màng tỉnh giấc, khắp người đều đau nhức dữ dội. Lương Phục buông sổ sách xuống, đi tới bên giường, hỏi khê: “Dậy rồi à? Để ta bảo phòng bếp nấu chút cháo loãng cho ngươi. Mấy ngày sắp tới, ngươi không tiện ăn thức ăn khô đâu!”

Tiểu Hầu Tử hiểu thông những lời ấy, đỏ mặt, theo bản năng muốn bật dậy cắn Lương Phục, nhưng phía sau hắn lại nhói lên, chỉ đành hừ một tiếng.

Ăn mấy bữa cháo, cuối cùng Tiểu Hầu Tử nhịn không được nữa, đẩy bát qua, mặt quật cường, “Ta muốn ăn cơm!”

Lương Phục nói: “Bữa sau hẵng ăn, giờ ăn cháo trước đi!”

Tiểu Hầu Tử bĩu môi ăn cháo, ăn vội ăn vàng. Hắn muốn ăn thật nhanh, đến bữa sau là hắn có thể ăn cơm ngon.

Đến trưa, Tiểu Hầu Tử hào hứng như sắp bay lên trời, nói với Lương Phục, “Nhanh đi, nhanh đi, ta muốn ăn thịt muối, cải thìa, canh củ cải, và một chén cơm, một chén cơm thật lớn!”

Lương Phục đè hắn lại, cười bảo: “Lại là mấy món này à? Người ăn mãi không thấy ngán sao?” (ăn cắp xấu lắm nha)

Tiểu Hầu Tử lườm y một cái, “Ăn cháo một ngày ta đã ngán muốn chết rồi, ăn mấy thứ này ngon hơn!” Lương Phục buồn cười, bảo Trương Nhị tới nhà bếp truyền lời.

Thời gian nửa năm trôi qua thật êm đềm. Hôm đó, Lương Phục đang luyện thương pháp trong viện, chợt thấy Trương Nhị hốt hoảng chạy vào, nói: “Thiếu gia, Tiểu Hầu Tử đi rồi!”

“Đi rồi? Đi đâu?” Lương Phục nhú mào, lau mồ hôi.

Trương Nhị nhăn mặt, đáp: “Thiếu gia, hôm qua lão gia gọi hần lên giáo huấn một trận, có lẽ là do tức giận, cho nên sáng sớm nay Tiểu Hầu Tử đã bỏ đi rồi, quần áo, đồ đạc cũng dọn đi hơn phân nửa!”

Lương Phục vội vàng chạy vào phòng xem, quả nhiên đồ của Tiểu Hầu Tử chẳng còn lại bao nhiêu. Y vừa muốn chạy ra ngoài tìm, lại nhìn thấy bức thư để trên bàn.

“Lương Phục, ta đi đây! Chờ ta làm nên sự nghiệp sẽ trở về cưới ngươi, cho lão đầu đó tức chết!” Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, có lẽ là từ lúc lưu lạc tới giờ Tiểu Hầu Tử không hề viết chữ nữa. Con khỉ chết tiệt, thư từ biệt cũng viết quái gở thế này! Còn bảo là cưới ta, là ta cưới ngươi mới đúng chứ! Lương Phục xếp bức thư lại cẩn thận, nhét vào trong áo, rồi dẫn theo một đám người làm chạy đi tìm khắp nơi.

Không tìm được, Lương Phục thấy tim mình như chết đi một nửa. Y không thể nổi giận với phụ thân mình, sợ làm ông tức chết, nhưng oán hận dĩ nhiên là phải có. Có lẽ người bên ngoài không biết, nhưng y thì biết rất rõ. Tuy nhìn bên ngoài Tiểu Hầu Tử như một người nhát gan, thật ra hần rất cao ngạo. Có lẽ phụ thân y đã mắng hần bằng những lời rất khó nghe khiến hần nổi giận cho nên mới bỏ đi. Con khỉ chết bầm, người không biết người đi rồi ta đau khổ lắm sao? Lương Phục thầm oán một tiếng, nhưng cũng chỉ có thể đợi chờ.

Lại nói, Tiểu Hầu Tử ra ngoài thành phiêu bạt mấy hôm, nào ngờ lại tìm về được thân phận của mình. Hần dùng số tiền có được đến Tô Châu mở trà quán, sau hai năm lại đổi thành tửu lâu, trở thành một tiểu tài chủ rất có tiền. Sau một lần mơ thấy Lương Phục, hần quyết định trở về cưới y.

Nhưng trời không cho toại lòng người, trên đường tới Kỳ trấn, xe ngựa bị lật, cả xe cả người ngã xuống vách núi vạn trượng, tan xương nát thịt. Không ai chôn cất, không có quỷ sai nào tới dẫn đi, hần trở thành một du hồn.

Chuyện hần có thể làm được chính là tìm về căn tiểu viện hần và Lương Phục đã từng sống hơn hai năm, chỉ thấy Lương Phục đang nường theo ánh nến đọc sách. Hần nhìn mặt Lương Phục, y đã chín chắn rất nhiều. Tiểu Hầu Tử hạ mi, y không thể thấy được mình, mình đã thành quỷ! (ăn cắp xấu lắm nha)

Qua nửa canh giờ, Lương Phục mới buông quyển sách xuống, rửa mặt rồi lấy một mảnh giấy trong áo ra, cọ nhẹ nhẹ lên mặt mình. Tiểu Hầu Tử giờ đã thành quỷ rơi lệ, thứ y cảm là bức thư năm đó hần để lại!

Cứ như vậy, hàng đêm Tiểu Hầu Tử đều ở cạnh Lương Phục, trong lòng hần luôn ôm cảm giác bi thương vì không thể để người kia thấy mình, không chút sức sống. Cho đến khi hần gặp được Tần Phi.

Nghe hần kể lại mọi chuyện xong, chẳng những Tần Phi không đồng tình chút nào lại còn cười ha ha. Tiểu Hầu Tử nhìn hần, trong thoáng chốc phục hồi lại bản tính nóng nảy như trước đây, giơ nanh vuốt, muốn cào nát cái mặt vô sỉ của Tần Phi. Tần Phi né sang bên, tránh thoát. Hần nói với Tiểu Hầu Tử, “Người khoan hãy nổi giận, ta là đang cười ngươi ngốc, không biết là ngươi có thể làm cho hần ta nhìn thấy!”

Mắt Tiểu Hầu Tử sáng lên, “Cái gì? Ta có thể cho hần nhìn thấy? Làm cách nào vậy?”

Tần Phi đáp: “Chỉ cần trong lòng ngươi muốn để cho hần thấy, thì tự đương hần sẽ thấy thôi!” Hần cười hì hì, rồi nói thêm một câu, “Người nói coi, người có ngốc hay không?” heobibi89.wordpress.com

Lý Cháp thấy hần ngừng kể, hỏi: “Nhưng nhìn phản ứng của Lương Phục, thì hình như hần còn chưa gặp Tiểu Hầu Tử!”

Con quỷ trong chén xanh nói: “Đúng nha, chắc là Tiểu Hầu Tử còn chưa tới gặp hần!”

“Nói cách khác, chuyện người gặp Tiểu Hầu Tử cách đây không lâu?” Lý Cháp nhìn vào lòng chén xanh, bên trong chẳng có thứ gì.

Tần Phi đáp: “Mới hôm trước thôi! Trong lúc người ngủ say, ta ra ngoài tản bộ thì gặp hân. Sáng nay người nói muốn ra ngoài, cho nên ta mới rủ người vào Mãn Phúc Cư xem một chút. Ta thấy, không bao lâu nữa hai người họ sẽ gặp lại nhau thôi!”

Lý Cháp gật đầu: “Vây mấy hôm nữa chúng ta lại tới xem thế nào!”

Chọn một ngày đẹp trời, Lý Cháp lại ôm chén xanh ra ngoài, đi thẳng tới Mãn Phúc Cư. Nhìn qua bên quây, thấy Lương Phục mặt mày rạng rỡ, cái vẻ chán nản uể oải trước đây giờ đã chẳng thấy đâu. Mỗi một người khách bước vào quán hân đều cười, cao giọng nói: “Chúc khách quan ăn ngon miệng!”

Ăn uống no nê, Lý Cháp lại đi dạo thêm mấy hàng quán, mua hết những món y muốn mua hôm trước. Chén xanh ai oán, “Người mà mua thêm nữa sẽ không còn tay ôm ta!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp mỉm cười, lấy mớ vải vừa mua được bao chén xanh lại, quây lên lưng. Tay ôm đồ vật, tiện thể khiêng luôn con quỷ nọ về.

...:

13. Chương 12

Từ lúc có thể bước ra khỏi tiểu viện, ban ngày, Lý Cháp thường hay ra ngoài dạo. Hôm đó, y tới bờ Oa hà, hái một chiếc lá nhìn một hồi rồi xếp thành con thuyền nhỏ, thả xuống nước. Thuyền nhỏ từ từ phiêu dăng, thật lâu mới trôi khỏi tầm mắt.

Lại nhìn nước sông, dòng nước trong suốt, còn có thể trông thấy mấy con cá nhỏ bơi xung quanh tìm thức ăn. Bất chợt, y nhớ tới câu chuyện về đại bạch ngư mà Tần Phi từng kể, chỉ có điều mấy con cá nhỏ ấy chỉ là những loài cá trích, cá trắm bình thường. Nghĩ lại, giờ chắc là con đại bạch ngư ấy đã hóa thành hình người, chung sống với tiểu thuyền phu kia rồi, sao còn ở lại trong nước chứ? Lý Cháp ngồi bên bờ sông, gió từ khơi xa mang theo cái lạnh thổi vào thật thoải mái. Y ngả người xuống, nằm trên mặt cỏ, suy nghĩ một hồi lại nhớ tới câu chuyện thủy quái mà Tần Phi đã kể. heobibi89.wordpress.com

Không biết dưới nước có quỷ hay không? Nghĩ thế, y lại nhìn ra sông, nước thật sâu, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, trông có vẻ sâu thẳm, phiếm thủy quang, khiến người ta phải sợ hãi. Trước đây, người lớn trong nhà không cho y nghịch nước, dọa y là trong nước có quỷ, khi đó y đương nhiên là tin, nhưng tới lúc trưởng thành y lại không còn tin nữa. Nhưng hiện tại, y cảm thấy nói không chừng có thủy quỷ thật, dù sao thì y cũng đã nghe nhiều chuyện quỷ quái như vậy, huống hồ y còn đang sống cùng với một con quỷ.

Lại lấy lá cây xếp thành thuyền nhỏ, Lý Cháp hái thêm mấy nụ hoa không biết tên, rồi đứng dậy trở về.

Tối đó, chuyện đầu tiên Tần Phi làm sau khi ra khỏi chén xanh là tìm thức ăn cho Lý Cháp. Hân đi tới cạnh y, lén hôn y một cái rồi biến mất, làm y có muốn đánh cũng đánh không được.

Tần Phi trở về, mang theo một túi bánh bao và một ít điểm tâm. Hân nhanh chóng dọn ra, rồi kéo Lý Cháp tới trước bàn, cười nói: “Ăn đi!”

Lý Cháp vừa cắn bánh bao, vừa hỏi: “Trên đời này có thủy quỷ không?”

“Có chứ! Trước đây, dưới Oa hà có một con!” Tần Phi rót chén nước trà nóng đưa tới bên môi Lý Cháp. Lý Cháp hớp một ngụm lớn, tiếp tục cắn bánh bao, chờ Tần Phi kể tiếp.

Tần Phi lấy thanh gươm trong áo ra, gõ lên bàn một cái, “Chuyện là thế này!”

Chết chìm dưới sông, thi thể không được người ta vớt lên bờ, cũng không được quỷ sai tới dẫn hồn đi, sẽ thành thủy quỷ. Thủy quỷ chỉ có thể hoạt động trong nước, nhưng cũng không phải như lời người ta hay đồn thổi bảo thủy quỷ sẽ kéo người xuống nước ăn. Chỉ có một số ít thủy quỷ cảm thấy quá cô đơn mới kéo người xuống nước, mong quỷ hồn của người nọ có thể ở trong nước bầu bạn với mình. Với lại, thủy quỷ có một điểm khác với quỷ hồn là ban ngày cũng có thể hiện hình trong nước. Vì khi ánh mặt trời chiếu vào nước, lực sát thương sẽ yếu đi rất nhiều.

Quản Lâm Phong chính là một thủy quỷ, trong những năm tháng làm thủy quỷ buồn chán của hắn, hắn chỉ có một lần duy nhất có ý niệm kéo người xuống sông trong đầu.

Quản Lâm Phong ở dưới nước nhìn lên, qua lớp nước, mọi cảnh vật ở phía trên đều trở nên mờ ảo, không còn nguyên hình như trước. Nhưng ở dưới nước thì khác, hắn có thể nhìn được rõ ràng, các loại cá, nguồn nước, vô ưu vô lự, cố gắng sinh tồn. Quản Lâm Phong vẫn muốn nhìn lên thế giới bên trên mặt nước, đó mới là một thế giới mà hắn biết rõ, hướng tới. heobibi89.wordpress.com

Vào một ngày mùa hè nóng bức, ánh mặt trời chiếu vào lòng sông, toàn thân Quản Lâm Phong cũng bị chiếu lên màu óng ánh. Hắn nằm sát mặt nước, ngửa đầu nhìn lên trời. Hắn thích cái cảm giác ấm áp khi nằm kề mặt nước, nó dễ chịu vô cùng. Bất chợt, một âm thanh non nớt vang lên, “Mẹ xem kia, dưới nước có người!” Quản Lâm Phong cả kinh, vội vàng ẩn hình. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lại có tiếng nữ nhân hiền từ đáp lại, “Đâu có, Quai Nhi nhìn lầm rồi!”

“Rõ ràng có mà!” Đứa trẻ nói thắm.

Mái chèo vẩy sóng, nữ nhân và đứa trẻ ấy chèo thuyền về phía đằng xa.

Hiện giờ, tâm tình Quản Lâm Phong phức tạp vô cùng, hắn tự trách bản thân mình quá sơ ý, quên ẩn hình, nhưng lại thấy có chút vui vẻ vì có người phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Có hai con cá nhỏ chui vào trong vạt áo hắn, trơn trơn, khiến hắn thấy nhột, hắn bắt lấy chúng, hai chân đạp khê, bơi vào đáy nước.

Qua mấy ngày sau, Quản Lâm Phong đang bơi trong nước thì chợt nghe một tiếng gọi to, “Người dưới nước ơi, người đâu rồi?” Hắn bơi về phía âm thanh kia, thì ra có một đứa nhóc đang gọi, “Nè, người dưới nước, người mau ra đây, ta kéo người lên!”

Rất kỳ quái, thông qua hình ảnh vắn vẹo do sóng nước, Quản Lâm Phong có thể nhận ra được đó là đứa nhỏ mấy hôm trước đã nhìn thấy mình. Hắn suy tư một lát, hiện thân.

Đứa nhỏ ấy nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện trong nước, vốn sửng sốt một hồi, sau đó hỏi: “Người làm gì trong nước vậy? Ta kéo người lên nha?”

Trẻ con trời sinh ra không sợ gì, chúng có thể tiếp thu hết những sự vật mới. Chỉ khi nào được người thân cho biết đó là nguy hiểm, chúng mới sợ hãi. Dĩ nhiên, cha mẹ của đứa nhỏ này không có nói cho nó biết trên thế gian này có thủy quỷ.

Quản Lâm Phong vui vẻ, thế gian này có người nhìn thấy hắn, cũng không sợ hắn. Hắn bơi qua bơi lại trong nước, vui mừng như con cá nhỏ.

Đứa nhỏ ấy cũng nhìn ra là hắn đang vui, nghi hoặc, hỏi: “Người không muốn lên đây sao?”

Quản Lâm Phong bơi tới sát bờ, ngửa mặt đáp: “Ta lên không được!”

“Tại sao?”

Quản Lâm Phong lại đáp: “Ta là thủy quỷ, chỉ có thể ở trong nước, chỉ cần ta vừa lên bờ, sẽ bị không khí thiêu hủy!”

“Không khí cũng có thể thiêu người sao?” Đứa nhỏ trừng to đôi mắt.

“Không thiêu người, chỉ thiêu quỷ thôi!” Quản Lâm Phong mỉm cười, bởi vì đứa nhỏ ấy vẫn không biết hắn là quỷ.

“Vậy tính sao đây?” Đứa nhỏ thì thảo, rồi lại hô lên, “Sau này ta thường xuyên tới đây thăm người nha? Nếu không người sẽ cô đơn lắm, người không thể lên bờ tìm ai chơi cùng!”

Quản Lâm Phong đáp: “Được, người tới ta sẽ bắt cá cho người ăn!”

Đứa nhỏ ấy hưng phấn, reo lên: “Bắt cá? Có phải ở trong nước sẽ dễ bắt hơn không?”

“Đúng vậy, người xem!” Quản Lâm Phong tùy tay quơ một cái, rồi ném con cá lên bờ, cá nằm vẩy vẩy trên bãi cỏ. (ăn cắp xấu lắm nha)

Đứa nhỏ vỗ tay khen ngợi, rồi chọc chọc con cá, cười ha ha.

“Nhóc con, người tên gì?”

“Ta tên Dương Hằng, mẹ ta thường gọi ta là Quai Nhi! Nhà của ta ở cạnh Trương gia thôn!” Đứa nhỏ chỉ ra phía sau mình.

“Ta là Quản Lâm Phong!”

Đứa nhỏ lại nói: “Quản Lâm Phong, ta nhớ rồi! Ta về nhà trước đây, nếu không mẹ ta sẽ tìm ta, mai ta lại tới tìm người chơi!” Dứt lời, đứa nhỏ ấy ôm cá vào lòng, chạy một hơi về nhà. heobibi89.wordpress.com

Thông minh thật, biết cá trơn, cầm tay không được! Quản Lâm Phong vẫn ở chỗ cũ nhìn một hồi, mới lặn xuống đáy sông.

Hôm sau, quả nhiên Dương Hằng lại tới. Nghe đứa nhỏ gọi mình một tiếng Quản Lâm Phong, thủy quỷ đã xuất hiện. Dương Hằng quăng bánh nướng trong tay vào trong nước, “Cho người ăn đó!”

Quản Lâm Phong cười nói: “Ta không cần ăn gì cả, người đừng mang đồ tới cho ta! Bánh nướng này là trích từ phần ăn của người ra phải không?”

Dương Hằng nghe vậy, đáp: “Dù sao thì bụng ta cũng nhỏ, không ăn nhiều đâu!”

Quản Lâm Phong thấy lòng mình như được rưới mật, ở trong nước lâu rồi, hẳn cũng sắp quên đi vị ngọt là như thế nào.

Theo sự biến hóa của giọng nói và hình ảnh mơ hồ qua lớp nước, Quản Lâm Phong đoán được thời gian dài ngắn bao nhiêu. Độ chừng mười năm, Dương Hằng đã thành một chàng thanh niên.

Bấy giờ, bản thân Dương Hằng cũng không hiểu sao mỗi ngày y đều muốn trông thấy thủy quỷ kia.

Hôm đó, Quản Lâm Phong bắt bẫy, tám con cá cho Dương Hằng. Dương Hằng bỏ cá vào giỏ xong, nói nói với Quản Lâm Phong, “Ta học bơi rồi!”

Quản Lâm Phong sững sốt, không ngờ là tiểu tử nghịch ngợm ấy cũng biết bơi. Hắn còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã nghe ‘bùm’ một tiếng, nước văng tung tóe, một bóng đen xuất hiện bên cạnh hắn.

Quản Lâm Phong ngậy ra nhìn gương mặt phía trước mình. Mặt dài mày kiếm, mũi cao, mắt to, trông thật anh tuấn. Quản Lâm Phong cố liên hệ Dương Hằng trong ấn tượng và trước mặt y thành một. Nụ cười ấy, rõ ràng chính là Dương Hằng trong ấn tượng của hắn rồi!

Dương Hằng bơi lên mặt nước, vừa bơi vừa nói với thủy quỷ, “Sau này nếu được, ta sẽ xuống nước nhìn người. Thì ra người nhỏ nhả như vậy, trước đây ở trên bờ nhìn không rõ lắm!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Quản Lâm Phong cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, hắn nói: “Vậy trước đây người cho là ta có diện mạo hung thần ác sát sao?”

Dương Hằng cố ý nói: “Cũng gần như vậy!” Vừa dứt lời, y cảm thấy chân mình bị ai đó kéo một cái, cả người chìm vào trong nước. Nhìn thấy nụ cười xấu xa của thủy quỷ, y cảm thấy có một thứ tình cảm gì đó đã sinh ra, thế là y vội vàng ôm lấy thủy quỷ dưới nước. Thủy quỷ cả kinh, vươn tay vỗ một cái, đẩy y lên bờ.

Bị ném ê mông, Dương Hằng một tay xoa mông, một tay lau nước trên mặt mình. Y hô to: “Thủy quỷ, ta thích người rồi!”

Sóng nước lan tỏa, thật lâu không có âm thanh nào.

Dương Hằng gọi thủy quỷ nửa ngày cũng không nghe hắn đáp lại. Y thấy mất mát, cả người ướt đẫm, quảy giỏ cá về nhà.

Chập tối hôm sau, y lại ra bờ sông gọi thủy quỷ. Mới gọi mấy tiếng, bóng dáng thủy quỷ đã hiện lên. Áo trắng phiêu tán trong nước như tô điểm cho khuôn mặt tái nhợt ấy một cảm giác xuất trần của tiên nhân. Dương Hằng nhếch miệng cười, rồi đột nhiên y thấy ngưỡng ngưỡng, nói: “Thủy quỷ, hôm qua ta nói thích người ấy, người nghĩ sao rồi?” heobibi89.wordpress.com

Quản Lâm Phong chỉ đáp: “Ta là quỷ, vả lại chỉ có thể ở trong nước!”

Dương Hằng gãi đầu, “Ta biết, ta chỉ là muốn hỏi, người có thích ta không?”

Quản Lâm Phong im lặng một hồi, mới đáp: “Không thích!”

Dương Hằng tự nhủ thầm, nhất định là thủy quỷ cũng thích mình, chẳng qua là vì bọn họ khó lòng ở cùng nhau, cho nên hẳn mới không chịu thừa nhận, sợ làm liên lụy tới mình. Y đưa tay xuống nước, khẽ vuốt ve mặt thủy quỷ, “Ta biết rồi!”

Dứt lời, lập tức chạy đi.

Quản Lâm Phong nhắm hai mắt lại, hoài nghi là mình đã rơi lệ. Chẳng qua là hắn đang ở trong nước, phân không rõ ràng được.

Tối đó, Dương Hằng lên ra ngoài, đi tới ngôi miếu trong thôn thấp nhang. Y quỳ gối trước mặt Bồ Tát, khấn cầu Bồ Tát chỉ cho mình con đường sáng. Y vốn không tin thần phật, cho nên khi đối mặt với Bồ Tát nói ra chuyện bất luân ấy, y cũng chẳng sợ điều gì. Vào lúc này, Tần Phi tình cờ đi ngang qua ngôi miếu nhỏ, nghe thấy, nở nụ cười, đi tới cạnh Dương Hằng rồi hiện thân.

Thấy người lạ đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, Dương Hằng hoảng sợ, “Chẳng lẽ người là Bồ Tát hiện hình?”

Tần Phi nín cười, ra vẻ, đáp: “Đúng vậy!”

Dương Hằng nhìn vị Bồ Tát này dáng người mảnh mai, không giống như trên tượng gì hết, y nhủ thầm, coi bộ mọi người đã hiểu lầm Bồ Tát quá thể rồi. Giờ đối diện với chân thân của vị ‘Bồ Tát’ y chưa hề tin bao giờ này, y bỗng thấy sợ hãi. ‘Phịch’ một tiếng, y quỳ xuống đất, “Bồ Tát, ta muốn xin người một chuyện!”

Tần Phi phát óng tay áo, nói: “Khi này ta đã nghe hết cả rồi, ta sẽ giúp người!”

Dương Hằng ngẩng mạnh đầu lên, mắt tỏa sáng, “Thật sao?” Nói xong, y thấy giọng của mình có hơi quá, sợ mạo phạm ‘Bồ Tát’, thế là y lại vội vàng cúi đầu xuống.

Tần Phi bảo Dương Hằng dẫn mình tới chỗ thủy quỷ. Dương Hằng nghe lời, dẫn hắn tới bờ Oa hà. (ăn cắp xấu lắm nha)

“Thủy quỷ, thủy quỷ!” Y nhìn ra sông, gọi to.

Chỉ một lát sau, trong nước vang lên một tiếng: “Quai Nhi?” Quản Lâm Phong cứ nghĩ là từ nay về sau Dương Hằng sẽ không tới tìm mình nữa.

“Thủy quỷ, ta dẫn Bồ Tát tới cứu người đây!”

Bồ Tát? Quản Lâm Phong nhìn người đứng phía sau Dương Hằng. Quanh thân người này toát ra quỷ khí, vả lại còn không phải là quỷ khí bình thường. Hắn biết Dương Hằng đã bị con quỷ này gạt, vì sợ con quỷ này sẽ gây bất lợi cho Dương Hằng, hắn quát lên, “Người muốn làm gì?”

Tần Phi cười híp mắt, không nói lời nào mà thăm truyền âm nói chuyện Quản Lâm Phong. Quản Lâm Phong nghe xong bán tín bán nghi, nhưng hắn cũng muốn thử một lần. Bằng không, hắn sợ mình sẽ chịu không nổi, dù dẫu Dương Hằng tới bầu bạn.

.....

Lần thử này rất có hiệu quả, Quản Lâm Phong đứng ngây ra trên mặt đất, không kịp làm ra phản ứng gì.

Dương Hằng ôm lấy hắn, vui mừng hôn lên mặt hắn một cái: “Thủy quỷ, thủy quỷ, người lên bờ được rồi!”

Quản Lâm Phong mê mẩn nhìn Dương Hằng đang ôm mình, giọng nói có chút mờ ảo, “Quai Nhi, ta thật sự lên bờ rồi sao?”

“Thật đó, thủy quỷ!”

Quản Lâm Phong nở nụ cười, trong mắt Dương Hằng, nụ cười ấy thật đẹp. Hạ phúc nóng xôn xao, y đẩy thủy quỷ ngã xuống đất, hai người cùng trao nhau một nụ hôn triền miên. Dương Hằng ngẩng đầu lên nói với Quản Lâm Phong, “Giờ người không còn là thủy quỷ nữa, ta nên gọi người là gì đây?”

“Người không thể gọi tên ta sao?” Quần Lâm Phong trều mền vuốt ve mái tóc Dương Hằng.

Dương Hằng đưa tay vào áo Quần Lâm Phong, cảm giác mịn màng bóng loáng, nhũ thắm, làn da của thủy quỳ thật tốt. Y mở miệng gọi: “Lâm Phong!”

Quần Lâm Phong cùng Dương Hằng bốn mắt nhìn nhau, khe thốt ra hai từ, “Quai Nhi!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Kể xong, Tần Phi thở dài, “Hai tên đó đúng là vô lương tâm, xong chuyện thì lập tức quẳng ta sang một bên không ngó ngang, lại còn để cho ta thưởng thức một màn xuân cung sống, ai nha nha, thật sự là...”

Lý Cháp liếc hắt một cái, “Được tiện nghi còn khoe mẽ! Chính xác là người đã ẩn thân ở một bên nhìn lên thì có, sắc quỳ chết tiệt, còn không biết xấu hổ!”

Tần Phi quát quát miệng, ra vẻ uất ức lắm, “Mấy trăm ngàn năm nay ta vẫn chưa được phát tiết nha, sao dám nhìn lên chứ!” Vừa nói hắt vừa nhìn chăm chăm Lý Cháp, ánh mắt mong chờ. heobibi89.wordpress.com

Lý Cháp vỗ lên đầu hắt một cái, “Cút ngay, nghĩ bậy bạ gì đó, sắc quỳ chết tiệt!”

Tần Phi cười hì hì, ôm Lý Cháp lên giường, “Người không muốn thì ta cũng không làm, chúng ta chỉ nằm ngủ cạnh nhau thôi!”

Lý Cháp rúc vào lòng hắt, khước miệng câu lên một nụ cười, an tâm ngủ.

...

14. Chương 13

Lý Cháp học nấu ăn, Tần Phi tìm về cho y một quyển sách dạy cách nấu. Trên sách là mấy món thông thường, cũng không phải khó nấu lắm. Lý Cháp rất tự tin, y tin là mình có thể nấu chín thức ăn, thêm chút mỡ, thêm chút muối, mặn thì thêm nước, nhạt thì thêm gia vị, cuối cùng là có thể ăn được. heobibi89.wordpress.com

Nhưng y lại không nghĩ tới một điều kiện tiên quyết – đốt lò! Y nhét củ khô vào trong lò, lấy mỗi lửa thổi thổi ném vào trong. Lửa đúng là đã cháy, nhưng khói túa ra cả phòng khiến y sặc đỏ mặt mày. Y bịt mũi chạy ra ngoài, chờ khói tan mới chạy vào trong, ai ngờ, lò đã tắt ngấm. Không phải người ta vẫn thường hay nhóm lửa như thế sao? Sao lúc mình xem Tần Phi nhóm lại không có nhiều khói như vậy?

Y chán nản, đi trở về phòng ngủ, nhìn ra cửa sổ ngăn người.

“Tiểu mỹ nhân!” Một giọng nói không chút đứng đắn truyền tới. Nghe con quỳ ấy gọi, y lại càng thấy mình vô dụng.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tần Phi thấy y vẫn ngồi yên không nhúc nhích như là có tâm sự gì đó. Hắt thu lại nụ cười gian như cơn đồ, đi tới, nâng mặt Lý Cháp lên.

“Phốc —” Tần Phi bật cười, hắt vừa cười vừa dùng tay áo lau mặt cho y, hỏi: “Sao lại biến thành con mèo mướp rồi?”

“Ta nhóm lửa, nào ngờ lại nhóm thành một phòng đầy khói!”

Dùng tay áo lau chỉ khiến mặt Lý Cháp càng thêm bẩn, thế là hắt lấy khăn ướt, cẩn thận lau lại mặt cho y. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp cảm thấy hiện tại y như một đứa nhỏ, còn Tần Phi ở trước mặt y chính là mẹ của đứa nhỏ này. Nghĩ tới đó, y cũng nở nụ cười.

Tần Phi bẹo má y một cái, hỏi: “Cười gì thế?”

Lý Cháp đẩy tay ‘bà mẹ’ ra, “Không gì hết, người đi nhóm lửa cho ta xem đi, ta sẽ học theo!”

Thì ra là thế này! Dùng củ cây nhóm lò, còn củ khô chỉ để khi nào lửa cháy rồi mới cho vào lò phụ trợ.

Tần Phi thấy Lý Cháp nhìn chuyên chú, tự dưng hần lại có một cảm giác — Hần và tiểu mỹ nhân đang thật sự sống cùng nhau! Hần cười cười, quơ cây gắp lửa trong tay rồi nói: “Người canh lửa đi, ta làm thức ăn!”

Lý Cháp cẩn thận cho củi vào lò, nhìn ngọn lửa bên trong. Tần Phi lén liếc nhìn tấm lưng của y một cái, mới chuyên tâm làm việc.

Mới đó, đã làm xong hai món, cơm cũng đã nấu xong.

Tần Phi ngồi xuống cạnh Lý Cháp, gạt than ra, rồi mới xới cơm. Lý Cháp vui vẻ bưng mâm cơm tới phòng ngủ, đây chính là cơm do y nhóm lửa nấu đó nha! Lúc cho vào trong miệng, ăn cũng ngon hơn mọi khi rất nhiều.

Tần Phi gắp một miếng măng cho vào trong bát y, nói: “Trên đời này còn có trúc tinh đó!” heo-bibi89.wordpress.com

Lý Cháp ăn măng, hỏi lại: “Thực vật cũng có thể thành tinh sao?”

Tần Phi đáp: “Ừ, nhưng rất khó, thời gian dài hơn động vật rất nhiều!”

“Có phải người định kể chuyện về trúc tinh không? Chờ ta lấy thêm chén cơm rồi hãy kể nha!” Dứt lời, Lý Cháp cầm bát chạy vào nhà bếp, xong lại chạy trở về thật nhanh.

Tần Phi thấy y ăn ngon miệng, cũng hào hứng, cho miếng thịt vào trong miệng, nào ngờ lại cắn trúng lưỡi mình. (ăn cấp xấu lắm nha)

Lý Cháp cười to, như đã thực hiện thành gian kế.

Tiểu mỹ nhân trở nên xấu xa rồi! Tần Phi để đĩa xuống, tỏ vẻ không muốn tranh với y. Trong lúc nhàn rỗi, hần kể câu chuyện vừa nhắc ban nãy.

Ngô Dật rất thích vẽ, sau khi chết, ban đêm hần vẫn nương theo ánh trăng để vẽ tranh. Bởi vậy, mỗi tháng, hần thích nhất là ngày mười lăm, hận nhất là mừng một và ba mươi. Không, hận nhất là những ngày mười lăm mà trời mưa hay có mây mù.

Chết tiết, hôm nay trời mưa mất rồi! Ngô Dật đi tới đi lui trong rừng trúc, miệng mắng không ngừng. Hần ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối đen, mắng mủ: “Đám mây chết tiết, mừng một thì không thấy bóng dáng người đầu, đến mười lăm lại nhảy ra góp vui, đúng là đáng ghét!” Mây đen tấ nhiên là không đáp lại, Ngô Dật giận không chỗ trút, đành phải giơ chân đá cây trúc cạnh mình một cái.

“Ui da!”

Ngô Dật tưởng mình nghe lầm, trúc vốn không biết nói chuyện.

Hần đưa tay gõ gõ cây trúc, kè tai sát lại nghe.

“Gõ gì mà gõ!”

Ngô Dật kinh hoảng, nhảy ra xa, nhìn cây trúc, tỏ vẻ khó tin.

“Nhìn gì mà nhìn!”

Ngô Dật nhú mày, “Giả thần giả quỷ cũng phải xem đối tượng là ai chứ? Ta là quỷ, mắc gì phải sợ người!”

“Người mới là quỷ hèn mọn ấy, ta là yêu tinh!”

Yêu tinh? Trước nay Ngô Dật còn chưa thấy yêu tinh bao giờ. Hần nhìn nhìn cây trúc, “Chẳng lẽ người là trúc tinh?”

“Cũng không phải quá ngu ngốc!”

Chỉ thấy cây trúc ấy lung lay, từ bên trong thân trúc đi ra một bóng người.

May nhờ ban đêm thị lực của quỷ rất tốt, Ngô Dật mới có thể nhìn thấy bóng người bước ra khỏi cây trúc ban nãy là một thiếu niên độ chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Mái hồng rắng trắng, trông rất đáng yêu.

Thấy đối phương quần áo xanh biếc, đến tóc cũng có màu xanh, dáng người cũng khá cao, nói là trúc tinh, thật ra giống một người hóa trang cây trúc hơn. Hai mắt Ngô Dật tỏa sáng, chứng thích vẽ tranh diên cuồng của hắn lại nổi lên, hắn vọt tới trước mặt thiếu niên, nắm lấy cánh tay y, “Người phải để ta vẽ, người phải đứng bên cạnh cây trúc đó cho ta vẽ!” heobibi89.wordpress.com

Tay bị nắm đau, thiếu niên tức giận. Y giật tay nam tử ra, vùng vằng: “Người là con quỷ gì thế? Mắc gì ta phải nghe lời người?”

Ngô Dật vốn không nghe được đối phương nói gì, hắn lại nắm lấy tay thiếu niên thêm lần nữa, “Người nghe ta nói, tối mai ta sẽ tới tìm người, đêm mai nhất định trời sẽ trong, ánh trăng sẽ sáng, ánh trăng sáng là ta có thể vẽ người cùng cây trúc!”

Thiếu niên biết đây là một tên diên, cho nên không để ý tới hắn ta nữa, xoay người đi vào trong cây trúc. Tuy nhiên, nam tử bên ngoài vẫn còn liên miên không ngừng, “Đêm mai ta sẽ tới tìm người, người đừng đi nha, chờ ta nha!” Ở trong thân trúc, thiếu niên che tai, chờ hắn đi mất hút, mới buông tay xuống. Đồ diên – Y mắng thế.

Đêm sau, Ngô Dật quả nhiên mò tới chỗ trúc tinh, hắn gõ thân trúc, vui vẻ nói: “Trúc tinh, hôm nay trời trong trăng sáng, người mau ra đây đi!”

Trúc Bạc liếc qua một cái, không thèm ngó ngang.

“Trúc tinh, trúc tinh!” Ngô Dật kêu liên tục.

“Ta không phải tên trúc tinh, ta là Trúc Bạc!” Trúc Bạc không nhin được nữa, lên tiếng.

“Người đang ở đây à? Mau ra đây!” Ngô Dật muốn lắc lắc cây trúc, nhưng trúc vững quá, không lắc được.

“Không ra!”

Ngô Dật rối rắm. Hắn gọi cả đêm trúc tinh cũng không chịu ra, cuối cùng hắn đành phải rời khỏi đó.

Hôm sau, hắn lại tới gõ cây trúc. Trúc Bạc không lên tiếng, Ngô Dật lại tựa lưng vào thân trúc, tự nói một mình.

“Sao người lại không chịu cho ta vẽ chứ? Một đề tài tốt như vậy... Ta nhất định sẽ cho ra một bức tranh tuyệt đẹp! Ngoài vẽ tranh ra, ta không biết làm gì cả. Một con quỷ cô độc, thì có thể làm được chuyện gì đây? Tuy nhiên, lúc ta còn sống cũng chỉ biết vẽ tranh thôi, ngoài ra, ta không biết gì nữa cả! Nè, sao người không cho ta vẽ vậy? Trước đây có rất nhiều cô nương muốn ta vẽ tranh, nhưng các nàng lại không phải là một đề tài tốt...”

Trúc Bạc cảm thấy những lời tên diên ấy nói rất lộn xộn, quả nhiên là một tên diên hết thuốc chữa. Nhưng mà, y ở một mình lâu rồi, giờ có người khác trò chuyện cùng, cũng thấy thú vị lắm. Bởi vậy, y mới kiên nhẫn nghe cho hết.

Một lần nghe, đã qua hai tháng. Mỗi ngày Ngô Dật đều tới năn nỉ y ra ngoài cho hắn vẽ. Đến đêm nay, y thấy tên diên đó đáng thương quá, nếu hắn ta muốn vẽ, vậy thì cho hắn ta vẽ đi. Tiếc là, đêm nay tên diên ấy lại không có tới.

Trúc Bạc thấy mất mát, thiếu giọng lâu bầu của tên diên ấy, y cảm thấy ban đêm, rừng trúc này buồn chán vô cùng. (ăn cắp xấu lắm nha)

Y buồn chán gần một năm, thì tên diên ấy lại đột nhiên xuất hiện.

Ngô Dật thấy Trúc Bạc đang tựa vào thân trúc, tay treu đùa mấy ngọn cỏ, hắn mừng như điên. Hắn vội vàng chạy tới ôm chặt người nọ, hắn sợ trúc tinh lại chuẩn mất.

“Trúc tinh, người đừng chạy, cho ta vẽ người nha!” Vì hưng phấn, mà giọng của hắn run lên nhè nhẹ. heobibi89.wordpress.com

Trúc Bạc sững sờ, “Tên diên, người, người, người...” Sao người đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện? Những lời phía sau không thốt được ra, đã nghe Ngô Dật nói: “Mùa này cây trúc xanh nhất, đẹp nhất, cho nên ta tới đây tìm người vẽ tranh!”

Thì ra là thế này. Trúc Bạc đẩy Ngô Dật ra, “Hôm nay ta không muốn cho người về!”

Ngô Dật lo lắng, nắm lấy tay y, “Sao vậy?”

Trúc Bạc cũng không biết tại sao, y bị Ngô Dật nhìn chăm chăm, quỳnh quá thốt ra, “Hai tháng sau người hãy tới!”

Ngô Dật đáp: “Người phải giữ lời đó nha!”

Trúc Bạc gật đầu.

Ngô Dật cười ra tiếng, “Vậy hai tháng sau ta lại tới!”

Trúc Bạc chưa xót, thì đúng rồi, tên diên này tới đây là để vẽ tranh, người đã hứa với hắn rồi, sao hắn có thể đêm đêm tới đây nói chuyện với người nữa?

Thấy Trúc Bạc ủ rũ, gương mặt trắng ngần, đôi mắt to mông lung, đáng yêu vô cùng, tim Ngô Dật lại càng đập mạnh.

Đêm sau, Trúc Bạc vẫn nằm trong thân trúc. Hai tháng sau tên diên đó vẽ xong, nhất định sẽ không tới đây nữa. Y còn chưa kịp thở dài một tiếng, đã nghe thấy tiếng gõ thân trúc.

“Trúc tinh, ta tới đây!” Từ ‘đây’ đó rõ ràng còn mang theo ý trêu đùa, “Ta tới tâm sự với người!”

Tên diên tới không để vẽ tranh mà để nói chuyện? Chẳng lẽ hắn còn có chứng cuồng nói nhiều hay sao? Trúc Bạc nghi hoặc.

“Trúc tinh, người tu luyện bao lâu mới thành tinh?” Ngô Dật hỏi.

Trước đây những gì tên diên này nói đều là chuyện của hắn, sao hôm nay lại hỏi tới mình rồi?

“Một ngàn năm!”

Nghe trúc tinh đáp, Ngô Dật mỉm cười, hỏi tiếp: “Sao người lại tu luyện?”

“Thấy chán, rảnh rồi nên luyện thử xem thế nào!”

“Ồ, cũng có lý!” Ngô Dật gõ gõ ngón tay lên gối mình, rồi đột nhiên hưng phấn, bắt đầu cất tiếng ca.

Tên diên, đồ diên, đang nói chuyện tự nhiên lại hát với hò! Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng tai Trúc Bạc lại dựng thẳng lên, cẩn thận lắng nghe tiếng ca của Ngô Dật, cũng khá là hay nha.

Hát xong, Ngô Dật lại tựa lưng vào thân trúc, “Trúc tinh, ta hát cho người nghe đó, người thấy thế nào?” (ăn cắp xấu lắm nha)

“Tạm được!”

Ngô Dật vừa lòng, cười: “Mai ta lại tới hát cho người nghe!”

Cứ như vậy, hai tháng, Ngô Dật đã hát năm mươi chín bài ca. Đến ngày cuối cùng, Trúc Bạc nhận lời cho hắn về. heobibi89.wordpress.com

Ngô Dật dọn văn phòng tứ bảo ra, rồi gõ thân trúc.

“Trúc tinh, mau ra đây!”

Trúc Bạc môi hồng răng trắng chui từ trong thân trúc ra.

Ngô Dật nắm tay y, điều chỉnh tư thế, “Cứ như vậy, đừng nhúc nhích!” Đi tới trước bàn, Ngô Dật lấy bút chấm mực, bắt đầu vẽ đường nét bên ngoài.

Hắn vẽ rất cẩn thận, họa lại thiếu niên áo xanh như ngọc tựa vào thân trúc, giống như thiếu niên ấy và thân trúc đã hòa thành một thể.

Qua hơn nửa canh giờ, hắn mới vẽ xong.

Thở phào một hơi, hắn ngoắc Trúc Bạc tới, “Trúc tinh, người tới xem nè!”

Trúc Bạc cử động tứ chi mỗi nhừ, thông thả đi tới. Nhờ ánh trăng, y nhìn thấy tranh vẽ mình đang tựa vào thân trúc.

“Khá lắm!” Y nói.

Nụ cười của Ngô Dật như giảm hẳn rạng rỡ, “Dường như ngươi không vui?”

“Không phải ngươi đã vẽ xong rồi sao? Sao còn chưa đi?” Trúc Bạc lạnh lùng nói.

Ngô Dật buông bức tranh trong tay xuống, nhìn vào mắt Trúc Bạc, “Sao ngươi lại cho là ta sẽ đi? Nếu ta đi, chẳng phải năm mươi chín bài hát đó đều uổng phí hết?”

Trúc Bạc kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Là sao?”

Ngô Dật gấp tới độ muốn nhảy dựng lên, “Cầu yêu a! Trong sách viết hát là một dạng cầu yêu nha!”

Trúc Bạc hoàn toàn sững sờ.

Ngô Dật nắm tay y, ôm y vào lòng, “Trúc tỉnh, ngươi còn không hiểu sao? Ta thích ngươi!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Trúc Bạc trừng to mắt, không biết phải làm thế nào.

Ngô Dật giận, nâng mặt y lên, hôn xuống. Hôn đủ rồi mới cắn khê lên môi đối phương một cái, thì thào, “Trúc tỉnh giấc, như vậy có hiểu được không?”

Trúc Bạc đỏ mặt. Đến hôn môi cũng điên như thế, đồ điên!

Lý Cháp vuốt vuốt cái bụng căng tròn của mình, thỏa mãn uống chén trà.

“Sao vậy? Truyện không hay à?” Tần Phi đưa tay chọc chọc bụng y.

Lý Cháp đẩy tay hắn ra, đáp: “Không phải, ngươi dẫn ta đi xem trúc tỉnh ấy đi, để coi có phải trông hẳn giống cây trúc lắm không!”

“Cũng được, nhưng để đêm mai nha! Đêm nay khuya quá rồi, ngươi nên nghỉ ngơi đi!”

...

15. Chương 14

Trong gian nhà tranh đông ấm hè mát treo thật nhiều bức tranh, sơn thủy có, họa người cũng có. Nhưng, Lý Cháp tìm mãi cũng không thấy bức tranh nhân trúc hợp nhất ấy.

Dường như Ngô Dật biết y đang tìm gì, nói: “Ta cất nó vào rồi, treo bên ngoài sẽ bị bám bụi!” heo-bibi89.wordpress.com

Lý Cháp hiểu ý, cười cười.

“Trúc Bạc đâu rồi?” Tần Phi hỏi, mục đích hẳn tới lần này, chính là dẫn Lý Cháp đến gặp trúc tỉnh.

Ngô Dật dọn dẹp dụng cụ vẽ tranh trên bàn, cũng cuộn tròn bức họa vừa mới vẽ xong, nói: “Hắn đi tham gia tụ họp rồi!” Vừa dứt lời, đã có người đẩy cửa tiến vào, giọng điệu vui mừng, “Tên điên, ta về rồi đây!”

Trúc Bạc vốn định nhào tới ôm tên điên, nhưng khi nhìn thấy hai người lạ mặt khác trong phòng, hắn ngừng lại, thẹn đỏ mặt, “Các người là ai?”

Ngô Dật đi tới, kéo đối phương qua, chỉ, “Đây là lão quỷ ngàn năm Tần Phi!” Lại chỉ, “Còn đây là người chưa chết!”

“Cái gì kêu là người chưa chết? Tên điên chết tiệt, ngươi nói bừa cái gì thế, ngươi chết rồi thì nhìn không vừa mắt người sống à?” Nghe Ngô Dật gọi Lý Cháp như vậy, Tần Phi thấy khó chịu vô cùng.

Trúc Bạc cười cười, ra chiều có lỗi, “Người đừng để ý hần, hần ăn nói khùng khùng điên điên, tới lúc vẽ tranh lại càng điên rồi!”

Lý Cháp giữ chặt tay Tần Phi, liếc hần một cái. Tần Phi nắm lấy bàn tay Lý Cháp, lần này là do y chủ động nắm tay hần, hần vui vẻ, tự nhiên cơn giận trong lòng cũng tan biến hết. Với lại, hần cũng hiểu cái tính cổ quái của Ngô Dật, hần không chấp, quay sang nói chuyện với Trúc Bạc. (ăn cắp xấu lắm nha)

“Trúc Bạc, đây là Lý Cháp!”

Mắt Trúc Bạc sáng ngời, nở nụ cười nhìn Lý Cháp. Hần tu luyện ngàn năm, rất ít khi lui tới với con người, cho nên lúc nói chuyện cũng rất thẳng thắn. Hần thấy Lý Cháp mi thanh mục tú, nước da trắng ngần, bảo: “Người thật đẹp!”

Lý Cháp luống cuống, còn chưa kịp nói gì, đã nghe Ngô Dật nói: “Không đẹp bằng người!”

Lý Cháp cảm thấy Trúc Bạc với màu áo xanh biếc ấy như tỏa ra khí chất xuất trần không màng danh lợi, là một thiếu niên rất đẹp, đẹp hơn y rất nhiều, thành ra khi nghe xong câu ấy, y cũng chỉ mỉm cười.

Tần Phi ở một bên lại không bỏ qua: “Đúng vậy, một cây trúc xinh đẹp tuyệt trần mà lại cắm trên một đồng đất điên thì đúng thật là phí của trời!”

Ngô Dật lườm Tần Phi một cái, “Lão bắt tử ngàn năm!”

Tần Phi trừng lại.

Lý Cháp cùng Trúc Bạc nhìn nhau, bỏ mặc hai người họ, đi ra ngoài.

Thấy Lý Cháp đi, Tần Phi vội vàng chạy theo y. Ngô Dật thấy thế cũng chạy tới bên người Trúc Bạc, bốn người rảo bước trong rừng trúc. Trong lúc một người một yêu trò chuyện vui vẻ, hai con quỷ cúi đầu đi theo bên cạnh, thi thoảng lại trừng mắt liếc nhau.

Chuyến đi hôm ấy, Lý Cháp rất vui vẻ, nhưng Tần Phi thì lại không, hần thấy chương mắt con quỷ điên kia quá đi mất.

Lý Cháp ngâm chân trong chậu nước nóng, nói với Tần Phi đang ngồi cạnh mình, “Bất kể là quỷ hay yêu, hữu tình thành duyên thuộc là chuyện tốt, sao người lại cứ như trẻ con, suốt ngày cùng Ngô Dật so sánh ta với Trúc Bạc làm gì? Ta và hần đều là nam tử, đáng vẻ bên ngoài thì có là gì chứ?” heobibi89.wordpress.com

Tần Phi nhào tới ôm y, “Nhưng người rất đẹp nha, bất luận từ trong ra ngoài đều rất đẹp!”

“Tránh ra đi!” Lý Cháp đẩy hần ra.

Tần Phi vẫn cười hì hì, qua một lát sau mới nói: “Nói cũng phải, tên điên ấy và Trúc Bạc có thể thành đôi cũng là nhờ phúc tu hành, trên thế gian này, có biết bao người không thể như ý nguyện!”

Hạ Khang vốn không gọi là Hạ Khang, nhưng hai năm trước, sau khi y bị bệnh lao, Hạ lão gia mong y có thể khỏe mạnh, bởi vậy mới đổi tên y thành Hạ Khang. Nhưng ngoài có được cái tên mới ra, vẫn không có chút thay đổi nào cả. Bệnh của Hạ Khang vẫn như vậy, tất nhiên là y cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đoán mệnh rồi. Có lẽ, một người sau khi biết rõ ngày chết của mình, đầu óc cũng sáng suốt hơn nhiều. Chỉ cần hơi khỏe lại một chút, Hạ Khang sẽ tới hoa viên dạo, xem đàn cá trong hồ tìm cái ăn, xem hoa cỏ nảy nở quanh nhà. Mỗi lần như vậy, y cảm thấy cái chết chẳng qua chỉ là một giấc ngủ trường kỳ, chỉ là khi ấy con người ta không có tự chủ, cũng chẳng có cái gì là không qua được.

Trưa hôm đó, y tựa bên lan can trong đình, tiết thu sắp hết, trên người y phủ rất nhiều áo bông. Y nhìn tên đầy tớ bên cạnh, tên ấy lập tức mang thức ăn cho cá tới. Nhìn mở thức ăn đặt bên cạnh mình, y vốc lên một nắm, đưa cánh tay về phía mặt nước, buông nhẹ, thức ăn rớt xuống, đám cá lập tức bơi tới tranh nhau ăn. Y không nhìn đám cá mà lại nhìn tay mình, ngay cả động tác rải xuống y cũng làm không được, y thở dài, nhưng cũng không phải là uể oải gì, y biết, ngày này cũng sẽ tới thôi.

Lại vốc lên một nắm thức ăn, nhưng tay còn chưa đưa tới bên hồ y đã ho khan kịch liệt. Tên đầy tớ do dự, đi tới, xoay mặt sang một bên rồi vuốt vuốt lưng giúp y. Cứ như sắp phải ho hết tâm phế ra ngoài, gương

mặt trắng như tờ giấy đỏ bừng lên, qua một hồi sau cơn ho mới từ từ giảm xuống. Y khoát tay, suy yếu nói: “Lần sau không cần tới vuốt lưng cho ta, lỡ lây bệnh cho người sẽ không tốt!” Tên đầy tớ ấy gật đầu như giã tỏi, hần ta khắc chế cảm giác muốn chạy thật xa, chỉ đứng cách Hạ Khang năm bước.

Đành vậy, sau này không dậy nổi, đi đâu cũng phải có người nâng, bọn họ sao chịu cơ chứ. Chẳng qua là số bạc của phụ thân y đã mua đứt hai chữ ‘bằng lòng’ đó mà thôi. Hạ Khang nói với tên đầy tớ đứng cách đó năm bước, “Sau khi ta đi, người tới rải thức ăn cho cá!” Y chống tay, muốn đứng dậy, nhưng lại không được. Trán ứa đầy mồ hôi, y vừa ngã người ra sau, lại nghe một tiếng hô to, “Khiêm Nguyên!” Như thế, y ngã vào trong lòng nam tử.

Hạ Khang nhắm hai mắt lại, giống như không muốn nhìn thấy người trước mặt mình, “Sao người lại tới đây nữa?” Y muốn hét to, nhưng do suy yếu, thành ra lúc thốt khỏi miệng chỉ là một tiếng thì thào. (ăn cắp xấu lắm nha)

Nam tử ôm chặt y, lau mồ hôi trên trán cho y, “Lần sau muốn ra ngoài dạo thì phải người gọi ta tới, bọn họ không biết chăm sóc tốt cho người!”

“Ta không cần người chăm sóc!” Hạ Khang nhích ra, định tránh khỏi người nam tử.

Nam tử ôm ngang người y, “Ta đưa người về phòng, hay là, người muốn ngồi lại thêm một chút?”

Hạ Khang biết mình không thể phản kháng được, đành nhắm hai mắt lại, “Trở về đi!”

Tên đầy tớ đứng kế bên thấy vậy, mừng rỡ, khoe miệng cong sắp tới mang tai, “Mạnh thiếu gia, mời người sang bên này!”

Mạnh Khắc Minh đi vào tiểu viện quen thuộc của Hạ Khang, bước vào phòng ngủ của y, đặt người trong lòng xuống giường, cởi bớt áo bông ra, rồi kéo chăn lên đắp cho y.

“Khiêm Nguyên, người gầy quá!” Hần vuốt vuốt trán Hạ Khang, vừa rồi ôm y, hần cảm thấy như mình đang ôm một bộ xương khô vậy.

Hạ Khang vẫn nhắm mắt, không muốn nói chuyện với hần.

“Khiêm Nguyên, tối nay người muốn ăn gì, ta đi mua cho người?” Mạnh Khắc Minh ngồi xuống bên giường. heobibi89.wordpress.com

Hạ Khang nhin một hồi lâu, người ngồi bên giường vẫn dịu dàng nói chuyện với y, y mở mắt ra, lại không nhìn đối phương, “Người đi đi!”

Mạnh Khắc Minh nhìn y một hồi, mới đáp: “Ta đi đây, mai ta lại tới thăm người!”

Hạ Khang thật muốn thốt ra câu ‘Người đừng tới đây nữa’ nhưng ngực y bỗng dâng lên một cảm giác nghẹn ngào, y cố mím môi, không để nó thoát ra ngoài. Y cảm giác được nụ hôn rơi lên má mình, sau đó là tiếng đóng cửa. Cuối cùng, y cũng hé môi, nhưng tiếng nức nở còn chưa kịp thoát ra, thì cơn ho khan đã mãnh liệt kéo tới.

Đừng tới tìm người bán sống bán chết này nữa! Cơn ho kết thúc, Hạ Khang mới hạ bàn tay vô lực của mình xuống mép giường.

“Người nghe gì chưa? Thiếu gia bệnh hoạn của Hạ gia muốn thành hôn!”

“Thật sao? Định cưới một người vợ khỏe mạnh về xưng hủ à?”

“Thì nhất định rồi, aizz, cũng chẳng biết là cô nương xui xẻo nhà nào sắp bị nhiễm bệnh lao đây!” (ăn cắp xấu lắm nha)

“Tội nghiệp thật, tội nghiệp thật!”

Mạnh Khắc Minh vốn định vào trà quán thưởng trà, nghe tin đó, hần như một người mất hết hồn phách. Rối loạn, hần cảm thấy đầu hần thật loạn. Y muốn thành hôn? Y muốn thành hôn sao? Y đã từng nói là sẽ ở cùng ta, y nói cả đời sẽ không lấy vợ, sao y có thể thành hôn? Là vì căn bệnh đó? Chẳng lẽ y không biết ta vốn không để ý hay sao? Y không biết ta có thể chết cùng y hay sao? Sao y lại muốn thành hôn?

Hắn tới Hạ phủ hỏi chuyện, biết Hạ Khang thật sự đã thành hôn. Thì ra thiếu gia Hạ gia mắc bệnh lao, nếu mở tiệc đình đám nhất định sẽ bị người ta nói ra nói vào. Hạ lão gia là một người rất sĩ diện, bởi vậy Hạ gia đã cưới qua loa một cô nương ở nông thôn về xưng hũ, xong chuyện, mới loan tin ra ngoài.

Nghe gia nhân trong Hạ gia kể lại, Mạnh Khắc Minh lại càng ngơ ngẩn. Thì ra y đã thành hôn thật rồi. Hắn mặc cho mọi người ngăn cản, chạy vào phòng tân hôn của Hạ Khang, lại thấy một nữ tử đen gầy đang chải tóc cho y, mái tóc vì bệnh mà có chút khô vàng lại được nữ tử kia chải cực kỳ cẩn thận.

Thấy một nam tử lạ mặt xông vào, nàng la lên một tiếng sợ hãi, làm rơi lược xuống đất, trốn ra phía sau tấm bình phong.

Hạ Khang quay đầu, trên mặt không lộ vẻ gì, giống như đã đoán được là Mạnh Khắc Minh sẽ tới.

“Mạnh hiền đệ, ngươi làm thê tử ta sợ rồi!” Đôi môi tái nhợt khẽ mở, thốt ra một câu như vậy.

Hai từ ‘thê tử’ ấy cứ như sấm sét bổ xuống đầu Mạnh Khắc Minh, hắn lắc đầu, thống khổ nhắm mắt lại, “Khiêm Nguyên!” Hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, sau cùng chỉ có thể thốt ra cái tên ấy, những lời còn lại, chẳng thể nói được gì.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Khang là khi hắn lên mười, Hạ Khang lớn hơn hắn một tuổi. Khi đó, dù Mạnh Khắc Minh đã hiện ra cá tính cường thế, nhưng dưới sự dạy bảo của từ mẫu, hắn vẫn là một đứa trẻ ngoan. Hắn tự động gọi Hạ Khang là Khiêm Nguyên ca ca. (ăn cắp xấu lắm nha)

Lúc đó, Khiêm Nguyên ca ca của hắn là một đứa trẻ khỏe mạnh. Mùa xuân, y hay dẫn hắn đi cưỡi ngựa, thả diều. Mùa hạ dẫn hắn đi chèo thuyền, bắt ve sầu. Mùa thu sẽ dẫn hắn lên đồng hái bông lúa về chơi. Mùa đông sẽ cùng hắn chơi ném tuyết. Lúc còn là trẻ nhỏ, bọn họ đã cùng trải qua những năm tháng vui vẻ, hạnh phúc. Khi tới tuổi biết yêu, năm đó Khiêm Nguyên đã dùng cảm biểu đạt cảm xúc của mình, y ôm lấy Mạnh Khắc Minh, nói với hắn, Khắc Minh đệ, ca ca đã yêu ngươi rồi. Tại Mạnh Khắc Minh bị hơi thở của y làm nhột nhột, mặt phỉm hồng. Hắn kéo Khiêm Nguyên ca ca ra, hôn lên đôi mắt to tròn đầy sức sống, Khiêm Nguyên ca ca, đệ đệ cũng đã yêu ngươi rồi – Hắn học theo lời của Hạ Khang. Hai người cười to, lăn tròn, ôm lấy nhau. Như thế, tình đã định rồi.

Cho đến cái năm Mạnh Khắc Minh vừa tròn hai mươi, Hạ Khang hai mươi một, đột nhiên Hạ Khang lại mắc bệnh lao. Mạnh Khắc Minh phải trở mắt nhìn thiếu niên ngày xưa đầy xúc sống bị tra tấn thành tiều tụy, đến giờ đã không còn ra hình người. Dần dà, thái độ của Hạ Khang cũng ngày một xa cách Mạnh Khắc Minh.

Mạnh Khắc Minh không ngốc, hắn biết Hạ Khang là muốn tốt cho hắn nên mới làm vậy. Hắn cứ nghĩ, chỉ cần hắn mặt dày quần lầy cho đến cái ngày y đi, hắn sẽ theo y, như vậy hai người họ sẽ có thể đầu thai cùng nhau, kiếp sau còn có thể gặp lại. Nào ngờ, y lại muốn thành hôn! Hơn nữa xem tình hình, dường như thê tử của y không hề tránh né, ngược lại còn chăm sóc cho y rất tốt!

Mạnh Khắc Minh biết rõ, khi y thốt ra cái câu ‘Mạnh hiền đệ, ngươi làm thê tử ta sợ rồi’ ấy, là chữ tình của hai người đã không còn gì nữa. Hắn mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt y, nói: “Ngại quá, thay ta vấn an với tẩu tẩu!” Dứt lời, hắn bỏ đi thật nhanh, cứ như là chạy trốn. Hắn muốn nhanh chóng chạy khỏi cái người nhẵn tâm ấy, hắn không thể chấp nhận đôi mắt lạnh lùng của người kia.

Sau giây phút cố chống chịu để đối diện với Mạnh Khắc Minh, cuối cùng Hạ Khang không kìm được nữa, ho khan dữ dội. Hạ phu nhân thấy thế vội vàng chạy từ phía sau bức bình phong tới, vuốt lưng cho y. heobibi89.wordpress.com

Vào một đêm mưa, trời thu thật lạnh, Hạ Khang nằm trên giường tay run run nắm chặt bàn tay đen gầy của Hạ phu nhân, “Hà Ngọc, cảm ơn nàng đã chăm sóc cho ta, nàng là người tốt. Sau khi ta chết nàng có thể tái giá, ta đã chuẩn bị di thư từ lâu rồi, nó kẹp trong quyển Luận Ngữ, nàng nhớ lấy ra xem. Đừng khóc!”

Chờ Hạ phu nhân lau nước mắt xong, Hạ Khang lại nói: “Còn một bức khác kẹp trong quyển Tam Quốc Chí, nhờ nàng giao nó cho Mạnh Khắc Minh...”

Mưa ngày một to, như muốn thấm thấu vào vạn vật, không biết trên mặt đất là lạnh, hay là ẩm áp. (ăn cắp xấu lắm nha)

Chờ an táng cho Hạ Khang xong, Hạ phu nhân mới có thời gian tới tìm Mạnh Khắc Minh. Nào ngờ vừa mới tới trước cửa Mạnh phủ, chỉ thấy ngoài phủ treo vải trắng, giống như vừa có người qua đời. Nàng hỏi người gác cửa, mới hay là Mạnh công tử đã mất. Giao tình giữa phu quân mình và Mạnh công tử đại khái thì nàng cũng đoán được một ít, nàng dần nổi kinh ngạc trong lòng xuống, hỏi nguyên nhân Mạnh công tử chết, lại nghe người gác cửa bảo: “Uống thuốc độc tự sát!”

Mặc áo tang, đôi mắt sưng đỏ vì khóc chồng của Hạ phu nhân lại bắt đầu rơi lệ.

“Hai người họ đều thành du hồn?” Lý Cháp hỏi.

Tần Phi lắc đầu, “Chỉ có Hạ Khang là thành du hồn, Mạnh Khắc Minh vừa chết đã bị quỷ sai dẫn tới cầu Nại Hà!”

Lý Cháp hô to, “Sao có thể như vậy chứ?”

Tần Phi vuốt vuốt tóc y, nói: “Đừng gấp, Hạ Khang chỉ du đãng tại dân gian khoảng một năm thì đi đầu thai!”

“Người giúp hẩn?”

Tần Phi gật đầu: “Ừ, hẩn chọn cách đi đầu thai để tìm Mạnh Khắc Minh!”

“Hẩn tìm được chưa?”

“Ngô Dật có tìm được Trúc Bạc không?”

Lý Cháp trừng to mắt, “Đó là kiếp trước của Ngô Dật và Trúc Bạc?”

“Hạ Khang là kiếp trước của Trúc Bạc, còn Mạnh Khắc Minh thì phải luân hồi qua mấy chục kiếp người!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp theo bản năng muốn thở dài, nhưng lại cảm thấy kết quả này cũng tốt lắm.

Tần Phi thở dài, “Aizz, một Mạnh Khắc Minh thâm tình trầm ổn ở kiếp trước giờ lại thành tên diên Ngô Dật đó, quả là đáng tiếc, đáng tiếc thật!”

Lý Cháp trợn trắng mắt, đột nhiên hỏi: “Sao ngươi lại biết chuyện mấy chục kiếp trước của Ngô Dật?” heobibi89.wordpress.com

Tần Phi vò đầu, “Ồ, ta là âm hồn trăm kiếp mà!”

Rốt cuộc thì âm hồn trăm kiếp là như thế nào đây? Lý Cháp ủ rũ.

...::

16. Chương 15

Mặt trời còn tỏ, ráng chiều còn chưa xuất hiện, Lý Cháp đã ôm chén xanh đặt lên bàn ăn.

“Sắc quỷ, ngươi ngửi thử xem có thơm hay không?” Lý Cháp nghiêng chén xanh, để hương thơm tỏa ra từ thức ăn bay vào trong chén.

Con quỷ trong chén xanh đáp: “Thơm thật, cuối cùng ngươi cũng làm được rồi à?”

“Đúng nha, nhưng mà làm có hơi sớm, chờ đến khi ngươi ra ngoài thì thức ăn cũng nguội mất rồi!” Lý Cháp buông chén xanh ra, cúi đầu hít một hơi thật sâu, thơm thật! Y nở nụ cười thỏa mãn. heobibi89.wordpress.com

Con quỷ nằm trong chén xanh lại nói: “Ngươi ăn trước đi, chờ cho ta một chút là được, chờ ta ra ngoài ta sẽ hâm nóng lại!”

Lý Cháp do dự, “Chờ ăn chung đi, đây là lần đầu tiên ta nấu thành món, phải để người khác thưởng thức mới có cảm giác thành tựu!”

Tần Phi trong chén xanh vui mừng, tiếc là Lý Cháp lại không thấy được. Y đi tới bên cửa sổ, đưa tay chọt chọt lá thủy tiên, “Cũng mau lớn thật!” Y nhặt đóa hoa rơi dưới chậu lên, “Có lẽ có thể mang đi pha trà nhỉ?”

“Không được, hoa thủy tiên có độc!” Con quỷ trong chén xanh vội vàng lên tiếng.

Lý Cháp rút tay lại, bảo: “Hử? Vậy mà ta lại không biết!”

Tần Phi nói: “Người nên ở yên đó chờ ta nuôi là được rồi, không cần phải lo lắng gì cả!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Lý Cháp nghe xong, tức giận, quát: “Ta không phải nữ nhân, sao lại cần người nuôi chứ? Huống hồ, tên sắc quỷ nhà người ban ngày không thể ra ngoài, ai nuôi ai còn chưa biết!”

Vừa nói hết câu, Lý Cháp đã bị người phía sau ôm lấy, y cả kinh, nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra trong lúc y không chú ý, trời đã tối rồi. Tai bị hôn, giọng nói của ai đó lại vang lên: “Người muốn nuôi ta? Có phải ở trong lòng người vẫn luôn nghĩ, sau này, chúng ta vẫn ở bên nhau?”

Nghe Tần Phi nói, Lý Cháp mới phát hiện là không biết từ lúc nào, trong lòng y luôn có suy nghĩ là sau này y và Tần Phi sẽ ở cùng nhau, thi thoảng họ sẽ tới thăm đám người Chu Bốc, Giang Việt, Trúc Bạc, Ngô Dật. Bị người ta nhìn trúng tim đen cũng giống như bị giẫm lên cái chân đau của mình, thế là y hung hăng giẫm lên chân con quỷ nọ.

Tần Phi phối hợp, hô đau một tiếng. Hẳn hiểu Lý Cháp, nếu hắn cứ trơ cái bộ không biết đau đó ra, Lý Cháp sẽ càng thêm ngại, tiểu mỹ nhân đứng là khó chiều quá nha.

Lý Cháp thừa dịp Tần Phi giả đau, tránh khỏi ngực hắn, bưng mâm cơm tới nhà bếp hâm nóng lại.

Tần Phi bay tới cạnh y: “Tiểu mỹ nhân nhóm lò trông thuần thực quá nha!”

Lý Cháp lại bỏ thêm hai nhánh cây vào, nồi đã nóng, y vội vàng cho thức ăn đã nguội vào đảo lại một lượt.

“Thêm chút nước nữa đi!” Tần Phi ở cạnh bên nhắc nhở.

Lý Cháp lườm hắn một cái, cho thêm nước vào.

Tần Phi gấp một miếng trứng chiên hoa tề cho vào miệng, cười híp mắt nhìn Lý Cháp đang ăn ngon lành, nói: “Tiểu mỹ nhân, ta cảm thấy cho dù người không bằng Bàn Tán, nhưng cũng có thể nuôi ta!”
heobibi89.wordpress.com

Lý Cháp ngẩng đầu lên: “Ai là Bàn Tán?”

Tuy lúc còn sống Bàn Tán không phải là người lương thiện gì, nhưng khi thành quỷ thì có thể nói hắn là một con quỷ nhân từ. Từ lúc thành quỷ tới giờ, hắn chỉ làm duy nhất một chuyện thương thiện hại lý – Trộm trẻ con.

Hắn tin chắc đứa trẻ ba tuổi mà hắn trộm đi này chính là chuyển thế của Ngưu Mục. Đầu tiên, năm Ngưu Mục chết cũng là năm đứa nhỏ này sinh ra, sau nữa, là cái bớt trên cánh tay đứa nhỏ này giống y như cái bớt của Ngưu Mục. Đêm rằm tháng tám năm ấy, Bàn Tán đi lang thang bên ngoài, bắt chợt hắn trông thấy một đứa nhỏ được cha mẹ dẫn ra ngoài ngắm trăng. Có lẽ là do ý trời đã định, đứa nhỏ ấy chạy về phía hắn, vấp phải hòn đá, té chống vó trên đất. Mẫu thân đứa nhỏ ấy chạy tới, ôm bé lên, vừa trách cứ vừa xắn tay áo bé lên xem bé có bị gì không, nhờ vậy mà Bàn Tán đã nhìn thấy cái bớt hình trứng của bé.

Ngưu Mục! Bàn Tán ngây ra, cho đến khi đứa nhỏ ấy bị mẫu thân mình ôm đi rồi hắn vẫn còn đang hốt hoảng.

Từ hôm đó, ý niệm trộm đứa nhỏ ấy đã nảy ra trong đầu hắn. Quan sát tình hình trong nhà đứa nhỏ, hắn phát hiện bé còn có hai ca ca, trong nhà bé là nhỏ nhất. Vẫn còn hai ca ca mà, ta sẽ ôm đứa nhỏ ấy đi, như vậy nhà của họ cũng không tuyệt đường hương hỏa. Nghĩ như vậy, Bàn Tán liền ôm đứa nhỏ đi.

Hắn ôm đứa nhỏ vào căn tiểu viện hắc biến ra, khẽ đặt bé vào nôi. Bất chợt, đứa nhỏ ấy mở mắt ra, đôi mắt trong suốt, không chút tỳ vết nhìn thẳng vào mặt Bàn Tín, không có gì là hoảng sợ. Như vậy, Bàn Tín lại càng chắc chắn đứa nhỏ này chính là chuyển thể của Ngưu Mục.

Hắn run lên, vươn tay vuốt ve gương mặt trắng nõn của bé, “Ngưu Mục, Ngưu Mục, cuối cùng ta cũng tìm được người!”

Bé cũng vươn đôi tay tròn trịa của mình, bắt chước Bàn Tín, sờ sờ lên mặt hắn mấy cái.

Cảm nhận được xúc cảm từ bàn tay bé, Bàn Tín hít hít cái mũi, nói: “Ngưu Mục, ta biết người nhận ra ta mà!”

Dường như cảm thấy chán, bé rút tay về, lăn một vòng, ngủ say.

Bàn Tín nhìn bé ngủ một hồi lâu, mới bắt đầu tính chuyện nuôi bé thế nào.

Đứa nhỏ ba tuổi đã mọc răng, liệu có thể ăn cơm, ăn canh gì hay chưa? Còn nữa, bé còn phải học đi, như vậy, có khi nào bé thừa dịp chạy về nhà không? Hoặc giả là chạy lung tung ra bên ngoài bị bọn buôn người bắt cóc? Nếu bé ị, liệu có tự chịu được không? Mặc quần áo thế nào đây? Trước khi trời sáng, có phải hắn nên kéo bé ra thay quần áo cho bé trước đã?

Một loạt các vấn đề được đưa ra, khiến đầu Bàn Tín như sắp hóa thành trái bí. Hắn không hồi hận chuyện đã trộm bé ra sớm như vậy thay vì chờ bé lớn rồi mang về, vì cái suy nghĩ nuôi lớn Ngưu Mục cứ quẩn quanh tâm trí hắn, khiến hắn hưng phấn không thôi.

Bàn Tín biến ra xiêm y cho Tiểu Ngưu Mục, từ áo trong cho tới chiếc áo bông dày cộm bên ngoài. Sau đó lại chạy tới nhà bé trộm thức ăn bé thích ăn hằng ngày, biến ra cái bàn nhỏ, pha bình trà đặt lên bàn phòng ban ngày bé khát nước. Cứ như vậy, hắn bận tới hơn nửa đêm. Nhưng giấc ngủ của trẻ con rất sâu, cũng không vì vậy mà tỉnh giấc.

Bàn Tín quyết tâm lay Tiểu Ngưu Mục đang ngủ ngon dậy, “Nhóc con, mau dậy đi!”

Tiểu Ngưu Mục dụi dụi mắt, xoay xoay người, muốn bò dậy. Bàn Tín nâng bé lên, dùng má mình cọ cọ lên hai má non mềm của bé. Bị cọ một hồi lâu, Tiểu Ngưu Mục thấy khó chịu, mới đẩy hắn ra.

“Mắc quá!” Bé nói với Bàn Tín.

Bàn Tín ôm bé ra ngoài sân, buông bé xuống, Tiểu Ngưu Mục tự động giải quyết ngay. Bàn Tín sờ sờ đầu bé, dưới tay hắn là mái tóc mềm mại của trẻ con.

Giải quyết xong, Bàn Tín lại ôm bé vào phòng, mặc áo vào cho bé.

Chờ dứt cơm cho bé xong, Bàn Tín xoa xoa đầu bé, nói: “Tiểu Ngưu Mục, ban ngày ta không thể ra ngoài, ta sẽ không buộc chân ngươi lại, nhưng ngươi cũng không được ra ngoài nha! Nếu đói bụng, có thể ăn bánh trứng ngô trên bàn, khát thì uống nước trong bát, có biết không? Đến tối ta sẽ xuất hiện, đừng sợ!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Tiểu Ngưu Mục gật đầu.

Bàn Tín hôn lên đôi môi non mềm của bé một cái, thì ra môi Ngưu Mục là như vậy, phải biết là cho tới lúc chết đi hắn cũng chưa từng hôn môi Ngưu Mục nha! Tuy là hai người họ sợ người trong nhà phát hiện chuyện điên rồ của mình nên giả vờ cùng nhau đi Tô Châu buôn bán, hành vi cũng đã tới trình độ ‘bỏ trốn’ rồi, nhưng tiếc là họ đi chưa được bao lâu thì đã bị sơn tặc giết, một người thành du hồn, còn một người thì không biết ở nơi nào, rất có thể là đã đi đầu thai.

Tiểu Ngưu Mục còn nhỏ tuổi, đương nhiên không biết hôn môi là thế nào, bé chỉ cảm thấy nơi người trước mặt này hôn không giống với những người khác. Nhưng không hiểu sao bé lại thấy thích người này, thành ra cũng không ghét những chuyện người này làm. heobibi89.wordpress.com

Sắc trời đã tối, Bàn Tín vội vàng bay vào trong viện, chỉ thấy Tiểu Ngưu Mục đang nghiêng đầu ngồi trên đất, bàn tay đùa nghịch bình trà nhỏ.

Bàn Tín đưa tay ôm lấy bé, “Sau này đừng ngồi dưới đất nữa, lạnh bụng sẽ tiêu chảy!”

Nhìn thấy hần, Tiểu Ngưu Mục vui mừng, cười khúc khích, cả ngày rồi không có ai chơi với bé nha.

Bàng Tín thấy lòng mình ấm áp, vừa xoa xoa mông bé, vừa nói: “Ngươi còn nhớ ta, có đúng không?”

Dần dà, Bàng Tín đã quen dần với chuyện nuôi nấng Ngưu Mục. Tiểu Ngưu Mục khôn lớn từng ngày, trí nhớ với người nhà ngày một vui dần, chỉ còn lại con quỷ tên Bàng Tín mà thôi. Với chuyện này, Bàng Tín vừa vui lại vừa rầu. Bởi vì, Tiểu Ngưu Mục vẫn muốn ra ngoài tiếp xúc với con người.

Bàng Tín bay tới ôm Tiểu Ngưu Mục mười hai tuổi lên, đặt bé nằm dài trên giường, hai tay kéo một cái, cái mông tròn tròn trắng như tuyết lập tức lộ ra ngoài. Bàng Tín há miệng cắn xuống, khiến Tiểu Ngưu Mục kêu ô ô không ngừng.

“Không được nhúc nhích, ai bảo ngươi lười biếng không chịu viết chữ!” Bàng Tín quát khê.

Tiểu Ngưu Mục rưng rưng, “Đã viết năm năm rồi còn gì, sao còn phải viết nữa chứ? Ta tình nguyện quay lưng lại với văn chương!”

“Đầu đất, ý có trí nhớ tốt mà lười làm, sao ngươi lười vậy chứ, trước đây ngươi đâu có như vậy!” Vừa nói, Bàng Tín lại cắn lên mông bé một cái.

“Mở miệng ra là ngươi cứ nói ta trước đây, sao ta không biết ta trước đây thế nào, rốt cuộc là ngươi nói ai vậy? Có phải là nhằm với ai rồi không?” Tiểu Ngưu Mục quát miệng.

“Được, không nói trước đây, nói hiện tại, hôm qua ngươi đã to mồm hứa hôm nay sẽ viết mười lăm tờ, kết quả chỉ viết được có bốn tờ, rốt cuộc thì ban ngày ngươi đã làm cái gì?”

Tiểu Ngưu Mục đưa tay xoa xoa mông, đều là nước miếng của người nọ. Mông ta ăn ngon lắm sao? Cứ cắn mãi thế. (ăn cắp xấu lắm nha)

“Ta... ta đi hái quả hạch đào, còn đi bắt chim sẻ, nhưng mà không bắt được...”

Bàng Tín đưa tay vỗ lên mông bé một cái, “Chỉ biết chơi thôi!”

“Tại không có ai chơi với ta hết!” Tuy là từ lúc hiểu chuyện tới giờ buổi tối Bàng Tín đều ở bên mình, nhưng Tiểu Ngưu Mục vẫn cảm thấy nên có người chơi chung với mình mới phải. Ban sáng bé leo lên cây hạch đào, nhìn thấy một tiểu phu đang lấy củi trong rừng.

Bàng Tín cứng người, qua một hồi sau mới nói: “Ngươi ghét cuộc sống thế này cũng bình thường thôi! Ngày mai nếu gặp tiểu phu đó, ngươi đưa thỏi bạc này cho hần, để hần dẫn ngươi xuống núi. Bên ngoài có rất nhiều người, họ cũng giống như ngươi vậy, bọn họ có thể chơi cùng ngươi!”

Trước đây khi nghe Bàng Tín kể chuyện đời xưa, Tiểu Ngưu Mục đã sớm biết dưới núi là một thế giới đầy màu sắc, giờ lại nghe Bàng Tín nói vậy, khó tránh chuyện có chút động tâm, dù sao thì bé cũng cô đơn quá lâu rồi. Nhưng khi xoay lại nhìn đôi mắt ảm đạm của Bàng Tín, lòng Tiểu Ngưu Mục lại tê rần.
heobibi89.wordpress.com

Ôm cổ Bàng Tín, bé nói: “Ta nhất định sẽ quay về!”

Rạng sáng hôm sau, Tiểu Ngưu Mục chạy tới con đường nhỏ lên núi ngồi chờ, quả nhiên gặp tiểu phu nọ. Bé nói chuyện với tiểu phu một hồi, tiểu phu nhún mày, đến khi nhìn thấy thỏi bạc trên tay bé, hần hơn hở, không đón củi nữa mà dẫn Tiểu Ngưu Mục xuống núi.

Bàng Tín đi tới đi lui trong viện. Quả nhiên là không trở về – hần nói khê.

“Ai không trở về chứ?” Tiểu Ngưu Mục chạy vào viện, kéo Bàng Tín vào phòng kể lại một ngày hiểu biết của mình, cho dù là việc nhỏ nhất cũng không tha. Bàng Tín vuốt đầu bé, nhủ thầm, ta đã làm khổ đứa nhỏ này rồi.

Cứ như vậy, Bàng Tín cho phép Tiểu Ngưu Mục ra ngoài học hỏi. Tiểu Ngưu Mục cũng không đi nhiều, ba bốn ngày mới đi một bận, ngày tháng vẫn bình thản trôi qua. Bàng Tín cũng thở phào, thấy trong lòng nhẹ nhõm hần.

Mùa đông năm đó, một hôm Ngưu Mục mười bảy tuổi đột nhiên pha nước tắm.

“Người không sợ lạnh sao?” Bằng Tín nhú mày.

Mặt Ngưu Mục bị hơi nóng làm đỏ bừng, xoay xoay tròn mắt, hỏi: “Người có muốn tắm chung không? Ngâm nước ấm thoải mái lắm đó!”

“Người tắm đi, giờ đang là mùa đông, nước mau lạnh lắm!” Để người nọ tắm nhanh hơn, Bằng Tín cầm bông chà lên chà lưng giúp, ai ngờ tay chỉ vừa mới chạm vào, hắn đã thấy trời đất xoay vòng.

Phát hiện mình bị kéo vào trong bồn, hắn quát lên: “Người làm gì vậy?”

Ngưu Mục chỉ dùng hành động trả lời, y vươn tay vào trong mớ y phục ướt mem của hắn, cọ cọ hông hắn. (ăn cắp xấu lắm nha)

Bằng Tín vẫn xem đối phương là đứa nhỏ, ngây ra hỏi: “Người học động tác này ở đâu vậy?”

“Dưới núi, có đông cung đồ!” Ngưu Mục bắt đầu hôn lên cổ hắn.

Cho đến khi bọn họ chuyển chiến trường chiến đấu lên giường, Bằng Tín mới thầm ai thán, “Tại sao ta cần môn học này, mà giờ ta lại là người không giữ được chứ? Aizz...”

Ngưu Mục dừng động tác, thở hồng hộc, nói: “Sau này không cho người xem ta là người trước đây nữa, lão quý!”

Bằng Tín bị hắn ép tới không nói nên lời, “Biết... biết rồi... tiểu... tiểu quý.... thôi tha!”

“Ngưu Mục chuyển thể là người, Bằng Tín là quý, Ngưu Mục sẽ già còn Bằng Tín thì không. Như vậy, có thể lâu dài sao?” Lý Cháp hỏi.

Tần Phi nói: “Nếu như ta phải lập tức đầu thai thành một đứa trẻ, người có bằng lòng nuôi ta như Bằng Tín không?”

“Người phải chuyển thể thành người sao? Sao lại như vậy? Không phải người như vậy cũng rất tốt hay sao?” Lý Cháp kích động, nói. heobibi89.wordpress.com

Tần Phi cười, “Ta chỉ giả dụ vậy thôi!”

“Sắc quý chết tiệt, không được nói đùa như vậy!” Y đá Tần Phi một cái, gương mặt trắng bệch khi nãy cũng lập tức khôi phục lại. Y chợt thấy nãy giờ Tần Phi chỉ gấp có hai lần, bực bội quát: “Sắc quý chết tiệt, có phải người chê thức ăn ta làm không ngon, không thể ăn? Trước đây cứ giành ăn với ta, giờ lại không thèm ăn, vậy là ý gì đây?” (ăn cắp xấu lắm nha)

Tần Phi cười hì hì, đáp: “Ta là đang cẩn thận cảm nhận hương vị, không đành lòng nuốt xuống nha!”

Chỉ biết đồ ngọt người ta! Lý Cháp trợn mắt, nhưng tay cũng không ngừng gấp thức ăn cho vào bát Tần Phi, y đã quên rằng, con quý háo sắc này sẽ không thấy đói.

...:

17. Chương 16

Thùng gỗ rơi vào trong giếng đánh ầm một tiếng, cũng không khuấy được bao nhiêu sóng cuộn. Bởi vì, người cầm dây thùng không kéo thùng gỗ lên mà vẫn mặc nó phập phồng trên mặt nước, qua một hồi sau mặt nước lắng lại như người đứng bất động phía trên.

Lý Cháp ngồi bên thành giếng, cầm dây thùng, ngây người nhớ tới chuyện Tần Phi kể với y đêm qua. Thì ra, hắn là vì ta mới trở thành âm hồn trầm kiếp.

Ngàn năm trước, nam đầu đệ nhất thiên phủ cung Tư Mệnh Tinh Quân xuống trần gian du xuân đã coi trọng một nam tử. Hắn tìm mọi cách lấy lòng nam tử ấy, sau cùng nam tử nọ cũng nhìn thấy chân tình của hắn, cùng hắn phối duyên tình lữ. Tư Mệnh Tinh Quân rất lưu luyến khoảng thời gian sống cùng nam tử

ấy, cho nên đã tự ý sửa mệnh lý, trộm để người nọ sống lâu trăm năm. Không ngờ trăm năm sau sự tình bại lộ, thiên đế phần nộ, triệt hồi tiên vị Tư Mệnh Tinh Quân, sai lời thần dùng thiên lôi đánh nguyên thần của hắn suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày. Còn nam tử phạm nhân kia thì bị phế đi tuổi thọ, hồn phách bị đưa tới cầu Nại Hà, gia nhập luân hồi. heobibi89.wordpress.com

Sau trận sấm giáng, nguyên thần của Tư Mệnh Tinh Quân bị tổn hại, tiên lực mất đi chín thành. Dù vậy, hắn vẫn lê tấm thân đầy thương tích tới gặp Vương Mẫu. Vương Mẫu nhìn vào đôi mắt vẫn không biết hồi cải của hắn, gương mặt vốn không có chút biểu tình bỗng thoáng hiện một nụ cười.

“Người cũng biết tên phạm nhân ấy vẫn chưa thật sự động tâm với ngươi, chỉ là có lòng cảm mến nên mới chịu ở cùng ngươi?” Những từ có thể khiến người ta đau lòng đều được nhấn mạnh một cách đầy đủ.

Mặt Tư Mệnh Tinh Quân bỗng chốc tái nhợt, hắn hít sâu một hơi, thừa nhận: “Ta biết!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Vương Mẫu cảm cảnh đào vào trong bình ngọc trong suốt, ngón tay vân vê chồi xanh mơn mớn, cười thâm thúy: “Dù ngươi vẫn cố chấp như vậy, nhưng ta lại không thể dễ dàng vi phạm thiên mệnh cho ngươi thân xác phạm nhân!” Thị nữ nghiêng miệng bình vào trong thiên trì lấy nước, mới đó, chồi xanh ấy đã hóa thành lá cây xanh biếc. Vương Mẫu cười, mơn trớn mỗi một phiến lá mới trưởng thành, nói: “Nhưng ta có thể đánh cuộc với ngươi, nếu ngươi thắng, có lẽ ta có thể giúp ngươi như nguyện. Nhưng nếu ngươi thua, e là hồn phách của ngươi sẽ tan rã, tới lúc đó, ngay cả ta cũng không giúp được ngươi. Cuộc chính là ngươi có thật sự chiếm được chân tâm của người đó hay không!”

Tư Mệnh Tinh Quân đã sử dụng chút tiên lực cuối cùng hóa bản thân thành âm hồn trăm kiếp. Âm hồn trăm kiếp, luân hồi suốt trăm kiếp, muôn đời làm quỷ, trí nhớ nối dài, nhưng không thể đi khỏi mười dặm đường.

Sau khi trở thành âm hồn trăm kiếp, Tư Mệnh Tinh Quân đã tới bãi tha ma cách Kỳ trấn năm dặm trấn thủ ở đó, hàng đêm chờ đợi một người đi qua. Trước đây, hắn và người nọ cũng đã gặp nhau ở Kỳ trấn.

Hắn nói, sau khi chia lìa với y, y đã luân hồi hai mươi bảy kiếp. Đến kiếp thứ hai mươi bảy này, hắn mới đợi được y.

Lý Cháp kéo một chút, thùng gỗ nghiêng qua, nước vào non nửa thùng. Kéo dây lên, Lý Cháp mang nước vào trong bếp, đổ vào trong vại đá. Vì lòng có tâm sự, cho nên y đã vô ý để nước làm ướt tay áo mình. Giờ trời đã vào đông, nước thật sự rất lạnh. Lý Cháp cũng không để ý lắm, ngoài tâm sự trong lòng ra, giờ y còn bận bịu làm cơm chiều.

Cải thái ra không phải là đều, nhưng sau khi thái xong, đặt vào một chỗ, nhìn cũng khá lắm. Nồi đã sôi nóng, Lý Cháp đổ dầu vào trong, cho cải vào, bắt đầu đảo đều. Trong một dịp tình cờ, y biết con sắc quỷ ấy rất thích ăn cải trắng. Xào xong, y bày ra mâm, mang vào đặt trên bàn cơm trong phòng ngủ. Sau nữa, y lấy bánh bột ngô ra, tạo thành cánh hoa sáu cánh đặt trên mâm, rồi múc thêm hai chén cháo loãng.

Quên lấy đĩa, Lý Cháp xoay người định đi xuống bếp. Nào ngờ y vừa xoay qua đã thấy một bóng quỷ đứng ngay trước mặt mình, trên tay còn cầm hai đôi đũa.

Bữa cơm ấy ăn rất yên tĩnh. Tần Phi – cái kẻ trước nay vẫn cứ thích nói dông dài giờ lại không ngừng gắp cải xào, ăn rất nhanh, giống như chưa kịp nhai ra mùi vị gì đã nuốt xuống. Chờ ăn xong, Lý Cháp cúi đầu, vội vàng thu dọn. Tần Phi vẫn ngồi yên đấy, không nhúc nhích.

Rửa mặt xong, Lý Cháp cuộn mình trong chăn, mở to mắt nhìn lên nóc nhà.

“Đây là kiếp thứ mấy của ngươi?” Đột nhiên y lên tiếng hỏi, trong giọng nói không có chút phập phồng nào. heobibi89.wordpress.com

“Kiếp thứ bốn mươi mốt!”

“Sao lại hơn ta? Ta chỉ mới luân hồi hai mươi bảy kiếp thôi!”

“Mỗi một kiếp của ta kéo dài hai mươi lăm năm, Vương Mẫu đã định như vậy!”

“Vậy hiện giờ ngươi bao nhiêu rồi?”

“Qua Tết là hai mươi lăm!”

Lý Cháp ngồi dậy, chần vắn quần quanh người, y không nhìn Tần Phi, “Ta sẽ làm Bàng Tín!” Giọng y rất nhỏ, đến nỗi cả Tần Phi cũng bất ngờ. Hắn vọt tới bên cạnh y, tai hắn cơ hồ muốn dán dính cả lên môi y, “Ngươi nói cái gì?” (ăn cắp xấu lắm nha)

“Không phải là nuôi một đứa nhỏ thôi sao? Ta biết làm cơm, sao mà không được? Âm hồn trăm kiếp có gì khiến người ta phải sợ hãi chứ?”

Tần Phi ôm lấy Lý Cháp đang cúi đầu, “Tiểu mỹ nhân, không uống công ta chờ ngươi!”

Câu nói ai thán ấy khiến Lý Cháp đau lòng, y cũng ôm chặt thắt lưng hắn, “Hai mươi bảy kiếp trước là ta không biết phúc, giờ ta biết rồi!”

Hai người ôm nhau thật lâu.

“Như vậy cũng tốt rồi, vào kiếp cuối cùng, ta đã cực thắng Vương Mẫu!”

“Kiếp cuối cùng? Đây không phải là kiếp thứ bốn mươi một sao?” Lý Cháp kinh ngạc.

“Theo lẽ là có một trăm kiếp, nhưng do ta siêu độ giúp quỷ, lại dùng tình phách hồi lộ quỷ sai, giờ đã hao tổn mất năm mươi chín kiếp rồi!”

Lý Cháp sửng sốt, con quỷ này chẳng những háo sắc, mà còn ngu ngốc, hắn không sợ lỗ có sai sót gì sẽ không có cơ hội gặp được mình sao? Y giận, đồng thời cũng thấy mình may mắn, may mắn vì y đã kịp xuất hiện trước lúc hắn hao hết một trăm kiếp du hồn, cũng may mắn y không phải một kẻ sắt đá, đã để con sắc quỷ ấy thắng ván cược này. Y nhéo má Tần Phi một hồi, mới cảm thấy lòng mình an tĩnh lại.

Tần Phi nhe răng, nói: “Ta tin là ta có thể thắng!” Nói xong, hắn há miệng ngậm lấy đôi môi Lý Cháp.

Cuối cùng, hai người cũng có thể tâm ý tương thông. Chờ đến giờ Tý đêm ba mươi, Lý Cháp dùng máu mình nhỏ lên bia mộ Tần Phi, như vậy, Vương Mẫu sẽ thực hiện lời hứa, cho Tần Phi thân xác phạm nhân.

Đại niên hai mươi tám, trời giáng đại tuyết, Lý Cháp giẫm lên mớ tuyết mới, bước vào trong viện. Mỗi một nơi, đều có dấu chân của con quỷ háo sắc ấy, y oán hận, nghĩ vậy. Đêm qua, tên sắc quỷ ấy... Ta giẫm, ta giẫm. Thế là trên mặt đất trong viện ấn đầy dấu chân y. Y thỏa mãn bước vào nhà, ngồi bên bếp lò sưởi ấm.

Than đỏ hồng, trong phòng thật ấm. Lý Cháp nhìn chăm chăm vào bàn tay đỏ bừng của mình, không biết đêm ba mươi y làm vậy Vương Mẫu có giữ chữ tín hay không. Lỡ như... Không có lỡ như, y lắc đầu, lắc như trống bỏi.

Mặt bị người phía sau giữ lấy, “Lắc gì chứ, không sợ choáng đầu hay sao?” Là giọng nói mang theo ý cười của Tần Phi. heobibi89.wordpress.com

“Cút đi, tránh xa ta một chút, thấy ngươi là ta thấy phiền rồi!” Lý Cháp kéo tay hắn ra.

Tần Phi quát miệng, đưa mặt tới trước mắt y, “Mới đó đã chê ta rồi sao? Ta phải chờ hơn một ngàn năm mới có ngày này nha, aizz, mạng ta thật khổ!”

Lý Cháp gõ lên đầu hắn một cái, “Còn nói bậy, không phải đêm qua ngươi ép ta thành...”

“Ép ngươi thế nào?” Tần Phi cười hì hì, hỏi lại.

Lý Cháp vội vàng đứng dậy, đẩy cửa phòng ra đi vào trong viện, không để ý hắn nữa. Ban đêm, tuyết lấp lánh, ảo mộng vô cùng. Lý Cháp thất vọng, phát hiện ra rằng, dấu chân mình ấn đầy đã bị mớ tuyết mới rơi phủ đầy rồi. Phía sau y, là mười mấy cái giấu chân to do con quỷ nọ giẫm lên.

Lý Cháp giận, sao lúc nào con quỷ ấy cũng đắc ý hết nhỉ? Nhưng con sắc quỷ ấy chỉ bay trong viện một vòng rồi mỉm cười đi về phía y, ôm y vào lòng, khiến y ảm áp.

Lý Cháp cười rộ lên.

Giờ Tý một khắc đêm ba mươi, Lý Cháp nhìn chăm chăm bia mộ, một chút cũng không rời mắt. Tần Phi đã biến mất một khắc rồi, tới giờ vẫn chưa xuất hiện. Bông tuyết rơi xuống, nhiễm trắng tóc, vai y, cho đến hừng đông, cơ hồ y sắp hóa thành một người băng. Nhưng, Tần Phi vẫn chẳng thấy đâu.

Vương Mẫu cao cao tại thượng quả nhiên chỉ là một người không giữ lời? Lý Cháp đứng dậy, cử động đôi chân đông lạnh của mình, đi trở về tiểu viện. Trên cửa viện vẫn còn dán câu đối xuân đỏ thắm, y nhớ, khi đó chính tên sắc quỷ nọ đã kéo y, vui mừng dán lên. (ăn cắp xấu lắm nha)

Một năm sau.

Lý Cháp khuấy hồ, dán câu đối đỏ y vừa viết ra lên cửa. Trong phòng vẫn rất ấm áp, nhưng chỉ cần Lý Cháp bước ra ngoài, bên trong sẽ không còn ai, kể cả con quỷ ấy.

Lý Cháp chà chà hai tay, đi trở vào phòng. Y vừa muốn đóng cửa ngăn cơn gió lạnh thổi tới đã bị người giữ lại.

Y dừng động tác, thật lâu không hồi phục tinh thần.

“Tiểu mỹ nhân, ta đã trở về!”

Đêm đông, ngoài phòng hoa tuyết ngập trời, rét lạnh. Nhưng trong phòng lại là cảnh xuân vô hạn.

“Sắc quỷ chết tiết... Mới nói có một câu mà đã... Sắc quỷ... Nhẹ chút...” Lý Cháp đưa hai chân câu lấy thất lưng người nọ, má ửng hồng.

Tần Phi ngoan ngoãn hoãn động tác lại, nhưng lại ác ý đè lên người dưới thân.

Lý Cháp có chút khó nhịn, phần hận nói: “Sắc quỷ chết tiết, hơn một năm qua ngươi đi đâu vậy... Ta phải đánh ngươi một trận mới được... Ừm...” Y vẫn không đánh lại sắc quỷ. heobibi89.wordpress.com

“Trên trời một ngày, nhân gian một năm... Thật ra ta chỉ mới ở trên trời một ngày thôi, Vương Mẫu làm việc chậm chạp, ta cũng hết cách rồi. Sao ta có thể chịu được cảnh không ăn ngươi cả một năm chứ... Còn nữa, ta không còn là quỷ, ta là người...” Tần Phi thở dồn dập, đến cả lời thốt ra cũng bị ngắt thành nhiều đoạn.

“Sắc nhân chết tiết...”

Tần Phi đưa tay xoa xoa mặt Lý Cháp, “Ha ha, đây là cách gọi gì thế, tiểu mỹ nhân, ngươi thật là thú vị!” (ăn cắp xấu lắm nha)

“Cút!”

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-tam-nan-an>